

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

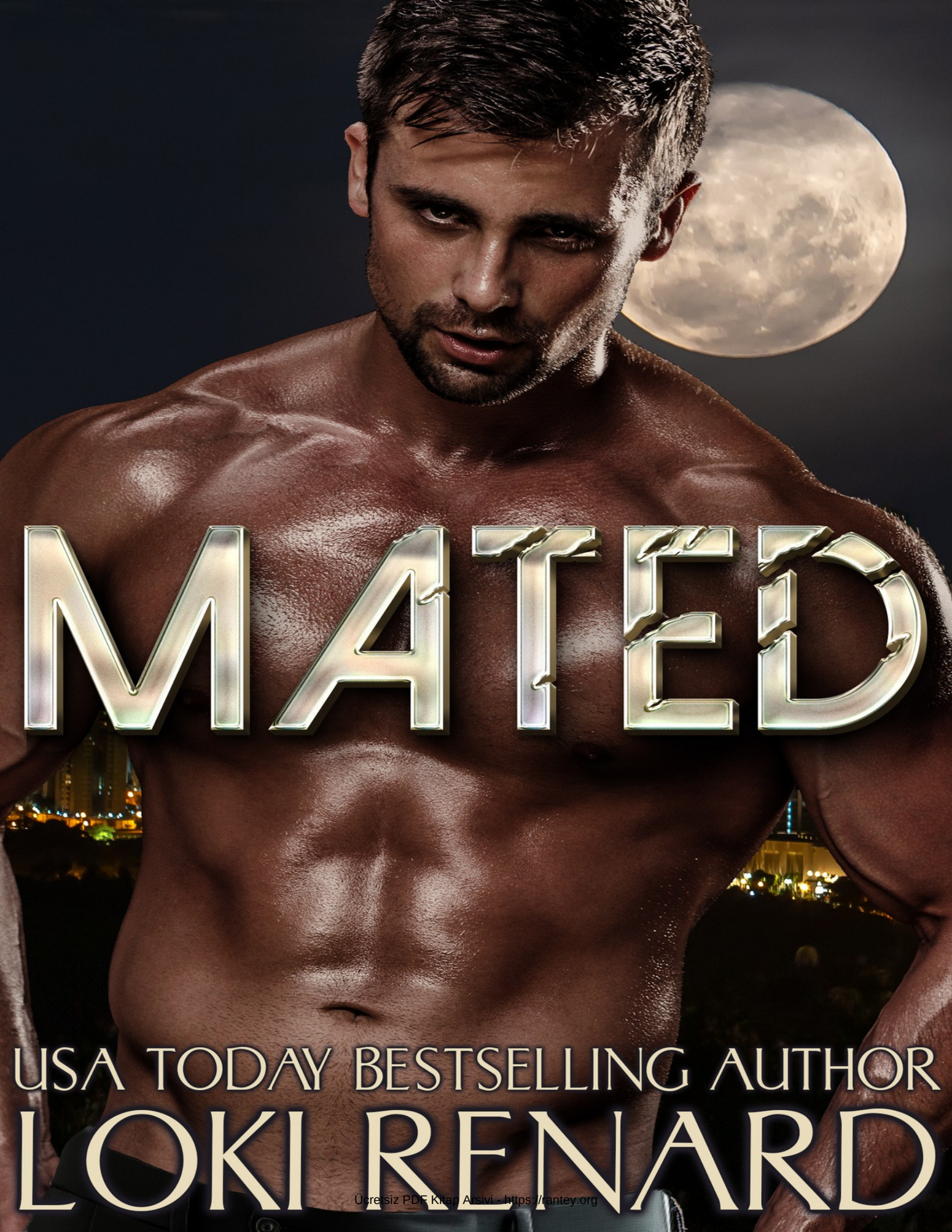
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MATED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LOKI RENARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇİFTLEŞTİ

LOKI RENARD

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)

[Sonsöz](#)
[Loki Renard'Benzer Fırtınalı Gece Kitapları ın](#)
[Loki Renard'ın Daha Fazla Fırtınalı Gece](#)
[Kitabı Renard Linkleri](#)

Telif Hakkı© 2024 yazan Stormy Night Publications ve Loki Renard

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından yayınlanmıştır.
www.StormyNightPublications.com

Renard, Loki
Çiftleşti

Kapak Tasarımı: Korey Mae Johnson

Bu kitap *sadece yetişkinler* için hazırlanmıştır. Bu kitapta yer alan şaplak atma ve diğer cinsel aktiviteler sadece yetişkinlere yönelik fantezilerdir.

BÖLÜM 1

K^{ira}

Bu şehirdeki hiç kimse karavanda büyüdüğümü bilmiyor.

Bu şehirdeki hiç kimse hesabımda sadece dört dolar olduğunu bilmiyor, çünkü geri kalanını kuzenimin kefaletle serbest kalması için teyzeme verdim.

Bu şehirde kimse beni tanımıyor ve ben de tam olarak böyle olmasını seviyorum.

Mütevazı başlangıçlarımla üzerine çıktım ve şu anda Lupin Industries binasına adım atan diğer iş kadınlarından farklı görünmüyorum.

İşteki ilk günüm ve işi aldığım için şanslı olduğumu biliyorum. Doğru yer, doğru zaman, doğru işe müdürü.

O röportajı düşünüyorum. Daha dündü, bu yüzden zihnimde taze. Ayrıca, kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, buna inanamıyorum. Kader ya da iyi şans ya da sadece iyi bir şey böyle hissettiriyor olmalı. Hayatımda bunlardan pek olmadı.

Lupin Enterprises'da kişisel asistanlık için internetteki bir ilana yanıt verdim. İşletme mezunuyum ve birkaç haftalık staj deneyimim var. Tam staj yapmaya param yetmiyordu. Aileme yardım etmek için Wisconsin'e dönmek zorunda kaldım. İyi bir izlenim bırakmanın kapsamlı deneyim eksikliğini telafi edeceğini umuyorum.

İçeri girerken banyo aynasında kendimi kontrol ediyorum. Hayatımda kontrol edebileceğim pek bir şey olmadığını öğrendim, ama en azından temiz ve düzenli görünebilirim.

Yirmi üç yaşındayım, topuklu ayakkabılar olmadan yaklaşık 1.80 boyunda, ufak tefek bir kadıyım. Saçlarım doğal olarak koyu renk ve kahverengi gözlerim var. Uzun boylu sarışınlarla bakarak ve doğanın bana vermemeye karar verdiği şeyi dileyerek bir ömür geçirdim. Ancak son zamanlarda, olmadığım şeylere takılıp kalmak yerine kendimi olduğum gibi kabul etmeye çalışıyorum.

Beyaz bir bluz ve ince topuklu kalem etek giyiyorum. Minimalist, klasik bir kıyafet ve tasarruf etmeyi başardım. Kıyafetlerimin çoğunu ucuza alıyorum, bu da her geçen gün daha da zorlaşıyor, ancak gurur duyabileceğim küçük bir gardırop oluşturmak için çok çalıştım.

İyi görünüyorum, kurumsal Amerika'nın çaba olarak gördüğü şeyi yaptığımı gösterecek kadar makyaj yapıyorum, ama açıkça cinsel bir yaratık olarak görülmeye çalışıyordum gibi görünecek kadar değil.

Görüşme, muhtemelen tüm şirketi yöneten biri havasına sahip, çok hoş, çok dengeli orta yaşlı bir kadınla yapılıyor. İşığı yakaladığında kumral bir renk alan koyu kahverengi saçları ve gözlerinin kenarlarındaki gülümseme çizgileri, ultra profesyonel olmadığı zamanlarda da muhtemelen çok hoş biri düşünmemi neden oluyor. Kıyafeti benimkinden o kadar da farklı değil, bu da bana iyi bir seçim yaptığımı hissettiriyor.

Sanki bilmiyordum gibi, "Kişisel asistanlık pozisyonu için buradasın," dedi.

"Evet, öyle. Kime yardımcı olacağımı sorabilir miyim? İlanda belirtilmemişti."

"mı? Hayır. Sanırım olmazdı," diyor. "Bu pozisyon Cain Lupin'e yardımcı olmak için."

Şaşırmış, bunalmış ya da biraz dehşete düşmüş gibi görünmemeye çalışıyorum. Lupin Industries'in CEO'su ve kurucusu Cain Lupin'e yardımcı olmaya hiçbir şekilde hazır olmadığımı biliyorum. Medyada inanılmaz derecede talepkâr ve biraz antisosyal olduğu yönünde bir ünü var, ancak belirli bir türde bir dahi olduğu konusunda herkes hemfikir.

"Özgeçmişinize bir bakayım," diyor ve bir bilgisayarında geziniyor. Bir sayfalık belgeye göz gezdiriyor, sonra gözleri tekrar bana dönüyor.

"Bay Lupin hakkında bilmeniz gereken bir şey var," diyor. "Asistanlarını benim onları işe alabileceğimden daha hızlı kovar. Yani bunun uzun vadeli bir anlaşma olmasını beklemeyin. İyi haber şu ki, kıdem tazminatı alacaksın ve oldukça cömert. Elinizden gelenin en iyisini yapın, onun hırıltılarına ve hırıltılarına aldırmayın ve olabildiğince uzun süre işinizde kalmaya çalışın."

"İşi aldım mı?"

"İşi almak zor kısmı değil," diyor, yüzünde zavallı, tatlı, yaz çocuğu ifadesiyle bana gülümseyerek. "Zor olan onu korumak."

"Zor kişiliklerle çalışmaya çok alışkınım," diye gülümsüyorum, kesinlikle heyecanlıyım. "Bay Lupin için çalışmanın zorluğunu dört gözle bekliyorum."

"Gümüş rengi hiçbir şey takma," diyor. "Rüküş görüldüğünü düşünüyor. Sadece altın."

"Sadece altın, ." Not alıyorum.

"Ve güçlü kokulu yiyeceklerden uzak durun. sarımsak olan hiçbir şeyden."

"Sarımsak yok," diye bir not daha alıyorum, sonra yarı gülerek başımı kaldırıyorum. "Bay Lupin bir vampir mi?"

Dışarıda ağır bir bulut oldukça dramatik ama tamamen tesadüfi şekilde güneşin üzerinde hareket ederken yüzü kararıyor.

"Bay Lupin kadar korkunç bir vampir hiç olmadı," diyor. Bulut güçlü bir rüzgârın etkisiyle savruluyor ve güneş yeniden ortaya çıkıyor, tam da gülümsemesinin geri dönmesi için gereken zamanda. "Rakipleri de öyle diyor zaten, onun için çalışmak zorunda kalan çok sayıda insan da. O bir dahi. Ve öğretilemeyen katil içgüdüleri var. Size tahammül ettiği sürece dikkatinizi verin. Çok şey öğreneceksiniz."

Kapıdan içeri adımımı atarken anı zihnimden siliniyor. Aklımı oyunda tutmalıyım. Benimle mülakat yapan bayandan aldığım uyarıyı ciddiye alıyorum. Bu benim Lupin industries'deki ilk çalışma günüm ama gerçekten de son günüm olabilir. Hiçbir şeyi hafife alamam.

Lobide küçük bir resepsiyonist grubunun bulunduğu büyük bir masa var. En dost canlısı gittim.

"Sanırım beni bekleyen bir rozet var? Benim adım Kira Smith."

"Elbette," diye gülümsüyor ve kordonundaki kartı uzatıyor. "On üçüncü kata çıkın ve Branson'la konuşun."

Kordonda ismim ve dün çektikleri bir fotoğraf var. Resimde gülümsemiyorum, profesyonel görünmeme karşı.

Kordonu boynuma takıyorum, sonra biraz garip geldiği için çıkarıyorum, sonra çantamda tutuyorum ve son olarak asansöre binerken çantama takmayı deniyorum.

Diğer işçiler etrafımda kümelenip kendi aralarında sohbet ediyorlar. Burada yeni olduğumu fark etseler bile belli etmiyorlar. Meşgul görünüyorlar.

ve azimli. Kendimi çok büyük bir göldeki çok küçük bir balık gibi hissediyorum. Aslında balık bile sayılmam. Daha çok tek hücreli bir organizma gibiyim, mikroskobik yosunların arasında kıvranıyorum... Ama şu anda en büyük balığa hizmet etmek üzereyim.

Asansördeki kalabalık yukarı çıkarken azalıyor. İçerideki insan sayısı azaldıkça beni fark etmeye başladıklarını fark ediyorum. Kibar bir gülümsemeyle karşılık verdiğim birkaç meraklı bakış alıyorum. Yine de kimse gerçekten merhaba demiyor. Sanırım asistanların gelip gitmesine alışkınlar. Muhtemelen bir tanıştırma yapmaya değmez, onlar için.

On üçüncü kata geldiğinde asansöre en son ben bindim.

Kapı açılır açılmaz, beni soğuk bakışları ve altın sarısı saçlarını savuruşuyla karşılayan, benim yaşlarımda çok yakışıklı ve gösterişli bir genç adamla karşılaşıyorum.

"Merhaba, ben..."

"Siz Bay Lupin'in yeni asistanısınız, değil mi?"

"Evet, ben..."

Belli ki bu adamla konuşmak mümkün değil. Bana bir tomar kağıt fırlattı.

"İlk işin bu sözleşmeleri teslim etmek. Geciktiler ve Walker'lar onu bildiğim on üç farklı madde eklediler. Adını duyamadığım için özür dilerim. Bunları gördüğünde seni hemen kovmazsa, geri gel ve bana ne olduğunu söyle."

Bay Lupin'in ofisinin nerede olduğunu sormak üzereydim ki genç adam parmağıyla koridorun sonunda beliren ve mekâna hâkim olan büyük bir kapıyı işaret etti. Burası tipik bir ofis ortamı değil. Daha çok büyük bir şirket benziyor. Cain'in ofisi tüm katın büyük bir bölümünü kaplıyor olmalı.

* * *

Cain Lupin iri yarı bir canavar. Kim bilir kaç metre boyunda, neredeyse kapı aralığı kadar geniş ve belli ki kaslı çünkü iş gömleği ona, arkadaşım Stacy'nin en sevdiği kulüp eteğinin ona uyduğu gibi uyuyor; dar ve vücudu sarıyor. Bunun sadece pamuk olmasına imkan yok. O kumaşta biraz esnemesini sağlayan şey olmalı. Milyarderler polyblend giyer mi?

Yakışıklı da. Sakalı ya da kontrolden çıkmış saat beş gölgesi gibi bir şeyi var. Bir ya da iki saatten fazla tıraşsız kalmayan bir adam olduğu hissine kapılıyorum. Başının tamamını kaplayan gür, koyu renk saçları, muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olduğunu bildiğim kesime isyan ediyor. Yüz hatları sert ve keskin, tam da olmasını beklediğiniz gibi. Ama asıl dikkatimi çeken gözleri. Gri ile mavi arasında bir yerde, koyu kirpiklerle çevrili ve doğanın gür bir vahşilikten kaba bir tanımla büyümesine karar verdiği kalın koyu kaşlarla vurgulanmışlar.

Bir nefes alıyorum, sonra kendimi odadaki her zerrenin sahibiymiş gibi adım adım gelen bu adamın huzurunda bulduğum için nefesimle bir şey yapmayı unutuyorum, buna ben de dahilim. Bana gösterdiği tüm ilgiye rağmen bir saksı bitkisi bile olabilirdim.

Masasına gidiyor, bir tablet alıyor, bir iki dakika etrafta dolaşıyor, sonra nefesinin altından hafifçe küfrediyor. Huysuzluğuyla ün salmış biri ve bunu nasıl hak ettiğini kesinlikle görebiliyorum.

Beni görünce "Ağzını kapat, sinek avlayacaksın" dedi. "Bunlar Walker sözleşmeleri mi?"

Masanın üzerinden uzanarak elini uzatıyor. "Evet,"
diyorum ve onları uzatıyorum.

"Tamamlandı mı?"

"Hayır, efendim. Anladığım kadarıyla yeni maddeler eklenmiş..."

Onları çeviriyor, pembe damgalı küçük yerlere gittikçe daha gürleyen bir ifadeyle bakıyor.

Bu adam inanılmaz seksi. Daha önce fotoğraflarını görmüştüm elbette. Herkes gördü. Ama resimler onun hakkını vermiyor. Şahsen, ondan yayılan bir enerji var, parmağımı tam koyamadığım bir şeyle karışık doğal bir baskınlık. Beni *ürpertiyor*, işte bu. Daha önce hiçbir erkeğe vermediğim şekilde ona tepki verdiğimi hissedebiliyorum.

Sanırım bir milyarder, kendine ait bir odanın hayaliyle büyüyen bir kıza böyle bir şey yapar, gerçek bir kapısı olan bir yer, tevazu perdesi olarak yeterli olan bir havlu değil.

"Bütün gün bana mı bakacaksın, yoksa gidip işe yarar bir şeyler mi yapacaksın?" Bana bakmadan kelimeleri şak diye söylüyor.

"Bir sonraki siparişinizi bekliyorum efendim."

Buz gibi çakmaktaşı gözleri bana bakıyor. Sanki söylenecek en doğru şey buymuş gibi kısaca başını sallıyor. "Güzel. O zaman bunları Branson'a geri götürüp Marius Walker'la temasa geçmesini ve ona, eğer OTTS'de yüzde bir nokta beşe gideceğimizi düşünüyorsa, rehabilitasyona gitmesi gerektiğini, çünkü açıkça sert şeylere geri döndüğünü söyleyebilirsin."

Sanki bu sektörel jargon terimlerinin ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi başımı sallıyorum. Kimse bana buranın günlük işleyişi hakkında bilgi vermedi çünkü kimse öğle yemeğinden sonra çalışmamı beklemiyor. Branson'ın ilk tanıştığım adam olduğunu varsayıyorum. Bu mantıklı ve eğer yanılıyorsam, belki adını öğrenebilir ve Branson'ın kim olduğunu keşfedebilirim.

Sözleşmeleri alıyorum ve genel bölgeyi koruyan şımarık adamın yanına gidiyorum. Tırnaklarını törpülüyor ve sadece çekici insanların sahip olabileceği tatminsiz bir ifadeyle masa aynasındaki yansımasına bakıyor. Benim gibi normal insanlar kaderlerine razı olurlar.

Ama seksi erkekler ve kızlar? Sürekli kişisel en iyilerini geçmeye çalışırlar.

"Branson sen misin?"

"Kim soruyor?" diyor.

"Bay Lupin, lütfen Bay Walker'la temasa geçip OTTS'deki yüzde bir nokta beş oranını yeniden gözden geçirmesini rica söyledi," diyorum sözleşmeleri bırakırken.

"Bahse girerim aslında söylediği bu

değildir." "Yeterince yakın," diye

cevap veriyorum. "Ben Kira."

"Kısa bir kız için uzun bir isim," diyor Branson. "Gemiye hoş

geldiniz." "Bay Lupin'e rapor vereyim mi?"

Branson omuz silkiyor. "Nasıl öyle yap."

Bu iyi niyetle verilmiş bir tavsiye gibi görünmüyor, bu yüzden Bay Lupin'e dönmeye karar verdim.

"Sözleşmeleri iade ettim efendim ve mesajınızı ."

"Güzel," diye homurdanıyor. Bu ses huysuz ya da küçümseyici olmalı ama anlayamadığım nedenlerden dolayı karnımın alt kısmında bir noktaya çarpıyor. Sanırım neredeyse hayvani bir tonu . Cain Lupin konuştuğunda, çoğu insanda olduğu gibi sadece küçük ağız sesleri çıkmıyor. Daha derin bir iletişim oluyor. Sözlerinin vücudumda muhtemelen yapmamaları gereken şeyler yaptığını hissedebiliyorum.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Bana doğru bakıyor. Gözleri benimkilerle kısa bir temas kuruyor. İlk kez onun huzuruna çıktığımda hissetmemek için çok uğraştığım his geri dönüyor. İhtiyaçla nabzım atıyor. Tam bacaklarımın arasından başlıyor, pis, ilkel bir şey ve vücudumda hızla ilerleyerek her ısıtıyor. Benimkine ulaştığında

Beynim, başımın döndüğünü hissediyorum. Düşüncelerim bulanıklaşıyor. Tek farkında olduğum şey arzu. İhtiyaç. Açlık.

Bu yüzden benden önceki herkes kovuldu. Onun yanında olmak, bana ağza alınmayacak şeyler yapmasını dilememe neden oluyor.

"İhtiyacım olursa çağırırım. ."

"Evet efendim," diye için kelimeleri boğuk boğuk çıkarıyorum ve odadan kaçıyorum.

Ofisinin kapısı kapandığı anda kendimi daha iyi hissediyorum. Daha iyi.

"Kendine Kira," diye kendime nasihat ediyorum. "Bu kadar aptalca bir sebepten dolayı kovulamazsın."

"Şimdiden kendi kendine mi konuşuyorsun?" Branson gülerek yanımdan geçiyor. "Bay Lupin benim için yapacak başka bir şeyi olmadığını söylüyor," diyorum. "Yakınımda kal, çünkü sana ihtiyacı olduğunda, seni hemen isteyecektir."

Cain Lupin gibi bir canavar tarafından anında istenme fikri beni heyecanlandırıyor ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Bunu burada, onun sarhoş edici varlığından uzakta yapmak daha kolay.

Kapısının önündeki boş masaya oturuyorum. Sanırım bir tür bekçi kulübesi olması gerekiyor, ama bana daha çok okul koridoruna asi çocuklar için koydukları masayı hatırlatan bir şey var. Ondan uzak bir yer. Bu bir ayrılık.

Tanrım, bugün düşüncelerim çok dağınık. Kendime çeki düzen vermeliyim. Bu işi istiyorum. Bu işe ihtiyacım var. Ve Cain onun için çalışan herkesi kovsa da, ben kovulmak niyetinde değilim. Sahip olduğu en iyi asistan olmaya niyetliyim.

Saatlerce masada oturuyorum.

Zaman zaman Cain'in odanın içinde gürlediğini duyuyorum. Bazen gerçekten bir hayvan gibi ses çıkarıyor. O da hareket etmeyi seviyor. Bazıları

İnsanlar buna volta atmak der. Ben buna *sinsice dolaşmak* derdim. Gölgesi zaman zaman buzlu camların üzerine düşüyor. Her düştüğünde, karnımda bir sıkışma hissediyorum.

Bir şeyler yapmalıyım. Kendimi işe yarar hale getirmeliyim. Ama onun bu değildi. Beni kovdu.

Bekliyorum.

Kapı aniden açılır.

Cain sinirli bir şekilde etrafına bakınıyor. Sonra beni görüyor ve kızgınlığı geçiyor.

"Buradasın," diyor.

"Buradayım,"

diyorum.

"Adın ne senin?" "Kira."

"Bir kadın için ilginç bir isim," diyor.

Bu gözlemi yapacak kadar uzun süre düşünmesine şaşırdım. Beni gözlemlemesine bile şaşırdım. Gözleri üzerimde geziniyor ve bir an için başka bir şey söyleyeceğini sanıyorum. Ama hiçbir şey söylemedi. Önümdeki masaya bir zarf atıyor.

"Bunu Branson'a ver ve kendine bir bilgisayar al. İhtiyacın olacak."

"Branson' şunu isteyeyim mi..."

Kapı çoktan kapanıyor.

Eğer bu kadar çekici ve zengin olmasaydı, onun bir pislik olduğunu söyledim. Bu şirketteki herkes temel nezaket ve kibarlık eksikliğinden muzdarip gibi görünüyor. Branson'dan bir bilgisayar mı almam gerekiyor? Ya da bir bilgisayar

banliyö aracı mı? Talimatlar çok net değil ve eski benliğimin tepki olarak yükseldiğini hissediyorum. Yine de o kız olma hatasına tekrar düşmeyeceğim. Şehre taşındığımda kendime farklı olacağıma dair söz vermişim. İyi bir insan olacaktım.

Ben iyi bir insanım. Ve

iyi bir asistan.

Ben de Branson'a geri

döndüm. "Nasıl bilgisayar

bulabilirim?"

"Yapamazsın," diye gülüyor. "Teknik olarak Floyd'dan alıyorsunuz ama o bir süredir yavaş ilerliyor."

"Floyd nerede?"

"Bodrum katında. İzniniz olmadan oraya inmenize izin verilmiyor, bu yüzden bilgisayar bulmak çok zor."

"Bay Lupin'e söyleyeceğim."

"Evet. Bay Lupin'e söyle," diye gülüyor Branson. "O zaman bilgisayar alma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, çünkü çoktan kovulmuş olacaksın. Bay Lupin astlarının işlerini onlar için yapmaktan hoşlanmaz. Eğer size bir bilgisayar almanızı istediğini söylüyorsa, bir bilgisayar almanızı istiyordur."

Yani bu bir test.

Pekala.

Bu görev için eşitim.

* * *

Bodrum beklediğim gibi değil. Yukarıdaki bina şık ve sofistike. Her zarf kenarı mükemmel bir şekilde net.

toz zerresi, bu tür şeyler. Bodruma adım atmak başka bir dünyaya adım atmak gibidir. Karanlıktır, aydınlattığı küçük alana turuncumsu bir parıltı yayan eski akkor ampullerden biriyle aydınlanır.

Asansör doğrudan ileriye giden dar bir koridora açılmıştır. İki yanında kapılar sıralanıyor. Buradaki her şey tüylü halı ve kaplama duvarlardan oluşuyor. Yetmişli yıllardan kalma bir şey. Sadece eski değil. Tarihi, belki.

Bulunduğum yerden bazılarının kapalı, birkaçının da açık olduğunu görebiliyorum. Uzaktan garip bir mekanik ses duyuyorum. Yazıcı ve daktilo karışımı bir şey gibi.

"Alo? Bay Floyd?"

Nispeten yumuşak bir sesle sesleniyorum. Burada her ne oluyorsa bölmek istemiyorum, yine de çok durgun ve çok boş hissediyorum. Sanki uzun zaman önce burada bir şeyler oluyormuş ama artık olmuyormuş gibi.

Sesi takip ediyorum, sanki yanmalarını engelleyen tek şey nostaljiymiş gibi görünen ampullerin saçtığı ışık koronalarına girip çıkıyorum. Geçerken kapılara hafifçe vuruyorum, sonra yanıt gelmeyince açmaya çalışıyorum. Çoğu kilitli. Açılanlar ise, keşfetme dürtüsü hissetmediğim mürekkep gibi bir karanlığa doğru sallanıyor. Eğer Bay Floyd kapısı kapalı karanlık bir odada oturuyorsa, onu rahatsız etmek istemediğimden eminim.

Gerginleşmeye başlıyorum, ama bu Cain'in yanında hissettiğim türden bir gerginlik değil. Bu gerçekten korktuğum türden bir gerginlik. Bu yerde çok tedirgin edici bir şey var. Dış dünyayla tam olarak bağlantılı hissettirmiyor. Sanki başka bir yere girmişim gibi, yani 'alem' doğru ifade gelmiyor ama 'in' doğru. Havada bir koku var. Misk ya da küf kokusu değil ama erkeksi. Sanki burası eskiden erkeklerin geldiği, artık üretilmeyen bir tür tıraş losyonu sürdükleri bir yermiş gibi.

Sonunda, üç ampul aşağıda, koridorun sonuna geliyorum. Açık bir kapı ve aydınlık bir odanın içi var. Halı turuncumsu kahverengi. Mobilyalar kahverengi-kırmızı. Ve bunların üzerinde gerçekten bu on yıla ait olmayan bir dizi makine oturuyor. Belki de bu yüzyıla ait değil.

Çok eski bir daktilo, ayrı sayfalar yerine delikli dikişleri olan bir kağıt üzerine hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir dizi sayı tükürüyor. Her iki yanında delikler var, daha delikli dikişler de çıkarılabilir gibi görünüyor. Yerde bir yığın basılı malzeme var ve yeni veri, her ne ise, yavaş bir akordeon dansıyla kendini eskisinin üzerine yavaşça bırakıyor. Kendimi büyülenmiş buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Soru arkamdan yumuşak bir hırıltıyla geliyor.

Şaşkınlıkla bir çığlık attım ve arkamı döndüğümde kendimi 1.80'den uzun, iri yarı bir adamla karşı karşıya buldum. Cüssesiyle neredeyse kapıyı dolduruyor, bu da kaçma şansımın olmadığı anlamına geliyor. Kalın çerçeveli siyah gözlükler takıyor ve saçları simsiyah, alnının üzerinden yana doğru taranmış. Kalın bir sakalı var ve yüzündeki hoşnutsuz ifade öylesine vahşi ki içime bir korku saplanıyor. İş kıyafetleri giyiyor; göğüs kaslarını ve pazularını sıkıca saran beyaz bir gömlek ve biraz fazla dar görünen bir pantolon. Kıyafetleri sanki hayatını bir spor salonunda geçiriyormuş gibi üzerine oturuyor, ancak bu adamın bir spor salonuna hiç adım atmadığını tahmin ediyorum. İkizi olmasa bile Kabil'in kardeşi olabilirmiş gibi görünüyor.

"Ben... Ben..." Adımı unuttum ve bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum çünkü şu anda beni kurtaracak olan şey adım değil. "Ben Cain Lupin'in asistanıyım. Bana bir bilgisayar almamı söyledi, sonra Branson bunu yapmanın tek yolunun buraya gelmek olduğunu söyledi, ben de öyle yaptım..."

Vahşi canavar rahatlar. Yüzünde bir gülümseme belirir. "Branson hâlâ yeni işe alınanlarla uğraşıyor," diye gözlemliyor.

"Sanırım," diyorum, tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakarak. "Bana Bay Floyd'u aramam söylendi."

"Ben Abel Lupin," diyor. "Bay Floyd, Branson'ın kullanmaması gereken bir lakap."

"Oh, özür dilerim. Uygunsuz davranmak istememiştim."

Bu adam çok seksi ama üzerimde Cain'in bıraktığı etkiyi bırakmıyor, Tanrı'ya şükür. Görür görmez yumurtlamama neden olan iri yarı erkeklerle çevrili bir yerde çalışmanın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

"Bir bilgisayara ihtiyacım var."

Abel kısa bir göz devirmesi yapar ve başını sallar. "Branson üst kattaki stoktan bir tane talep edebilirdi."

"Yani Branson benimle dalga geçiyor. Bunu neden yapsın ki?"

"Branson küçük bir pislik ama bir nevi aileden biri. Bu yüzden hakkı olmayan özgürlükleri alabileceğini düşünüyor. Onun tavsiyelerini çok fazla dikkate almamaya çalışın."

Abel'in tavsiyesine uyup yukarı çıktım.

"Asistanım nerede?!"

Asansörden çıkarken Cain'in soruyu gürültüsüyle sorduğunu duyuyorum. Branson, bilgisayar bulamayacağımdan emin olmak için beni boşa kürek çekmeye gönderdi, böylece Cain'in bu konudaki emirlerini yerine getirmede ve bulunmamın da imkansız olduğundan emin oldu.

"Bilmiyorum efendim," dediğini duyuyorum Branson'ın. "Bugünlerde hepsi çok tuhaf. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Kızı bul."

Kendimden "kız" diye bahsedildiğini duyunca irkildim.

"Buradayım," diyorum elimden geldiğince hoş bir şekilde.

"Ofisimde," diye homurdandı Cain, uzun parmağıyla kapısını işaret ederek. "Şimdi."

Onunla odaya döndüğümde, vücudumun o garip şekilde tepki verdiğini hissediyorum. Birden inanılmaz derecede tahrik oldum. Diğer kadınların bir erkeğin kendilerini ıslatabildiğini söylediklerinde neden bahsettiklerini hep merak etmişimdir. Daha önce üzerimde böyle bir etkisi olan biriyle hiç tanışmamıştım. Heyecan verici ve korkutucu. Onun bilmesini istemiyorum.

"Benim için çalışmaya hazır olmanı bekliyorum, ortalıkta dolaşıp parlak şeylere bakmanı değil," diye homurdanıyor.

Ona gerçekte ne olduğunu ile anlatırsam kendimi ispiyoncu gibi hissetmek arasında kaldım. Hiçbir şey söylememeye karar verdim. Branson bana o kadar iyi tuzak kurdu ki, suçu onun üzerine atarsam, durumu benim için daha da kötü hale getirmenin bir yolunu bulacağından eminim.

"Çok özür dilerim efendim. Bir bilgisayar bulmaya çalışıyordum." Homurdanıyor.

Bana yukarıdan aşağıya
bakıyor. Gerçekten bana
bakıyor.

"Bir sorun mu var?"

"Adın ne? Tam adın." "Kira Smith,"
diyorum.

"Smith

mi?"

Başımı

salladım

.

Sanki bu kabul edilemez bir cevapmış gibi hafifçe kaşlarını çatıyor. "?"

Bu soruya cevap vermek istemiyorum.

"Şehir," diyorum. Belirsiz ama aynı zamanda bana böyle sorular sormaya hakkı yok, özellikle de bu tür bir tonda. Kendimi

Sadece bugün değil, genel olarak yanlış bir şey yapmış olsam da.

"İşteki ilk gününde ortadan kayboldun, basit talimatları takip etmeyi başaramadın ve bu iş için uygun olduğuna ikna olmadım. Üzgünüm, Kira Smith, ama gitmene izin vermek zorundayım."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Şok oldum, dehşete düştüm ve ıslandım. Neden bu kadar ki? Bana bir şans bile vermeyen koca koca adamlar tarafından kovulmak gibi bir derdim yok.

"Ne? Hayır."

"Hayır mı?" Başını yana eğiyor ve bana hafif alaycı bir bakış atıyor.

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

"Kapsamlı bir iş geçmişin olmadığını biliyorum, ama bil diye söylüyorum, patronun seni kovduğunda, kovulmayı reddetmek alışılmış bir şey değildir, Kira."

Adımı söyleme şeklini seviyorum. Sanki erimiş bir ısı içime doğru akıyor. Sıcak. Ben de sıcak. Her . Sanki bir çeşit cinsel ateşim var. Birden göğüs uçlarımla sütyenime yapıştığını hissettim. İç çamaşırlarımın seksime hafifçe yapıştığını hissedebiliyorum. Cehennem gibi tahrik oldum ve hiçbir yere gitmiyorum.

"Reddediyorum, çünkü emirlerinizi yerine getirmeye çalıştım, ama açıkçası burada kimse pek yardımcı olmadı. Sanki tüm şirket sadece beni kovdurmak için kurulmuş gibi, bu da hepimizin zamanını boşa harcamak gibi geliyor."

Bu durumda tutarlı bir cümle kurmak zor ve tartışmamam gerektiğini biliyorum. Bu işe başlamadan önce tartışmayacağıma kendime söz vermiştim. İnsanlar bundan hoşlanmıyor. Değiştirmeye çalıştığım en kötü alışkanlıklarımın biri bu. Ama sanırım yine de kovuldum ve şimdi klitorisim... *mnngghh*. Sanki hissedebiliyorum... Neler oluyor?

Ona kızgınlık, özlem ve korkuya varan bir şaşkınlık karışımıyla bakıyorum. Bu normal değil. Bana iyi davranmayan tam bir pislik için bu seviyede bir çekim hissetmek normal değil. Bana ilaç mı verildi?

BÖLÜM 2

C *ain*

O benim dostum.

Tanıştığımız anda kokusunu almıştım.

Sadece bir sorun var.

Bir eş istemiyorum.

Ama şimdi kızgınlık döneminde. Vücudunun her parçası beni çağırıyor. Yürüdüğünde, kalçalarının salınımı, saçlarının ince hareketi, karşı konulmaz. Özellikle kokusu beni delirtmekle tehdit ediyor. Başka biri için hafif bir koku olabilir, zar zor fark edilebilir. Benim içinse lanet bir zorunluluk, evrenin onu hemen becerip kendime mal etmem için verdiği bir emir gibi.

Bugün yapmayı beklediğim son şey dostumla buluşmaktı. Meşgulüm. Birçok kıtada müzakere etmem gereken sözleşmeler var. Bu akşam katılmam gereken bir yemek var. Yarım saat içinde biriyle toplantım var... siktir et. Bunların hiçbirinin önemi yok ve bunu biliyorum.

Gözyaşlarıyla dolmak üzere olan o parlak, umut dolu, masum gözleriyle bana bakıyor. Cesur olmaya çalışıyor ama alt dudağında hafif bir titreme var. Pislik gibi davrandığının farkındayım. Genelde bu beni rahatsız etmez. Şu anda, beni çok rahatsız ediyor.

"Bu adil değil," diyor, sesi yumuşayarak kalp kırıklığına dönüşüyor. "Elimden geleni yaptım."

Daha kötü hissedebileceğimi düşünmemiştim.

Ona gitmek, yanaklarından istemediği gözyaşlarını kucaklamak istiyorum. Onu kucağıma almak, soymak ve becermek de istiyorum ama bunu yaparsam hayatını sonsuza dek değiştirmiş olurum. Hayatının geri kalanını bu karşılaşmanın ne anlama geldiğini asla bilmeden geçirebilir. Mutlu olabilir. Lanet olsun, normal olabilir.

İnsanları kısa sürede kovmakla ünlüyümdür ama bunun nedeni katı standartlarım olmasıdır. Bu genç kadın hepsine ve daha fazlasına uyuyor. Güzel, zeki ve başarılı olduğunu biliyorum, çünkü öyle olmasaydı işe alınmasına imkan yoktu.

İçindeki küçük canavarı görebiliyorum. Bunun onu huzursuz ettiğini biliyorum. Onu diğer insanlardan farklı hissettirdiğini biliyorum. Eğer bizim türümüzdeki çoğu kadın gibiyse, muhtemelen kendisinde derin bir sorun olduğunu düşünüyordur. iyi saklıyor, ama şimdi görebiliyorum, zalimliğimin ortaya çıkardığı gözlerindeki o şüpheyi.

Onu becermemek fiziksel olarak acı verici. Onu kaldırıp masama atmamak ve ikimiz de tamamen hayvanlaşana kadar ırzına geçmemek. Ama kendime bir eş almayacağıma söz verdim.

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

"Hayır, . Bu işe ihtiyacım var," diye

hıçkırıyor. "Bir sürü iş var."

"Bunun gibi değil." Ağlarken omuzları titriyor, elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bunu bulmam aylarımı aldı. Ve bir aylık kira için hiç param kalmadı ve..."

İnsanlar ağladığında genellikle umursamam. Bu benim için tamamen nötr bir deneyimdir. Bu olayda, sanki içim oyuluyormuş gibi hissediyorum.

Ne yaptığımı anlayamadan odayı geçtim ve onu kucakladım. Kollarımda mükemmel hissediyor, hatta gözyaşlarıyla titriyor. Vücudu benimkine doğru bastırılmış gibi hissediyor, yumuşak kıvrımları benim acımasız çerçevemde eriyor.

"Sana para vereceğim. Aç kalmayacaksın ya da başını sokacak bir evin olmayacak."

Bana bakıyor, başını geriye doğru eğerek sulu ve şüpheli bir bakış atıyor. "Bunu neden yaptın?"

Bu soru beni şaşırtıyor. Dürüst cevap, kendimi suçlu hissetmem ama bunu ona söyleyemem.

"Seninle istiyorum."

Bu da başka bir dürüst cevap ve bunun daha da kafa karıştırıcı olduğunu hemen biliyorum.

"Neden?"

Geri adım atıyor ve sevimli bir hareketle gözlerini kolunun arkasına siliyor. "Neyim var benim?"

"Sende kesinlikle yanlış bir şey yok."

Tanrım. Kokusu üzerime sinmiş . Duş almadan çıkarabileceğimi sanmıyorum ve yakında duş alabileceğimi de sanmıyorum. Sikim taş gibi sertleşti ve gözlerini aşağı indirdiği anda bunu anlayacak...

Aşığı bakıyor. Gözleri büyüyor. Dudakları şaşkınlıktan mükemmel bir 'o' şekli alırken eliyle ağzını kapatıyor.

Birden kokusu daha da yoğunlaştı. Aniden,
kendime engel olamıyorum.

İçgüdüler takip edilmek için yaratılmıştır.

Daha önce çok sayıda kızgın dişiyle karşılaştım ve evet, zaman bir çekicilikleri vardır. Ama bu şekilde değil. Bu kadın onu becermemi talep ediyor. Bu biyolojik bir zorunluluk.

Nefes alıp kafamı boşaltmaya çalışıyorum ama tek yaptığım onun kokusunu daha da derinlere çekmek oluyor. Dürtülerim ve içgüdülerim üzerinde her zaman neredeyse tam bir kontrolüm olmuştur. Bir alfa zorundadır. Etrafımda kızışan her dişiye sikseydim, eyaletin dört bir yanında yavrularım ve skandallarla boğuşan bir sürüm olurdu.

Lupin sürüsünün bu kadar iyi çalışmasının nedeni kendimi kontrol edebilmem. Kendimi kontrol *edebiliyorum*.

Artık kontrolü tamamen kaybediyorum.

Bu kadın benim için bir yabancı. Beni çıldırtan bir kokusu ve eriten gözleri olan, çekici, yumuşak, kıvrımlı bir yabancı. Yepyeni bir dünyayı temsil ediyor. Olduğumu sandığım kişinin özünü tehdit eden bir dizi ilk. Her zaman kontrol bende idi, önce kendim, sonra herkes.

Onu öpüyorum ve özenle kurgulanmış kontrol daha da parçalanıyor. Dilim ağzına girdiğinde içimdeki hayvanın kontrolü ele aldığını hissediyorum. Tadı benimki gibi. Kendini bana öyle tatlı bir teslimiyetle veriyor ki.

"Ben hiç..." Öpüşmeyi kestiğimde neredeyse kelimeleri fısıldıyor. "...daha önce kimseyle birlikte olmadım." Kısa bir tereddütten sonra cümleyi bitiriyor.

Sözleri beni korumacı ve biraz da tahrik edici bir şekilde şişiriyor. O benim olacak. Tamamen benim olacak. Sonsuza kadar benim. O bir bakire. Bakire eşim.

Şehvet içime hücum ediyor ama kendimi tutuyorum. Ona zarar veremem. Eğer bu onun ilk seferiyse, mükemmel olmasını istiyorum. Ofisimde çiftleşmekten daha iyisini hak ediyor. Şampanyayı, gülleri, kur yapmayı hak ediyor. Dört direkli bir yatağı ve ipek çarşafları hak ediyor. Ona verebileceğim her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor. Ama aramızda başlayan şey bunların hiçbiri için durmayacak.

Ben bir hayvanım ve öyle ya da böyle onu bir hayvan gibi becereceğim.

Yüzünü ellerimin arasına alıp ona bakıyorum. Koyu renk gözleri var, duygu dolu. Orada şehvet görüyorum, ama bundan daha fazlası var. Korku var. İhtiyaç var. Utangaçlık gibi bir şey var. Ve daha önce hiç ortaya çıkmamış küçük bir canavar var. Bu kıvrımlı genç kadının içindeki hayvanı ortaya çıkaracağım. Henüz kim ya da ne olduğunu bilmiyor ama ben ona göstereceğim.

"Sana karşı dikkatli olacağım," diyorum usulca. "Ama bu acıtacak."

Küçük bir nefes çekiyor. "olmak zorunda mı?"

"Zamanla buna bayılacaksın," diye söz veriyorum ona, alnına bir öpücük kondurabilmek için başını öne eğiyorum.

* * *

Kira

Canımın acıyacağını söylüyor ve ben bir korku ve biraz da başka bir heyecan hissediyorum. Daha önce hiç kimseyle seks yapmamıştım. Daha önce hiç bu kadar çok seks istememiştim. Ufak tefek uyarılma kısırtıları hissetmiştim ama hiçbiri bu tam vücut talebi gibi değildi.

Bana her şeyi yapabilirdi ve ben de buna izin verirdim. Yabancı olmamıza rağmen ona güveniyorum. Huysuz ve sertti.

Beni kovmaya çalıştı. Biraz aklım olsaydı, dönüp bu odadan kaçardım. Benimle işi bittiğinde eskisi gibi olmayacağımı biliyorum.

Gözlerinde bir şey var. Çok solgun ve delici. İçime bakıyorlar ve içimde bir şey buluyorlar. Ondan başka tarafa bakamıyorum. Sanki açıklanamaz ve tarif edilemez bir şekilde dönüşüyormuşum gibi hissediyorum ve o bana henüz dokunmadı bile.

Beni tekrar öpüyor ve tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyor. O kadar iyi öpüyor ki, neredeyse derimden çıkacakmışım gibi hissettiriyor. Ona içimde ihtiyacım var. Sırılsıklam oldum. Kıyafetlerim birdenbire benimle önemli olan şey arasında korkunç bir bariyer, vücudumda hiç olmaması gereken rahatsız edici bir kumaş koleksiyonu gibi hissettiriyor.

Benim söylememe gerek kalmadan sorunla ilgileniyor ve bluzumu çekiştirerek açıyor. Ucuz düğmeler kopup halının üzerine dağılıyor ve göğüs uçlarıma çok sıkı ve sert gelen sütyenimi ortaya çıkarıyor. Avuç içlerini göğüslerimin üzerinde hafifçe gezdirdiğinde dokunuşuna tepki veriyorlar.

"Bir saniye," diyor ve beni bir an için yalnız bırakıyor. Adımlarını hızlandırıyor ve ofisinin kapısını kilitliyor. Yine de panjurları kapatmıyor. Bana geri dönüp ellerini kalçalarıma koyuyor ve eteğimin fermuarını indiriyor. Beni iç amaşırlarımla bırakarak bacaklarımdan aşağı düşmesine izin veriyor. Keşke daha güzel bir sütyen ve külot seçseydim, ama ne giydiğimi umursadığını sanmıyorum ve yakında, bir hırıltı çıkarırken ve beni kıcımdan tutup masasının üzerine kaldırırken ben de umursamıyorum.

İ amaşırimi yumruklarıyla kavıyor ve lastiğini kopararak vücudumdan ayırıyor, damlayan amımı açıkta bırakıyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküp başını kalçalarımın arasına sokmasını şaşkınlıkla izliyorum. Kokumu içine çekerken dudaklarımda sıcak bir nefes hissediyorum, ağzıma konduracağı öpücükler alt dudaklarıma konmadan önce.

Olması gerekenden çok daha uzun ve çok daha sıcak görünen evik bir dille beni memnun ediyor. Onun benimle oynadığını hissediyorum.

amımın kıvrımlarını, beni neredeyse saygılı bir tavırla keşfediyor. Sanki her yerimi bilmek istiyor. Her parçamın tadına bakmak. Dilini içime doğru itiyor ve onun için biraz yayıldığımı hissediyorum. Dilinin ucuyla masumiyetimi buluyor ve orada döndürüyor, ben kıvranmaya başlarken kalçalarım kilitlenmiş iki güçlü eliyle beni yerimde tutuyor.

Klitorisim patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Ona dokunmuyor. Dilinin ucuyla bir ya da iki kez dış kısmında dans ediyor ama bana doğrudan zevk vermiyor. Sevişirken ustaca davranıyor. Bu şekilde dikkatimi dağıtmasına gerek yok. Zaten hiç olmadığım kadar tahrik olmuştum. Ama yine de yapıyor. Beni öyle bir hale sokuyor ki, başıma her şey gelebilir ve ben daha fazlası için yalvarabilirim.

"Lütfen..." Yalvarmaya başladım.

Yukarı bakar, yüzünde geniş, seksi bir sırıtış vardır. Bu onu tamamen değiştiriyor. Birkaç dakika önce beni kovan zalim patrondan eser yok. Bu Cain farklı.

"Ne istiyorsun?"

Ellerinin kalçalarımı sıktığını hissederek olabildiğince kıpırdanıyorum. Hareket etmeme izin vermeyecek. Beni yerimde tutacak ve soruya cevap vermeme sağlayacak.

"Sen," diye inliyorum. Bundan daha fazlasını nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim onun içimde olmasına ihtiyacım olduğu.

Hırlamaya yakın bir kıkırdama sesi çıkarıyor. Şimdi beni sabit tutmak için oldukça sıkı tutması gerekiyor çünkü umutsuzca bir tür tatmine ulaşmaya çalışıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum.

Beni ağzından ve zevkimden mahrum bırakarak ayağa kalktı. Masasında otururken hâlâ ondan kısayım. O ayağa kalktığında, ben

Ona bakmak zorunda kaldım, sert bakışlarını karşılamak için başımı geriye doğru eğdim.

Cain beni tekrar öpmeden önce başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutuyor. Bir şefkat ve açlık var. Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum. Vücudunda bir gerginlik ve gözlerinde bir yoğunluk var. Yavaş gitmeye çalışıyor ama içimde bu yavaşlığı isteyen hiçbir şey yok.

Kol düğmelerini çözmeye başladı. Vay anasını, kol düğmesi takıyor. Neden birden bu kadar seksi oldu? Neden onunla ilgili her şey bu kadar çekici? Kol düğmelerini çıkarıp masanın üzerindeki tepsiye bırakırken bileğinin arkasındaki kıllar bile seksi. Hay . Masanın üzerindeki tepsi bile seksi. Çok düzenli. Çok kontrollü. Onun gibi insanlara alışık değilim. Böyle yaşayan insanlara, eşyalar için tepsileri olanlara. Evet, o bir milyarder ve bu benim alışık olduğumdan yeterince farklı, ama beni etkileyen büyük servet değil. Bu küçük şeyler. Gömleğinin netliği, giyiniş tarzı.

Aman Tanrım. Şimdi gömleğinin ön düğmelerini açıyor. Yavaş yavaş göğsü çıkıyor. Kalın, koyu renkli bir saç derisi var ama altındaki kasları görebiliyorum. Çok sert. Her yeri sıkı ve formda. Çok çalışıyor olmalı. Bana *Wolverine*'i veriyor. Bana küvette *Witcher*'ı veriyor. Gördüğüm tüm seksi erkekleri bir araya toplamış. Fiziğinde ve varlığında insanüstü bir şey var. Ortaya çıktığında, çıplak göğüs, sert gövde... elleri pantolonuna gidiyor ve işte o zaman tüm düşünceler aklımdan çıkıyor.

Aleti dışarı fırlıyor. Uzun. Sert. Gerçek.

Elbette daha önce de erkek parçaları görmüştüm. Videolarda . Ya da genç erkekler koşarak yanımdan geçerken, yerel yüzme havuzuna atlarken parlıyorlardı. Bu kısa görüntülerin hiçbirisi beni böyle bir erkeğe ait olan ve azgınca tahrik olmuş bir erkeklik organının gerçekliğine hazırlamamıştı.

Dehşete kapıldım ve biraz da korktum. Hayal ettiğimden çok daha büyük görünüyor. Çok daha uzun. Hepsi nasıl sığacak? Seksin lojistiği bana birden imkansız göründü. O çok büyük.

O bir canavar.

"Korkma," diye mırıldanıyor. "Bunların hepsi senin için." "Ben de bundan korkuyorum."

Beni tekrar öpüyor, bunu yaparken biraz daha yaklaşıyor. Aletinin uzunluğunu ıslak amıma iyice bastırıldığını hissettiğimde alt karnımdaki tüm kaslar geriliyor. Tam orada, kalın, uzun ve sert.

Çok iyi hissettiriyor ve arzum yeniden artıyor. Onu zaten istediğimden daha fazla istemenin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama şimdi onun aletinin içimde olması, onun sıcaklığını içimde hissetmek için kesinlikle her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

"Lütfen," diye sızlanıyorum yine.

Kalçalarını esnetip bana doğru sürtünüyor. Ben de ona karşılık veriyorum, kalçalarım dönüyor. Bu iyi hissettiriyor ama yeterli değil. Hiçbir şey yeterli olmayacakmış gibi hissediyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse acıtacak.

Sikinin başının klitorisime çarptığını hissediyorum. Her temas ettiğinde, içimde küçük bir kıvılcımın patladığını hissediyorum. Beni çılgına çeviriyor, kendimi bir insandan çok bir hayvan gibi hissettiriyor, sadece yetiştirilmesi gereken kızgın bir dişi gibi.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve dudaklarını kulağıma götürüyor. Kulak mememi hafifçe emiyor ve içimde yepyeni bir erojen hissin akmasına neden oluyor. Aynı anda, arzum yüzlerce farklı yönden geliyormuş gibi hissederken, kalçalarını, horozunun başını amımdan aşağı sürükleyecek kadar geri çekiyor, başı onun için açık olduğum yeri buluyor.

İçime doğru itiyor, beni etinin etrafına yayıyor. Bedenimi kendi bedeni yapıyor. İçime doğru kayarken, kulağıma bir kelime mırıldanıyor.

"Benim."

Beni bu kelimeyle ve sikiyle sahipleniyor. İçimde yol veren bir Şeyin kısa, keskin acısını hissediyorum ve sonra daha derine, daha derine ve daha derine iniyor. Ona kocaman gözlerle bakıyorum, ağzım arzu ve Şaşkınlıktan bir 'O' ile açılıyor.

"İyi kız," diye övüyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun. Çok iyi hissediyorsun. Çok mükemmel."

Bu sözlerin ısıltısında eridiğimi hissediyorum ve sonra sevişmenin zevkine dalıyorum.

Masanın kenarına tünemiş, bacaklarım belinin etrafında genişçe açılmış, beni uzun, sert vuruşlarla sikiyor, her biri bir öncekinden daha zevkli. Omuzlarına yapışıyorum ve beni almasına izin veriyorum. Ona, vücuduna, arzusuna teslim oluyorum.

Zevk arttıkça sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum. İçimden her türlü iştah çıkmaya başlıyor. Burada öylece oturup sikilmek istemiyorum. İgüdülerim enerjiyi geri vermemi istiyor.

Sonra bir baktım, onu ısııyorum.

Nedenini bilmiyorum. Sadece biliyorum. Omzunda kör bir diş çemberi beliriyor.

"Çok özür dilerim!" Nefes nefese kaldım, hemen özür diledim.

Hırlayarak karşılık veriyor ve ısıırıyor ama omzumu değil. Sikini içimden çıkarıyor, beni yüzüstü çeviriyor, enseme ısıırıyor ve sikini içime sokuyor. Dişleriyle masaya sabitlenmiş ve sikiyle dolmuş bir halde öyle ilkel bir tatmin sesi çıkarıyorum ki, kendim olduğumu fark edemiyorum.

Cain göbeğimin altına uzanıyor, parmakları klitorisimi buluyor ve sert daireler çizerek beni ovuyor. Artık benimle şefkatle sevişmiyor. Beni kötü bir kızmışım gibi beceriyor. Sanki yanlış bir Şey yapmışım da beni birazcık cezalandırıyormuş gibi.

"Isırmak istiyorsun, değil mi velet?" Ensemdeki elini bırakıp onun yerine elini boğazımın altına ve çevresine dolayarak hafifçe sıkarken kelimeleri sevgiyle hırıldıyor. "İstediğin şeyi alacaksın, bunu biliyorsun."

Duymaya ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim kelimeleri söylerken, klitorisimi tıngırdatırken, boğazımı tutarken beni tekrar tekrar doldururken, kendimi daha önce hiç ulaşmadığım bir orgazm zirvesinde buluyorum. Cain beni çılgına çevirirken, bundan önceki her orgazmın yanında sönük kalıyor.

Boşalmaya yaklaştıkça içimde bir şeyler olduğunun daha çok farkına varıyorum. Zevk gibi bir şey oluşuyor, ama bu sadece zevkten daha fazlası. Aynı zamanda bir şekilde güç. Sanki bir parçamın kilidi açılmış gibi hissediyorum, sanki daha önce korktuğum şeylerden artık gibi. Kendimi yenilmez hissediyorum. Kendimi...

Orgazm gerginliği çılgılığım, saf bir salıverme ulumasına dönüşüyor.

Işıklarım sönüyor.

BÖLÜM 3

K^{ira}

Gözlerimi açtığımda serin bir fayans zeminde yattığımı görüyorum.

Etrafımda duvarlardan gelen bir uğultu var. Bunun elektrik olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Tam olarak doğru çalışmayan bir buzdolabının ya da arızalı bir floresan lambanın vızıltısı gibi, ama her tarafımda.

Ne halt oldu?

Uyuşturulmuş muydum?

Dilim ağzımın içinde garip hissediyor. Normalden daha büyük ve hantal. Sanki bende bir sorun varmış gibi dudaklarımın kenarından sarkıyor. Zemin tadı alıyorum.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda, kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buluyorum. Ama onlar benim ellerim ve dizlerim değil. Ayaklarım ve . Ve tüylüler.

Zihnimin bir kısmı panikliyor. Ama zihnimin başka bir kısmı bunu çok doğal buluyor, sanki bunun ne olduğunu biliyormuşum gibi

ama unutmuşum. Normalde endişelenirim ama şu anda endişelenecek bir durum yok.

Onun yerine, bir açlık var.

Ben açım.

Çok, çok aç.

Ayağa kalkıyorum ve kapıya yönelmeden önce banyoda bir iki tur atıyorum. Kapı kolu yuvarlak. Dişlerimle ya da pençelerimle tutamıyorum. Hepsi malzemeden kayıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde birkaç adım geri gidip bariyere bakıyorum. Paniklemeye başlıyorum ve şu anda aklımda mülkiyete saygı duymakla ilgili hiçbir şey yok. Tek derdim dışarı çıkmak. Bu açıdan, önümdeki kapı gerçekten bir engel değil. Hayvan beynim kapılar hakkında bunu her zaman biliyordu. Onlar gerçek bir engelden çok bir öneri.

Olabildiğince geri çekiliyorum, kollarımı ve bacaklarımı sıkıca ve koşmaya başlıyorum, nispeten dayanıksız bariyeri etkileyici bir kolaylıkla kırıyorum. Kapı menteşelerinden fırlayıp etrafımda parçalanırken kâğıdı yırtmak gibi bir şey bu.

Uçarak geliyorum, dört çevik ayağımanın üzerine iniyorum. Güçlüyüm. Ve açım.

* * *

Cain

Buna hazır değildim.

Dişi bir şekil değiştiren ilk kez çiftleştiğinde, ilk dönüşümünü geçirir. Kira ile ofisimde asla seks yapmamalıydım. Bayılıp şekil değiştirdiğinde, onu dikkat çekmeden binadan çıkarmanın tek yolu özel asansörümdü.

Yeni şekil değiştirenler herkesin bildiği gibi dağınık ve sorunludur. Onların suçu değil, normal bir insan olduğunuzu düşünürken aslında vahşi bir hayvanın tüm içgüdülerine sahip bir yırtıcı olduğunuzu ve artık bunların hiçbirinde çok az insan kontrolü olduğunu keşfettiğinizde böyle olur.

Onu parkın yakınındaki bir yere götürdüm. Sessiz ve oldukça güvenli. Sonra canının çekeceği eti almak için dışarı çıktım. Evin kapısını açmak için anahtarlarımı elimde bir kucak dolusu et vardı...

Bam!

Dairenin içinden yüksek, yıkıcı bir ses geliyor. Bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

Bu kapıya bir başparmak sensörü koymalıydım, gerçi insanların düşündüğü kadar güvenli değiller. Bu şeyin kilidi son teknoloji ama doğru anahtara ihtiyacım var. Tamam. buldum.

Kapının kilidini açıyorum, itiyorum ve bir kürk ve korku duvarı kör bir panik içinde yanımdan hızla geçiyor. Koridorda hızla ilerlerken onu durdurmak mümkün değil, sola dönüyor ve acil çıkışa yöneliyor. Onu tam zamanında kovalıyorum ve pençelerinin yatay çubuğa temas ettiğini görüyorum. Kapı açılıyor, binanın alarmları çalıyor ve kaos tamamlanıyor.

Bu en kötü durum senaryosu.

Çoğu zaman yeni şekil değiştirmiş bir kurt bunun farkına bile varmaz. İlk vardiyada kendilerini tüketirler ve tekrar insan formlarını alana kadar uyurlar. Görünüşe göre, eşimin çoğu kişiden daha fazla enerjisi var.

Eti bırakıp peşine düştüm ama o çoktan gitmişti. Eşimi kaybettim.

Ofisimde içgüdülerime asla yenik düşmemeliydim. Onu Denholm'a götürüp orada çiftleşmeliydim. Eğer sadece

kendimi kontrol etseydim, bu . Lanet şehirde

başiboş dolaşıyor.

Araba çarpmış olabilir. Birine saldırıyor olabilir, av arzusuyla çıldırmış olabilir.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde peşinden koşuyorum, insan etinin beni kadar kısıtlamasından nefret ediyorum. Eğer kurt formumu alabilseydim, onu anında takip edebilirdim. İnsan formumdayken hâlâ izinin kokusunu alabiliyorum ama kadar güçlü değil.

Büyük , çok kısa bir süre içinde çığlıkları takip ederek onu bulabileceğim.

Yeni bir şekil değiştirenin açlığı efsanevidir. Eğer bir tanesi insan nüfusunun arasına karışırsa, kayıplar neredeyse garantidir. Aklında etten başka bir şey olmayan bir insan topluluğuna yaklaştığı için birden fazla yeni şekil değiştiren vurulmuştur.

Yemek için dışarı çıkmamalıydım. Onunla kalmalı ve ben dönmeden uyanmamasını sağlamalıydım.

En iyi avcılarımdan birini ararken koşuyorum.

Bardo hemen hatta. O cevap vermeden önce telefonun çaldığını bile duymadım.

"Efendim?"

"Bardo, apartmandan bir koşucu var. Sanırım parka doğru gidiyor. Beyaz kurt, şampanya uçlu. Dişi."

"Tanıdığım bir tanım değil." "Yeni eşim."

Cevap vermeden önce bir anlık bir duraksama olur. "Anlaşıldı."

Gittikçe zayıflayan kokuyu takip ederek onun gittiği yöne doğru koşuyorum. Şehir pis kokulu, çalkantılı bir yer. her araba havayı bozuyor ve ileri geri koşuşturan insanlar genel karmaşaya kendi kokularını ekliyor.

Tüm bu durumla ilgili tek bir merhametli şey var, o da taze kan ve iç organ kokusunun havayı doldurmaması. Korkmuş olmalı. Tek açıklaması bu. Açlık onu harekete geçirseydi, bu yürüyen yemeklerin yanından koşarak geçmezdi. Beslenme çılgınlığı içinde olurdu.

Suçluluk duygusu içimde parlıyor. Bundan daha iyisini biliyorum. Ben Denholm sürüsünün lanet alfasıyım. Benim işim sürüyü yönetmek, diğerleriyle ilgilenmek ve böyle şeylerin olmamasını sağlamak. Eşlerinin ilk vardiyasını bundan daha iyi yöneten betalar ve hatta deltalar var.

Arada bir beyazımsı bir kürk parıltısı gördüğümü sanıyorum, ama her zaman bir alışveriş çantası, bir palto ya da beni bana en çok ihtiyacı olan kadından ayırmaya yarayan başka bir insan dağınıklığı olduğu ortaya çıkıyor.

Parka varıyorum. Ben güneye doğru koşarken Bardo kuzeyden yaklaşıyor. Henüz onun kokusunu almadı ama bir kurdun neye benzediğini biliyor, yani bu için bir avantaj. Birbirimizi birkaç blok öteden fark ediyoruz ve ağaçlık girmeden önce kısaca başımızı sallıyoruz.

Güzel bir gün ve park tıklım tıklım. İçinden turistlerin sarktığı bir at arabası yoldan aşağıya doğru çekilirken ben de iş kıyafetlerimle kısa bir süreliğine koşu yapan bir gruba katılıyorum.

"Bu Cain Lupin değil mi?"

Adımı duyuyorum ve bir olay çıktığını anlıyorum. Lanet olsun. Bütün bu olaydan fotoğraflar olacak. Parkta neden koştuğuma dair komplolar kurulacak. Ve

Tüm bunların ne anlama geldiğine karar vermelerine bağılı olarak hisse senetleri düşecek ya da belki yükselecektir.

Kira'yı sağ salim geri getirdiğim sürece umurumda

değil. "HEY DUR! BU KİMİN KÖPEĞİ?"

Uzaktan bir çığlık duyuyorum, bu doğru yolda olduğumu gösteren ilk işaret.

Sıkıntının kaynağına vardığımda bir sosisli sandviç arabasının tamamen parçalandığını ve aılıktan gözü dönmüş bir canavar tarafından tahrip edildiğini görüyorum.

Ev sahibi çok öfkeli. Her yerde çörekler var. Kira'nın baskınından tek bir sosisli bile kurtulamadı. Tente yamulmuş, arabanın tekerleğı çıkmış ve gün bitmeden yeterli tazminatı sağlamam gerekecek. Kimseyi öldürmediğı ve kimsenin de onu öldürmediğı sürece, tek umudum bu.

Kira'nın kokusu, sosisli sandviç kokusu ve organik adaçayı vücut yıkama suyu birleşince onun bulunduğu yere odaklanıyorum. Sonunda durdu. Bunu söyleyebilirim çünkü her adımda onun izini daha güçlü bir şekilde takip ediyorum.

"Ah, bebeğim. Aç mısın, tatlım? Zavallı şey. Al bakalım. Evet, aferin kızıma! Ne iyi bir kız!"

Büyük güneş gözlüklü, pembe rujlu ve üzerinde Yaşa, Gül, Sev yazan bir tişört giyen sarışın bir kadın, Kira'nın elindeki dondurmayı yalamasına izin veriyor.

Hissettiğim rahatlama, şu anda kana susamışlıktan çıldırmış olması gereken dostumun şaşırtıcı bir hızla şeker ve yağ yuttuğunu gördüğümde hissettiğim şaşkınlığa neredeyse eşit.

"İşte buradasınız!" Kira'nın ve az önce bana yaptığı hizmet hakkında hiçbir fikri olmayan orta yaşlı nazik kadının yanında durarak sesleniyorum.

"O senin mi?" Kadın bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor. "O kadar güzel bir kız ki! Ne bu kız? Bir çeşit malamute ya da çoban melezi mi? Labrador olabilir mi?"

Standart olmayan renklere sahip olmasının faydası bu. Bir köpeğe benziyor. Buraya gelirken onu gören herkes kaçak sanmış olmalı. Zaten çektiğim iç çekişin üzerine bir de rahat nefes alıyorum.

Kira hala dondurmayı yalıyor, gözlerini dondurmaya dikmiş. Bu durumda yemek dışında hiçbir şey umurunda olmaz.

"Özür dilerim, tasmaını kaybettim. Yani, tasmaından kurtuldu," diye açıklıyorum.

"Merak etmeyin, yanımda her zaman bir yedek taşıyım!" Yardımseverimiz gülüyor ve parlak renkli dokuma çantasından bir köpek tasmaı çıkarıyor. El yapımı, uzun bir tasma ama yeterince iyi tutacak gibi görünüyor.

Tasma ve kayış kombinasyonunu Kira'nın kafasına geçirirken "Yardımın için minnettarım," diyorum. Daireye kadar güzelce yürüme ihtimali düşük - tasma eğitimi almamış. Benim tahminim? Bir sonraki ödölünü bitirir bitirmez, daha fazla yemek için yola koyulacaktır. Herkesin asi bir köpek olarak göreceğı bir köpek tarafından parkta sürüklenme riskiyle karşı karşıyayım.

Bardo bize yetişti. Uzakta duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını yana eğmiş bu manzarayı seyrediyor. Bardo, bazılarının nazik bir dev olarak adlandırdığı kişidir - gerçi ben onun nazikten çok daha az nazik olduğunu biliyorum.

Uzun siyah saçları, kalın sakalı ve bıyığıyla 1.80'e yakın boydadır. Çok koyu kahverengi gözleri var, neredeyse siyah. Yüz ifadesi, okunabildiğinde, en iyi şekilde acımasız olarak tanımlanabilir. Bazen gülümsediğinden eminim ama o yoğun sakallarının altından bunu anlamak zor.

Spor yapıyor olmalı. Spor şortu ve dar bir atlet giyiyor ve endişeli görünüyor. Bir kurdun başına gelebilecek en aşağılayıcı şey tasma takmaktır ama gerçekten başka seçeneğim yok ve Kira'nın da bunu umursadığını sanmıyorum. Tasma onun için uygun görünüyor.

"kızım," diyorum. "Sana düzgün bir yemek getirmeliyiz."

Kira'nın şu anda ne kadarını anlayabildiğini bilmiyorum. Bazı şekil değiştirenler kurt formundayken insan bilinçlerinin büyük bir kısmını korurlar. Diğerleri ise basit hayvanlara daha yakındır, özellikle de ilk başlarda.

Kadın yoluna devam ederken tekrar "Teşekkür ," diyorum.

Bardo gelir, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Bu senin eşin mi?"

"Evet."

"O bir seyreltik."

Kürk renginden bahsediyor. Soluk rengi ailesinin sadece yarı şekil değiştiren olduğunu gösteriyor. Denholm sürüsünde olmasa da bizim türümüzde bu nispeten yaygındır. Tam kanlı şekil değiştirenler giderek daha nadir hale geliyor, ancak sürümüz yıllar boyunca yüksek bir yüzdeyi korudu.

Bardo bakışlarında küçük bir sitemle bana bakıyor. Saklamaya çalışıyor ama elinde değil. Ne düşündüğünü biliyorum. Herkesin düşündüğü şeyle aynı. Alfa sadece dört orijinal aileden birine mensup saf kan bir dişiyle çiftleşmeli. Soylar saf ve güçlü tutulmalı. Bunlar daha önce hiç sorgulamadığım eski moda inançlar ama şimdi sorgulanacaklar çünkü bu benim eşim ve bunu değiştirmek mümkün değil.

"Bana biraz atıştırmalık getirmeni istiyorum," diyorum. "Arkadaşım acıktı."

Bardo başını sallar ve söyleneni yapar. Kısa süre içinde bir kucak dolusu atıştırmalık ve ikramla geri döner.

"Teşekkür . Seni arayacağım."

Bunu bir kovulma olarak kabul ediyor. Şimdiye kadar Kurt Kira'yı idare etmek nispeten kolay oldu. Karnı aç ama korktuğum gibi tasmanın ucunda çırpınmıyor. Yanımda oturuyor, bana bakıyor, dudaklarını yalıyor ve sırayla nefes alıp veriyor.

Daireye dönerken yol boyunca arkadaşımı bodega cipsleriyle besledim. bakıldığında yeterince masum görünüyor, bu da beni rahatlatıyor. Bu, parkta atıştırmalıklarla yapılan bir yürüyüşten başka bir şey değil. Ağzı her dolduğunda elimi hevesle yalıyor, bu da bana boyun eğdiğini, beslenmek ve liderlik için bana baktığını gösteriyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye övüyorum onu, elimi başında gezdirip kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Gerçekten çok seyreltik. Onun durumunda, bu sadece daha açık bir kürk rengine sahip olduğu gerçeğinden daha fazlasını ifade ediyor olabilir. Kira için bu, vahşi bir kurttan çok evcil bir köpek gibi görünmesine neden olan bazı mizaç tuhaflıklarına sahip olduğu anlamına geliyor gibi görünüyor. Bu durum bugün ikimizi de kurtardı ama bir sonraki sürü toplantısında kaşları kaldıracaktır.

Daireye dönmeden hemen önce ona verdiğim ödül mamaları bitti. Karşıya geçmek için beklerken arka ayakları üzerinde doğruluyor ve burnuyla bana daha sıkı sokuluyor, bir patisini kaldırıp kolumu çekiyor.

"Neredeyse eve geldik, o zaman seni düzgünce besleyeceğim," diyorum ona. "O zamana kadar otur."

Uzun bir süre arka ayakları üzerinde duruyor, emri test ediyor. "Yere yat," diyorum kararlılıkla.

Küçük bir iniltiyle oturuyor. Ne kadar iyi bir kız.

* * *

Daha sonra, ben biftek üstüne biftek kızartırken Kira mutfakta güzelce oturuyor. Onu çiğ besleyecektim ama onu iş başında gördükten sonra bağırsaklarının bunu kaldırıp kaldıramayacağını merak etmeye başladım. Biraz hassas ve bu hassasiyeti midesine de yansıyabilir.

Daha yemeğini tabağına koyamadan, acı çekiyormuş gibi sızlanmaya başlıyor. Bunun nedeni şehirdeki abur cuburların yarısını tüketmiş olması olabilir ya da... ah zavallı şey. Yan tarafına düşüyor ve kurt formu ondan uzaklaşmaya başladığında kıvranmaya başlıyor.

Uzun süreler boyunca hayvan formunda kalmak kolay değildir. İlk başta enerji gerektirir. Zamanla yapabileceği bir şey haline gelecektir, ancak şu an için bedeninin kapasitelerine tabidir.

Vites değiştirmek acı verir. Kan ve kemiğin tamamen dönüşümünü içeren acımasız bir süreçtir. İlk dönüşümler en zor olanlarıdır. Zamanla vücudu uyum sağlayacaktır, ancak şu an için, kürkü etrafından dökülürken, birkaç dakika içinde tam bir palto dökülürken hafif bir dehşet görüntüsü vardır. Vücudu bazı yönlerden bükülür ve küçülür, bazı yönlerden ise genişler.

Bu sırada onunla birlikte oturuyorum, insan saçları kafa derisinden bir kez daha akarken başını okşuyorum, ağzı sevimli küçük burnuna ve tatlı dudaklarına doğru kısalıyor. Yarı yolda bayılıyor, bu da bir merhamet.

Duyarsız halini kaldırıp kanepeye yatırdım. Şimdi bir süre uyuyacak. Bu sefer onu bırakmayacağım. Bir daha asla yanından ayrılmayabilirim. Üzerini bir battaniyeyle örtüp başının altına bir yastık koyuyorum, yapabileceğim başka bir şey olmadığını bilsem de daha fazlasını yapabilmeyi diliyorum.

Bugün dönüşen tek kişi Kira değil. Bu sabaha yalnız bir kurt olarak başladım ama o beni bir eş yaptı. Dünyamı tamamen değiştirdi.

Onu seviyorum.

Ama aşk bunun için yeterli bir kelime değil. Bu duyguyu özetlemekte tamamen başarısız. Bir alfa olarak bile daha önce hiç derecede koruyucu hissediyorum. Bağlılık hissediyorum. Korku hissediyorum. Kaybetme korkusu. Başına gelebilecek şeyden korkuyorum. Bir gün kaçınılmaz olarak onun ya da benim başıma bir şey geleceğini fark ettiğim için korkuyorum. Evrenin temel işleyişini, doğum ve ölüm döngüsünü yanlış hissettiren türden bir sevgi hissediyorum. Hem de çok yanlış. O ve ben sonsuza kadar yaşayabilmeliydik. Her zaman birlikte olmalıydık ve sonsuza kadar birlikte olmalıydık.

Yanına oturuyorum, saçlarını ve sırtını okşuyorum ve bilincini yeniden kazanmasını bekliyorum. Gün yavaş yavaş geceye dönüşüyor, turuncuya dönüşüyor ve sonra rengini tamamen kaybederek yerini penceremizin ötesindeki dünyanın parlak neonlarına bırakıyor.

Midem gurulduyor ve yemek yemediğimi fark ediyorum. Yemek yeme ihtiyacı hissetmedim. O güvende olduğu sürece ihtiyaçlarımın artık bir önemi yok gibi görünüyor. Eğer ona dokunuyorsam, ihtiyacım olan her şeye sahibim demektir.

kıpırdanıyor, bacaklarını uzatıyor, hiçbir insanın esnemediği ve her kurdun her zaman esnediği uzun, yavaş bir şekilde esniyor. Bu görüntüye bayılıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözleri şaşkınlıkla

doluyor. "Neler oluyor?"

"Güvendesin," diyorum ona. Bilmesi gereken en önemli şey bu.

"Çok garip bir rüya gördüm. Çok canlıydı. Ve çok..." Göz kırıyor.

"Neredeyim ben?"

"Benim dairemdesin. Yani, onlardan birinde. Bir tür rahat sığınak. İnsanların beni bulmayı düşünmeyeceği bir yer."

"Sadece parkın yanında küçük, basit bir yer," diyor benimle biraz alay ederek. Bunu duyduğuma sevindim. Bu demek oluyor ki

Daha iyi.

"Oldukça

."

Şimdi bir sorun var. Ona bir kurt olduğunu söyleyeyim mi? Yoksa bunca zamandır rüya gördüğüne inanmasına izin mi vereyim?

Battaniyeyi kaldırıyor ve önce kendine, sonra da bana bakıyor.

"Neden çıplağım?"

"Yorgundun."

Yüz ifadesi derin bir şüpheyeye dönüşüyor. "Ben böyle yorulmam. Ofisten çıktığımı ve senin dairende çıplak olduğumu hatırlıyorum." Doğrulup elini dağınık saçlarında gezdiriyor ve bana o güzel kahverengi gözleriyle bakıyor.

"Ofiste ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. *Evet.*

Başını sallıyor. *Hayır.*

Yalan. Çok ayıp.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sen... Bütün gün kendimi garip hissettim. Uhm. Gitmem gerek."

Ona ilaç verdiğimi düşünüyor. Kendini düşünüyor. Muhtemelen, ofisteki neredeyse kontrol edilemeyen uyarılmasının da bu var olmayan ilaçtan kaynaklandığından şüpheleniyor. Bu düşünce sürecini anlayabiliyorum. Tamamen mantıklı ve tamamen yanlış bir sonuca götüren bir dizi mantıklı düşünce.

Ona doğruyu söylemek zorundayım, yoksa buradan ihlal edilmiş hissederek ve olduğumdan çok farklı türde bir canavar olduğumu düşünerek kaçacak.

"Rüya görmüyordunuz. Kendinizi daha önce hiç yaşamadığınız bir şekilde deneyimliydiniz."

"Yani beni bir şekilde deneyimliyordun..." "Hayır,

Kira. . Sen bir kurtsun. Ben bir kurdum."

Gözlerini devirmemeyi zar zor başarıyor. "Bir milyarderin bir kadını kirletmek için bulduğu onca bahane arasında..."

* * *

Kira

Bu adama inanamıyorum. Korkunç biri olarak ün salmasına şaşmamalı. O kadınları kovdu çünkü onlara ilaç verdi. Onlara ilaç verdi, sonra da onlarla ilişkiye girdi ve şimdi ben bir kurbanım ve...

Koltuktan kalktı ve durdu. Bunu isteyip istemediğini bilmiyorum ama bu hareket beni çok korkutuyor. Çıkışı engelliyor. Ondan başka çıkış yolu yok ve ben savaşıyor durumda değilim. Çok yorgunum. Başım oyuncak ayı gibi doldurulmuş gibi hissediyorum. Kemiklerimden artık bakire olmayan vajinama kadar her yerim ağrıyor. Bu bir kabus, ama uyanmak yok.

"Kira," diyor. "Bana bak."

Ona bakmak istemiyorum. Olan biteni yatıştırmak için gözlerim yerde.

"Bana bak," diye tekrarlıyor.

Başımın belaya girmesini istemediğim için gözlerimi kaldırıyorum.

Bir an düşünceli bir milyarder tepemde dikilirken, bir an sonra önümde bir kurt beliriyor. Kocaman bir kurt, pırıl pırıl siyah ve ten rengi kürkü var, ağzının ve pençelerinin etrafı beyaz. Soluk mavi gözleri bana insan zekasıyla bakıyor.

Kıyafetleri yerde lime lime yatıyor, bir kısmı hala vücuduna yapışmış durumda. Az önce gözlerimle gördüklerime inanmasam da, gördüklerimi inkâr etmek mümkün değil.

Sadece şeyin değil, başıma de şokunu yaşarken gözyaşlarımın sel olduğunu hissediyorum.

"Rüya değil miydi?"

Başka bir dönüşüm ve o . "Bu bir rüya değildi. Bu senin kim ve ne olduğun. Bu kadar korkutucu olduğu için özür dilerim. Bunu sana daha önce açıklamalıydım ama yapmadım... Kendimi kaptırdım. Seninle çiftleşme arzusun, çok daha dikkatli yönetilmesi gereken bir olayın önüne geçmesine izin verdim. Olgunlaşmamış, pervasız bir genç kurt gibi davrandım. Sen daha iyisini hak ediyordun."

Ne için özür dilediğini tam olarak anlamıyorum. Anlayamadığım bir sürü sosyal protokol varmış gibi geliyor.

Yine çıplak ve bu çok dikkat dağıtıcı. İnanılmaz bir yaratık. Omuzları geniş ve gözleri solgun bir yoğunlukla parlıyor, koyu kirpiklerle çevrili ve koyu kaşlarla çerçevelenmiş. Vücudu güçlü ve çok güzel. Önümde çömelmiş, o çarpıcı gözlerini benim hizamda tutuyor, bana ciddi bir ilgiyle ve hatta belki de sevgiyle bakıyor.

Battaniyemin içine kıvrılıp onu kendime doğru çekiyorum, nispeten ince yün beni bu odadaki güçlerden korumaya yetmiyor. Bizler kurduz, dedi. Bana kendini gösterdi. Ve yaşadıklarımın gerçek olduğunu bilmek için önceki tuhaflıkları yeterince hatırlıyorum. Ben de bir kurttum. Bir yangın merdiveninden atlayan, merdivenlerden yuvarlanan, trafikte koşan ve doğal avım olan tatlı şeyleri avladığım bir parka giren bir kurttum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye sızlanıyorum usulca. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemek ya da düşünmek zorunda değilsin. Kendini dinlenmeye ve bırakmalısın. İlk vardiya vücut için çok zordur. Çok şey yaşadınız. Ve sanırım dönüşüm senin için diğerlerine göre daha zor olacak."

"Seninki çok kolay görünüyordu."

"Ben bu işi çok daha uzun süredir yapıyorum ve... biraz daha farklı bir makyajım var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu kan bağıyla ilgili," diyor belli belirsiz. Bana tüm insanlığını göstererek ayağa kalkıyor ve ben tüm soruları unutuyorum.

Cain Lupin muhteşem, muhteşem bir adam. Gözleri derin ve duygulu, vücudu ise müthiş. Her hareketiyle dalgalanıyor, düzinelerce kası ağızımı sulandıran ve vücudumun daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tepki vermesini sağlayan bir görüntü oluşturuyor. Zorla uyarılma.

Aldığım her nefeste beynim boşalıyormuş gibi hissediyorum, tüm kan ve his bacaklarımın arasından aşağı akıyor.

"Hayır," diyor. "Bu kadar kısa tekrar çiftleşemezsin. Sakin ol."

"Ben bir şey söylemedim," diyorum kızarak. Kafam karıştı, tahrik oldum, utandım ve arzuladım. Benden en kötü şekilde faydalanmasından korkmaktan, eşsiz bir yaratığın huzurunda olduğumu fark etmeye geçtim.

"Buna gerek yoktu," diyor seksi bir gülümsemeyle, iç duvarlarımın tepki olarak titreştiğini hissediyorum. "İhtiyacını hissedebiliyorum, Kira. Bana ne zaman ihtiyacın olduğunu her zaman bileceğim. Sen ve ben birbirimize bağlandık. Sen benim eşimsin, ben de senin eşin ve alfanım. Sen benim için açık bir kitapsın."

Derin, sevecen bir hırıltıyla söylenen bu sözler sıcak bir şarap gibi akıyor. Kendimi hafifçe sarhoş ve tamamen büyülenmiş hissediyorum.

Bana doğru adım atıyor. Etrafıma uzanıp battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı bir şekilde çekerken bakışlarımı gözlerimin önünde asılı duran kalın sikten ayıramıyorum.

"Sıcak tutmalısın," diyor. "Ve sessiz kalmalısın. Üstüne bir şeyler giyeceğim ve sana yemek yapacağım."

"Yapma."

"Sana yemek yapmıyor muyum?"

Battaniyeme sarılıyorum ve ona arsızca gülümsüyorum. "Kıyafet giyme."

Güldüğü zaman yürek parçalayacak kadar güzel. Onun eşi olarak adlandırılmak şöyle dursun, bu kadar çarpıcı bir yaratıkla birlikte olacağımı hayal bile edemezdin. Sevildiğimi hissediyorum. Bu bana pek tanıdık gelmeyen bir duygu ama yine de nostaljik bir yanı var. Hiç olmamış bir şeyi hatırlamak gibi.

"En azından bir önlük giymem gerekecek," diyor. Giydiği

tek şey bu.

Kanepeye kıvrılıp milyarder dostumun bana yemek hazırlamasını izlemenin keyfini yaşıyorum. Düzgün bir işteki ilk günümün böyle geçmesini beklemiyordum. Hiçbirine inanamıyorum. Düşünmemeyi tercih ettiğim çok şey var.

Kurt olayını düşünmek bile beni biraz delirtiyor. Az önce gördüm ve yaşadıklarımı hatırlıyorum, her ne kadar her an biraz daha bulanıklaşıyor da. bir rüya gibi geliyor. Tüm bunlar bir rüya gibi geliyor.

"İç şunu."

Cain elinde bir bardak suyla aniden yanımda belirdi. Onu izlediğimi sanıyordum ama sanırım uzunca bir süre boşluğa bakmışım. Vücudum ağrımaya başladı, çok fazla egzersiz yapmış olmanın verdiği grip hissi gibi bir şey. Yoruldum.

"Benimle kal," diyor ve bardağı dudaklarıma götürüp hafifçe eğiyor, böylece tek yapmam gereken yutmak oluyor. Ayrıca diğer elini başımın arkasına koyup beni sabitleyerek bana yardım ediyor. Son derece hissediyorum.

"İç," diye hatırlatıyor bana.

Suyun ağzıma girmesine izin veriyorum, onu memnun etmek için yutkunuyorum. Bunlar olurken gözlerim onun üzerinde. Çok fazla duygu hissediyorum. Çıplak bir milyarder sanki yaralı küçük bir kuşmuşum gibi içmeme yardım ediyor ve ben kendimi hiç hissetmediğim kadar küçük ve değerli hissediyorum.

Bardağın tamamını bu şekilde içiyorum, ta ki o benim yeterince sıvı aldığıma ikna olana kadar.

"Aferin kıızıma," diye beni övüyor ve ben de sahip olmadığım kuyruğumu sallıyorum. Bunu hissedebiliyorum, bu sızlanan özlemi, bu mutlak yalvarışı damarlarımda . Cain Lupin'e sadece aşık olmadım. Ona tapıyorum. Ona bakmak bile baş döndürücü bir uyuşturucunun etkisinde olmak gibi.

Mutfağa geri dönerken onu izliyorum ve aramızda açılan kısa mesafeden bile özlem duyuyorum. Hemen yanında olmak, ona yaslanmak istiyorum. Elini tekrar başımın üzerinde hissetmek istiyorum, güçlü parmakları kafa derimi hafifçe kaşıyor.

"Orada kal," diyor, düşüncelerimi tekrar yakalayarak.

"Aklımı mı okuyorsun?"

"Tam olarak değil," diyor ve yemeğini karıştırmaya devam ediyor. "Daha çok senin dürtülerini hissedebiliyorum. Artık birbirimize bağlıyız, Kira."

"Seks yaptığımız için mi?"

"Çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. Tanışmadan önce de arkadaştık. Bu yüzden aramızdaki çekim çok yoğundu. Ama şimdi çiftleştik ve bedenlerimiz birbirine bağlandı, her zamankinden daha güçlü. Kırılmaz."

Bu inanılmaz yakışıklı, inanılmaz zengin, çok güçlü adam bana onun için yaratıldığını söylerken öylece bakıyorum ve buna inanamıyorum. Hayatımda hiçbir benim özel olduğumu ya da biri için yaratıldığını göstermedi. Her zaman, genel olarak berbat ve acı çekmek dışında hiçbir neden için yaratılmadığımı düşündüm ve eğer herhangi ilerleme kaydettiysen, bu tamamen şans eseri olacaktı ve muhtemelen geldiği gibi hızla benden alınacaktı.

Bunu ona söylemiyorum, çünkü bu konuda ikimize de yetecek kadar inancı var gibi görünüyor. Yemeği servis ederken oturup bakıyorum ve sesimi çok aptal, çok nankör ya da bunların nasıl ve neden olduğuna dair çok şaşkın çıkarmamaya çalışıyorum.

Akşam yemeği et ve daha fazla et. Yanına biraz sebze eklemiş ama fark ettim ki o yemiyor, ben de yemiyorum.

"Bugün bana tam olarak ne oldu?" Bir brokoli çiçeğini tabağın etrafında dolaştırırken bu soruyu belli belirsiz soruyorum. Sanki bu soru diğer pek çok soruyu özetliyor.

"Yani, hayatının çoğunu garip ama temelde normal olduğunu düşünerek geçirmişken neden bugün bir kurt oldun?"

"Evet. O."

"Yemeği bitirdin mi?"

"Sanırım mı?" Kaşlarımı hafifçe çatıyorum, diğer pek çok soruya cevap vermişken neden bu soruya cevap vermediğini anlamıyorum.

"O zaman yatma vaktin geldi," diyor.

İçimde reddetmek isteyen bir dürtü var, ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım bizi asla gerçekten terk etmeyen çok eski bir çocuksu şey. Ama şimdi karnım tok olduğu için kendimi gerçekten bitkin hissetmeye başlıyorum.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Sana her şeyi anlatacağım," diyor. "Ama sen yarı uykudasın ve ben tamamen uykuda olmanı istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacın var. Tüm incelikleri açıklamak için bolca zaman var. Zaten şimdi hepsini şüpheliyim."

Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissetmesem bile Cain'in isteğine karşı gelmeye cesaret edemezdim. Onun ruh halini hissedebiliyorum ve sanırım niyetimi hissedebildiğini söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Ben de onunkini hissedebiliyorum. Örneğin şu anda, benim küçük isyankâr duygularıma sessiz bir karşılık veriyor. Kaşlarını hafifçe çatıyor ve bir parmağını kıvrıyor.

Bana söyleneni yapmak için ayağa kalktığımda karnımın alt kısmında ve bacaklarımın arasında yine o karıncalanma hissini yaşıyorum. Hareket etmek oldukça korkunç hissettiriyor. Akşam yemeğini battaniye üzerimdeyken yedim ve onu yatak odasına kadar takip ederken sözde giysiyi de yanıma aldım.

BÖLÜM 4

C *ain*

Onu uyuttuğumda kendimi çok daha iyi hissedeceğim. İyi beslendi, bu iyi bir şey ama vücudunun daha çok toparlanması gerektiğini biliyorum. Önümüzdeki birkaç gün onun üzerine çok fazla titreyeceğim. Ona bakmak için sabırsızlanıyorum. Sadece birkaç saat içinde dünyanın tamamı haline geldi.

Karasevda vardır, aşk vardır ve bir de şu anda hissettiğim şey vardır, tam ve saplantılı bir bağlılık. Ona bakmadan duramıyorum, yüzünün her çizgisini, mikro ifadelerinin her tuhaflığını ezberliyorum. Kafasını kaldırıp ona baktığımyı gördüğünde hafifçe kızarması ve gülümsediğinde yanaklarının hafifçe çukurlaşması hoşuma gidiyor. O koca bir güzellik evreni ve ben bunun her bir parçasını takdir etmek istiyorum.

Yavaş ve acılı adımlarla yürüyor, ben de onu alıp yatağa taşıyorum ve battaniyenin altına sokuyorum. Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve başarısız bir esnemeyi gizlemeye çalışıyor.

"Yorgun olduğumu sanmıyorum," diye yalan , geç saatlere kadar ayakta kalmak isteyen küçük kızların her zaman söylediği gibi.

Nasıl hissettiğini anlıyorum. Zevk alınacak bu bağlantı varken uyumak sapkınca görünüyor.

"Yerleşin ve size türümüzün tarihini biraz açıklayayım, böylece gerçekte kim olduğunuzu ve neden bugün bu kadarını keşfettiğinizi anlayabilirsiniz."

Bu iyi bir anlaşma ve tabii ki kabul ediyor.

O anda telefonum çaldı. Cevap vermemeyi düşünüyorum ama arayanın kardeşim olduğunu görüyorum ve görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. Bir yerlerde yanlış giden bir şeyler olabilir ve bu bir noktada önemli olabilir.

"Evet, Abel?"

"Bardo beni görmeye geldi. Arkadaşının bir DD olduğunu söyledi?"

Kira'ya bakıyorum. Söylediğim her şeyi dinliyor ve muhtemelen telefondaki sesi de duyabiliyor.

"Bunu yarın konuşabiliriz," diyorum.

"Bunu şimdi konuşabiliriz. Ben aşağıdayım." "O

zaman eve git."

"Eve gitmiyorum. Bu büyük bir mesele Cain ve sen de bunu biliyorsun. Bununla nasıl başa çıkacağımızı konuşmamız gerekiyor."

"Yarın."

Abel benim dışımda dünyadaki en inatçı insan. Hattın sonundaki taş gibi sessizlikten anladığım kadarıyla ben aşağı inmezsem o yukarı çıkacak ve ne onu ne de başka birini Kira ve benimle birlikte dairede istemiyorum. Uyumasını istiyorum. İyileşmesini istiyorum. Onu tamamen kendime istiyorum.

"Hiçbir yere gitme," diyorum ona, hızla bir gömlek ve pantolon giyiyorum. İnsan formunda olduğunu ve bir kaçmayacağını bildiğim halde daireyi sıkıca kilitliyorum.

Abel'ı binanın altındaki otoparkta buldum. Kolayca dinlenebilen telefonlarla paket konuşmaları yapamayız ve Kira'nın duygularını incitecek bir şey duyabileceği dairenin içinde kesinlikle konuşamayız.

Abel, Dodge Charger'ına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Bu doğru

mu?"

"Doğru."

Kısık bir ısıklık çalar ve başını sallar. "Büyük kötü kardeşimin kader arkadaşı seyreltik bir evcil."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu. "Hiçbir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim. O benim eşim. Bu iş bitti."

Gülümsüyor, neredeyse bana acıyor. "En azından senin işin kolay olacak. Pratik olarak kendi kendini eğitecek. Ama sürü bundan hoşlanmayacak. Senin için daha iyi bir eş olduğunu düşünecek pek çok safkan dişi var."

"Uyumlu değiller ve bunu hepimiz biliyoruz. Onlarla bir eş bağı hissetmedim ve eğer kendilerine karşı dürüst , benimle de hissetmediklerini itiraf edeceklerdir."

Abel başını sallıyor. "Ve tüm bu mantık, kıskanç dişiler hınçlarını kendini savunamayacak olan Kira'dan çıkarmaya karar verdiklerinde hiçbir şey ifade etmeyecek. Her zaman yanında olmayacaksın. Onu avlayacaklar. Alfa dişi olmak kolay değil."

Kira'dan daha az alfa dişisine benzeyen birini düşünemiyorum. O çok ağırbaşlı küçük bir şey.

"Buraya zaten çok iyi farkında olduğum bariz sorunlara işaret etmek için mi geldiniz?"

"Buraya ülkedeki en büyük ve ulusumuzdaki en eski sürünün alfası olan kardeşimle konuşmaya geldim.

bu olayın sonuçları. Bardo benden başka kimseyle konuşmuyor ve bana da pek bahsetmedi. Ama er ya da geç, bu olay patlak verecek."

"olması mükemmel bir eş olmayacağı anlamına gelmez ve benim tek önemsedığım de bu. Doğa hata yapmaz. O benim olmalı ve kimsenin söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremez. O bugün, yarın ve ondan sonraki tüm günler benim."

"Sakin ol kardeşim." Abel ellerini teslimiyet gösterisiyle kaldırdı. "O senin eşin ve bunu değiştirmenin bir yolu yok. Bunu yapmanı önermeye çalışmıyorum. Sadece durumu anlamak istedim ki sürünün kötü davranışlarından kaçınmak için bir plan yapabilelim."

"Hiç olmayacak. Kira'ya yanlış bir şekilde bakan herkes pişman olacak. Bunu bizzat göreceğim."

Abel'in yüzüne karanlık bir gülümseme yayılıyor. "Bu senin için iyi bir tehdit gibi görünüyor, ama en azından yarım düzine dışı düşünebilirim ki onları kişisel olarak bir şeylere pişman etmeni çok isterler. Sanırım sürüyü yönetme konusunda bazı sorumluluklar almamın zamanı geldi. Yıllardır sorumluluk sendeydi. Ama Bardo ve benim de oynamamız gereken roller var."

Ne yaptığını anlıyorum. İşten çok daha fazla konuda direksiyona geçmek için izin istiyor. Kendime bunun bir itaatsizlik işareti olmadığını hatırlatmak zorundayım. Kontrol için benimle savaşmak istemiyor. Yönetimi ele geçirmeye çalışmıyor. Yardım etmek istiyor. Buna güvenmek zorundayım, çünkü bundan şüphe edersem, onu öldürmek zorunda kalacağım.

Tuttuğum nefesi bırakarak uzun bir iç çektim. "Gerekli gördüğün şeyi yap kardeşim. Sana güveniyorum."

Abel genişçe gülümsüyor. Duymak istediği şey buydu, buraya benim söylememi umarak gelmişti. Kollarını bana doğru açtı. "Tebrikler kardeşim. Hepimiz senin için bu günü bekledik."

Sarılacağız.

Beni desteklediği için ona minnettarım ama Kira'dan uzak kaldığım her saniye, ancak onun yanına döndüğümde ve iyi olduğundan emin olduğumda yatışacak olan benzersiz bir endişe hissetmeme neden oluyor.

Bu, çiftleşme bağının normal bir aşamasıdır. Haftalar hatta aylar geçene kadar ayrı kaldığımızda acı çekeceğiz. Şu anda Kira'yı bir daha gözümün önünden ayırmaya hiç niyetim yok. Mantıken bunun mümkün olmadığını biliyorum ama hayvan zihnimin mantıklı hiçbir yanı yok.

"İrtibatta kalın," diyor Abel, bir süre irtibatta olmayacağımı çok iyi bilerek.

* * *

Yukarı çıkıp daireye giriyorum ve doğruca yatak odasına gidiyorum, ancak yatağın boş olduğunu görüyorum. Banyoyu kontrol ettim. Orada da yoktu. Endişelerim arttı.

"Kira!" Sesimde bir panik notası var.

"Uhm. Burada mı?" Sesi neredeyse anında bana geri geliyor.

Endişem sadece bir ya da iki dakika sürdü, ama bu aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissetmeme yetecek kadar uzun bir süreydi. Daireye doğru ilerledim ve onu oturma odasında televizyon izlerken buldum.

Günahlar söz konusu olduğunda, görünüşte çok büyük bir günah değil ama ona ne yapması gerektiğini söyledim ve o da hemen bana itaatsizlik etti. Buna tahammül edemiyorum. Küçük bir itaatsizlik eylemi hızla çok daha fazlasına dönüşebilir. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmak istemiyorum ama yine de yapacağım.

Ben ona doğru yürürken gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

Onu koltuktan kaldırdım, oturdum ve dizime yatırdım. Etrafına battaniye düşüyor, onu bırakıyor

kucağında çıplak ve savunmasız. Kıcı çok tatlı ve biçimli, yumuşak ve yuvarlak ve cehennem gibi şaplak atılabilir.

"Sana ne yapacağını söylediğimde onu yapacaksın," diye öğüt veriyorum. "Ben emir veririm, öneri değil. Benim sürümde benim sözüm kanundur."

"Özür dilerim," diye inliyor.

"Eminim öylesinizdir. Kısa süre içinde çok daha fazla üzüleceğinden de aynı derecede eminim. Eşim olmanın, sürümde olmanın ve kurt olmanın bir parçası da emirlere uymaktır."

Kıçına şaplak attım. Çok sert değil, ama acıtacak kadar sert.

Yüksek sesli ve dramatik bir çığlık attı. Cildinin rengi neredeyse hiç değişmedi, bu yüzden hasara benzer bir şey yapmamın mümkün olmadığını biliyorum. Ya dramatik davranıyor ya da hoşlanmıyor. Umarım ikincisidir. Bunu çok sık yapmak zorunda kalmak istemiyorum.

Zorbalık yapıyormuşum gibi görünebilir, çünkü o yatıp yatmayacağına karar verebilecek yetişkin bir kadın. Ama bu o kadar basit değil. Bizler sıradan insanlar değiliz. Bizler kurtlarız. Düzen sadece sürünün işleyişi için değil, hepimizin zihinsel olarak sağlıklı ve istikrarlı olması için de gereklidir. Düzeni sağlayamayan bir alfa, hasta bir eşe ve hasta bir sürüye sahip olacaktır.

Ona tekrar şaplak atıyorum, sertçe.

Bu kez yanaklarında açık pembe bir avuç içi izi belirir ve buna bir başka inleme eşlik eder.

Daha kötü bir şey olmasındansa, daha tehlikeli bir meydan okuma olmasındansa böyle bir şey için onu disipline etmeyi tercih ederim.

"Anladın mı?"

"Evet!" diye hemen kabul ediyor ama tabii ki bu iş o kadar çabuk bitemez. Birkaç tokat ders vermek için yeterli değil.

* * *

Kira

Bunun olduğuna inanamıyorum. Sanırım bana yatakta kalmamı söylemişti, ama bunun uygun bir emir olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunun daha çok bir öneri olduğunu düşündüm, istediği bir şeydi, ama dışarı çıkarsam önemli olmazdı.

Şimdi onun güçlü kalçalarının üzerinde yüzükoyun yatarken ve gururumdan geriye ne kaldıysa onunla birlikte popom da sızlarken, neden böyle düşündüğümü merak etmeye başlıyorum. Sakin, rahat bir adam değil. Onun durumunda A, alfa anlamına geliyor ve bugün parkta beni kovalamasını sağlayarak ona çok şey yaşattığımı biliyorum.

Olabileceği kadar acıtmıyor. Çok güçlü biri ve istese beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir. Onunla tanışmadan önce bakire olabilirim ama kırbaçlanmaya yabancı değilim.

Bu farklı hissettiriyor. Beni dikkatle tutuyor ve onun istediği şekilde rahatsız emin oluyor. Vücuduna iyice sokulmuş durumdayım ve ses tonu sert ama acımasız değil. Neredeyse bunu hiç yapmak istemiyormuş gibi konuşuyor.

Her biri ölçülü ve kasıtlı olarak yerleştirilmiş birkaç tokat daha inerken kıvranıyorum. Her birindeki özeni hissedebiliyorum, her biri çok yükseğe veya çok alçağa vurmadıklarından emin olmak için kalibre edilmiş. Acı yavaş yavaş ve istikrarlı bir şekilde büyüyor ve neredeyse... *iyi* hissettirmeye başlıyor?

Suçluluk duygusu içime hücum ediyor. Bundan zevk almamam gerekiyordu. Beni cezalandırmaya çalışıyor. Ama onun tarafından tutulmak bir ödöl gibi hissettiriyor ve bu tokatlar bile hoşuma gidiyor. Keskin acıyı bir sıcaklık ve bacaklarımın arasında küçük bir heyecan ürpertisi takip ediyor.

Bana biraz daha sert ve biraz daha hızlı şaplak atmaya başladı. Belki de onun istediği gibi tepki . Belki de bana bir ders vermek için daha fazlasını yapması düşünüyor. Bilmiyorum. Bildiğim , bunun beni giderek daha iyi hissettirdiği. ele vermek istemediğim için nefesimi tutarken ve kalçalarımı sabit tutmaya çalışırken buluyorum, ama beni ne kadar sert tokatlarsa, bu zevk o kadar .

Bacaklarımı açıp tekmelemeye başlıyorum, görünüşte şaplak çok acıttığı için ama aslında klitorisimi onun kalçasına sürtmeme izin için. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Elde etmeye çalıştığı şeyin ruhuna aykırı olduğunu biliyorum ama zevk almayı seviyorum ve beni her dövdüğünde, kalçasına doğru sıkıca sarsılıyorum ve vücudum yeni üretilmiş bir hormon kaynağı ile kızarıyor.

Ne yaptığımı bilmediğini varsayıyorum. Umarım beni cezalandırmaya o kadar odaklanmıştı ki, ağlamalarımın daha az acı verici ve daha gösterişli hale geldiğini fark etmemiştir. Kötü olmak istemiyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Anlıyorum, seni küçük..."

Elini bacaklarımın arasına doğru itiyor ve cinsel organımın dikişi boyunca sürüyor. Dudaklarım bana hemen ihanet ediyor, ayrılıyor ve parmaklarının ıslak içime doğru kaymasına izin veriyor.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Hoşuna giden itaatsizlik mi, ceza mı, yoksa ikisi birden mi?"

"Hiçbiri!" Yalan söylüyorum çünkü ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Altıma uzanıyor, kolu karnımın altından kayıyor ve iki parmağını ağrıyan amımın içine kaydırıyor. Bekâretimin alınmasından dolayı hâlâ hassasım, vücudumun bir yaratıktan diğerine dönüşmesinden bahsetmiyorum bile. Amımın hala bu kadar hassas olması için beni tamamen anlamsız bir şekilde sikmiş olmalı.

"Uyarıldığını hissedebiliyorum, yaramaz yavru," diye hırlıyor bana doğru. "Yapmaya çalıştığım şey bu değildi. Senin öğreniyor olman gerekiyordu.

dersi."

"Bir ders öğreniyorum," diye sızlanıyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, eminim öylesindir ama öğrenmeni istediğim şey bu değil. Bana itaatsizlik etmenin sana zevk verdiğini öğrendin."

Bu ifşaattan dolayı bana kızgın görünmüyor ama kısa süre sonra öğrendiğim şeyin bu olmasına izin vermeye de hiç niyeti olmadığı ortaya çıkıyor. Kalçalarımın üzerinde duran bacağımın dizini biraz daha yukarı kaldırıyor, güçlü bir kolunu belime sıkıca sarıyor ve odada yankılanan tokatlarla bana gerçekten şaplak atmaya başlıyor.

Şimdi acıyor. Ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Çünkü hala içimde iki parmağı var ve şimdi klitorisim avucunun topuğuna baskı yapıyor. Bana istediği kadar sert şaplak atabilir. Yapmasını istiyorum. Çok iyi hissettiriyor. Şimdi nefes alıyorum, sızlanıyorum, kıvranıyorum. Orgazma gittikçe yaklaşıyorum.

Bunu durdurmak için bir şey yapmamasına şaşırdım. Eğer zevk almamı istemiyorsa, neden beni tokatlarken parmakları içimde? Neden yasadışı bir şekilde orgazm olmama izin veriyor?

Elimden geldiğince kendimi tutmaya çalışıyorum, her konuda herkesten daha haklı olmasına rağmen onu haklı çıkarmak istemiyorum. İyi olmak istiyorum ama artık iynin ne olduğunu bile bilmiyorum.

Nihayetinde iyi olan, arzularımı ve ihtiyaçlarımı takip etmektir.

Boşalıyorum, amım parmaklarına o kadar sert yapıyor ki bunu hissedebiliyor olmalı. Vücudum onu daha derine çekmeye çalışırken, sikini ve tohumunu isterken onu hissedebiliyorum. Ama o bana bunu vermiyor. Bu benim tekrar yer değiştirmeme neden olur.

Orgazm dalgaları dağılmaya başladığında kısa bir sükûnet oluyor. Sıcaklık ve tatmin hissediyorum. Cezalandırılmaktan her şey ve her şey. Benim de içime bir kendini beğenmişlik duygusu yerleşmeye başladı. Ben mi

bir Şeyden paçayı sıyırdım mı? Büyük, acımasız, korkunç Cain Lupin bana merhamet mi etti?

Şaplak!

Hayır. Hayır yapmadı.

Zevk azalırken, acı daha ani, daha yoğun hissettirmeye başlıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde tokatlarken parmakları hala içimde. Şimdi hem kıcıımı hem de amımı cezalandırıyor, avuç içi sabit bir dövme yaparken ağrıyan seksimi parmaklarının etrafında kıvranmaya zorluyor.

İlk şaplak her neyse onu çok daha yoğun ve çok daha sapkın bir Şeye dönüştürürken nefesim kesiliyor ve haykırıyorum. Bu ceza gibi hissettiriyor.

"Sen disipline edilmekten zevk alan türden bir eşsin. Bu alışılmadık bir Şey değil ama farklı şekillerde acı çekeceğın anlamına geliyor," diye öğüt veriyor Cain. "Kötü bir kız olduğunda, sana öyle ya da böyle öğrenmen gereken dersi öğreteceğımden emin olacağım."

Bacaklarımanın arasındaki ağrı beni zevk ve acının tam sınırına getirdi. Sanki bu yeterince uzun sürerse tekrar boşalabilirmişim gibi hissediyorum, ama kıcıım buna dayanabilir mi bilmiyorum. Sıcak, şiş, ıslak, acılı ve üzgün hissediyorum.

Onun merhametini istiyorum. Beni affettiğini söylemesini istiyorum. "Gelecekte sana söyleneni yapacak mısın?"

* * *

Cain

"Evet!" Cevabı inliyor.

Onu sikmeyi her şeyden çok istiyorum, ama biliyorum ki sikimi içine sokarsam içine boşalacağım ve biliyorum ki meni sıvımın bir damlası bile onun iyice sikilmiş iç kısmına değerse, tekrar yer değiştirecek.

Parmaklarımın üzerine boşalmasını, sıcak kırmızı kışının cinsel ihtiyaçla dönmesini izledikten sonra şu anda onu becermekten geri durmak, yapabileceğim en zor şey. Büyüleyici bir kız. Çok masum ama çok duyarlı. Bekaretini bana verdi ve şimdi bana daha da fazlasını veriyor. Bana tam olarak nasıl bağlandığını, ne kadar üzgün ve acılı olduğunu ve bir parçasının bu iki şeyden de ne kadar hoşlandığını gösteriyor.

Artık onu sınırlarına kadar zorladığımı biliyorum. İç kaslarının parmaklarımı kavradığını, sahip olmadıkları tohum için beni sağmaya çalıştığını hissedebiliyorum. O açgözlü küçük bir şey, eşim. Vücudu arzu dolu.

Parmaklarımı yavaşça amından çekiyorum, çekilirken dudaklarının beni kavramasının tadını çıkarıyorum. Rahat olmadığını biliyorum. Bunu yanaklarının tonundan, teninin uygun koyu kırmızısından görebiliyorum.

"Umarım dersini almışsındır, yoksa bunun devamı gelecek," diyorum ona.

Yarı tutarsız bir ses çıkarıyor ve rahatlamış olabilecek küçük bir iç çekiyor. Hâlâ kendimi o sıcak, daracık içime geri sokma dürtüsüyle savaşıyorum. O tam anlamıyla benim için yaratılmıştı. İkimiz de gebe kalmadan çok önce yürürlükte olan güçler bizi eş olarak belirledi. Sürüm buna inanıyor ve şimdi onunla tanıştığıma göre ben de buna inanıyorum.

Daha önce bir sürü kadınla karşılaştım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu genç kadını yerinde tutmak için çok gerçek bir ihtiyaçla karışık bu düzeyde saf bağlılık ve şefkat hissetmemiştim.

Yatma vakti geldi. Öyle olmak zorunda. Kendimi kontrol etme yetimi kaybetmeden önce.

Onu bir süreliğine kucağıma oturtuyorum ve dağınık saçlarını gözlerinin önünden çekiyorum. "Sen iyi misin?"

Bakışlarımla çok kısa bir süre buluşuyor, sonra hafifçe başını sallayıp gözlerini tekrar indiriyor. Utanıyor. Onun tahrik olmasını ikimiz için de sergiledim. Bundan bahsetmekten tamamen kaçınabilir, onu tokatlayabilir ve yatağa gönderebilirdim. Ama bu onu, vermeye çalıştığım mesajı tamamen baltalayacak bir uyarılma durumunda bırakmaktan başka bir işe yaramazdı. Ne kadar seksi olursa olsun, söyleneni yapmak zorunda.

"Güzel," dedim.

Küçük bir esnemeyi bastırıyor. Pes etmeden önce buna direnmeye çalıştığını görebiliyorum. Yeni dönüşmüş bir şekil değiştiren olarak dürtülerine ve içgüdülerine direnmek kolay değildir. Hiç olmadığı kadar dürtüsel olacak, bu da disiplinimin sıkı olmasını sağlamak için daha fazla neden.

"Yatma vakti." Onu kucağımdan kaydırıyorum ve poposuna hafifçe vuruyorum. Küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve yatak odasına doğru koşuyor, orada örtülere dalıyor ve onları yukarı çekiyor, neredeyse yataktan hiç çıkmamış gibi davranıyor.

"Özür dilerim," diye ciyaklıyor usulca. "Kötü olmak istememiştim." Bu kadın beni eritiyor.

"Biliyorum," diyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyor ve yanağını hafifçe avuçluyorum. O kadar sevimli ki. Ona karşı katı ve sert olmam gerektiğini biliyorum ama o neredeyse dayanamayacağım bir hale getiriyor. Ona sımsıkı sarılmak ve şefkatle bakmak istiyorum. Onu tüm tehlikelerden korumak istiyorum. O benim eşim ve bunu inkâr etmenin ya da buna karşı koymaya çalışmanın hiçbir faydası yok. Bu bir yasa, yerçekimi kadar değişmez.

"Sana bir emir verdiğimde, ona uyman gerekir," diyorum. Ses tonum çoktan yumuşamıştı. "Seni tekrar cezalandırmak istemiyorum."

O kocaman gözleriyle bana bakıyor, battaniyeyi burnuna kadar çekmiş .

"Uyumalısın," diyorum ona. "Bütün gece burada olacağım ve yarın hayatının geri kalanı hakkında konuşacağız."

Zaten kocaman olan gözleri bir şekilde biraz daha büyüyor. "Hayatımın geri kalanı mı?"

"Biz eş bağıyla bağlıyız. Sonsuza dek sen ve ben olacağız."

* * *

Kira

Bu sözleri kutsal yeminler gibi söylüyor. Bence onları daha da ciddiye alıyor. Gözlerinde ve sesinde tam bir bağlılıktan başka hiçbir şey yok. Aşk bu mudur? Sizi en acı verici derinliklerinize ve en büyük zirvelerinize götürebilecek bir şey mi? Hem bitkin hem de kendimden geçmiş durumdayım; damarlarımda dolaşan saf sevincin yanı sıra zihnimin insani kısımlarına sızmaya çalışan korkuya karşı harekete geçemeyecek kadar yorgunum. Seviilmek güzel olabilir ama o beni tanımıyor. Bunların hiçbirini hak etmediğimi bilmiyor.

Yorgunum. Ağrım var. Ona itaatsizlik ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Yatakta kalmam gerektiğini biliyorum. Daireden çıktığını duyduğumda, ona karşı bir çekim, bir özlem hissettim. Beni yataktan kaldırdı ve neredeyse ön kapıdan dışarı çıkaracaktı.

Özlem ve kaygıdan uzaklaşmak için televizyon izlemeye başladım. Bir yanım, ormanda kendi başının çaresine bakmaya bırakılmış bir yavru gibi hissediyordu. Bu eski bir korkuydu, ilkel bir korku. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir korku. Kafamı karıştırdı. Televizyon beni gerçek dünyaya bağlayan, yeniden normal hissetmemi sağlayan tek şeydi.

Bunların hiçbirini açıklamıyorum. Tüm bu duyguları açıklamak, tokatlanıp yatağa geri gönderilmekten çok daha aşağılayıcı olurdu.

Orgazm bir yana, ceza o kadar da kötü değildi. Hoşnutsuzluğunu hissettim ama aynı zamanda rehberliğini de hissettim. Beni tokatlamasının nedeni öfke değildi. Ona itaat etmem konusunda ne kadar ısrarcı olduğuydu. Eski, normal yanım buna karşı kıllanıyor. Ben bağımsız bir kadınlm. Çocukluğumdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum. Beni ofisine girmiş ve aleti tarafından dönüştürölmüş bir sokak serserisi sanabilir ama içimde sadece birkaç kişinin gördüğü bir güç var.

"Gözlerini kapat," diyor, tepemde dikiliyor, uzun boylu, buyurgan. "Uyu artık."

Gözlerimi
kapatıyorum.

Bana söyleneni
yaparım.

BÖLÜM 5

K^{ira}

Gecenin bir yarısı bir çığlıkla uyandım. Ter içindeyim, adrenalinden titriyorum ve bir şey beni sıkıca tutuyor. Beni tutan şeye karşı çırpınıyorum, küçük korku çığlıkları atıyorum. Esirim.

Özgürlük için çırpınıyorum, beni yerimde sabitleyen bağlardan kaçmaya çalışıyorum, ama sadece daha da sıkılaşıyorlar.

Beni yerimde tutuyorlar. Beni aşağı çekiyorlar. Onlar... "Shhh, Kira.

Sorun yok. Ben buradayım. Buradayım..."

Karanlıkta gözlerim açıldı. Kapalı olduklarını fark etmemiştim. Karşımda tanıdık bir adamın yüzünü görüyorum, ama kim olduğunu ancak onu koklayınca anlıyorum. Derin bir nefes ve kokusunu da içime çekiyorum.

O benim dostum. Bu Cain.

"Sorun yok, şşşt," diye beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Ben iyiyim," diyorum, sözlü olarak kabul ediyorum ama fiziksel olarak itiyorum. Hasta olacaktım gibi hissediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bunu tahmin etmeliydim ama nefret ediyorum.

Tanrı'ya şükür gitmeme izin verdi. Çıldırarak üzereyken yakınımda tutulmak yardımcı olmuyor, özellikle de başlangıçta sadece yarı uyanıkken.

"İyisin," diyor. "İyisin."

Yatağın başucundaki ışığı açıyor, bu da her şeyi anında daha iyi hale getiriyor. Yakışıklı, güçlü yüzünü, geniş omuzlarını, kaslı gövdesini ve... iç çamaşırının olmadığını görüyorum. Ben uyuduktan sonra benimle yatağa gelmiş olmalı. Şimdi dikkatim tamamen dağılmış durumda, rüyanın belirsiz dehşeti onun varlığında dağılıyor.

"Daha önce böyle kötü rüyalar gördün mü?" Elini uzatıp yüzümdeki birkaç tutam saç nazikçe tarıyor.

"Her zaman," diye gülüyorum. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak istiyorum, çünkü hiçbir şey yok. Kabuslar bazen herkesin başına gelir. Benim başıma biraz daha sık geliyor ama alıştım artık. "En son ne zaman tüm gece boyunca uyuduğumu hatırlamıyorum."

Bana endişeyle bakıyor.

"Merak etme," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Her şey ."

"Bu iyi değil," diyor. "Benimle iyi uyumalısın. Sen benim eşimsin. Benimleyken kendini bundan daha güvende hissetmelisin."

"Bu seninle ilgili değil."

Bunu sert bir şekilde söylemek istemem ama saat geç oldu ve sanırım hâlâ o şekilde uyanmanın getirdiği adrenalin dalgasının etkisindeyim.

Bana sert bir bakış atıyor ve muhtemelen onunla bu şekilde konuşmamla ilgili bir şeyler yapacağını biliyorum. Ama yüzündeki ifade yumuşuyor.

"Sana biraz ılık süt getireceğim," diyor.

"Bu kulağa inanılmaz iğrenç geliyor."

Duraklıyor. "Haklısın," diyor. "Öyle. Ne istersiniz?"

"Sarılmak mı?" Bu sözleri kısık bir sesle söylüyorum çünkü kendimi geri çektikten ve o kadar sert davrandıktan sonra, ondan fiziksel şefkat konusunda oldukça utangaç hissediyorum. Patronum tarafından hırpalanmak ve hakarete uğramak başka bir şey. Kötü bir rüyadan sonra beni kucaklamasını istemek başka bir şey.

"Elbette," diyor ve beni hemen kollarıyla sarıyor. "İstediğinde ya da ihtiyacın olduğunda sana her zaman sarılacağım."

Beni yatağa çekti ve yorganı ikimizin üzerine örttü. Işığı açık bırakıyor, bunu takdir ediyorum. Ona sokuluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusunu çekiyorum.

Cain saçlarımı okşuyor, büyük eli kafa derimin ve sırtımın üzerinde geziniyor. Yavaş daireler çizerek beni ovuyor, sinir sistemimi kendi başıma yapabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde yatıştırıyor.

Sonra bir baktım, sabah olmuş. Güzel altın rengi ışık panjurların arasından akıyor, mükemmel paralel çizgiler halinde rahat bir parlaklık yayıyor. Yatakta yalnızım.

"Krep," diyor Cain, elinde kahve, krep, portakal suyu, kruvasan ve çöreklerle dolu bir tepsiyle odaya girerken. Hâlâ pantolon giymiyor. Mükemmel biri. Kesinlikle mükemmel.

"Bunun inanmıyorum," diyorum yatakta doğrulduğumda. Tepsinin bacaklarını kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve beni bir dizi lezzetle sıkıştırıyor. "Bana çok iyi davranıyorsun."

"Sen benim eşimsin," diyor. "Hayatının geri kalanında her gün senin için bunu yapacağım."

"Vay canına. Ne . Çok teşekkür ederim," diyorum, bir dalarak. Sözcüklerim, onun bu kadar derinden bağlı bir şey söylediğini duyduğumda hissettiklerimi tam olarak ifade etmiyor. Ona tam olarak inandığımı sanmıyorum.

Yalan söylediğini düşündüğümde değil, ama beni gerçekten tanıdığına, tüm bu ağır bağıllık konuşmalarını yumuşatmaya başlayacağından eminim.

"Yeni kimliğiniz ve dünyadaki yeni yeriniz hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var" diyor. "Bu yüzden sürümüzün geleneksel olarak yaşadığı kır evine gideceğiz. Keşfedilme riski olmadan yer değiştirebilmeli ve kırsalda özgürce koşabilmelisiniz. Sürü bir sonraki dolunayda toplanacak. Seninle tanışacakları için çok heyecanlı olacaklar."

"Sizin gibi bir sürü insan mı var?" "Bizim gibi insanlar, evet."

Bu midemi biraz bulandırıyor. Bana bakan ve liderleriyle çiftleştikimi bilen bir sürü vahşi kurdun önünde olma fikri korkutucu geliyor. Ben de onlardan biri olduğumu biliyorum ama bu bana gerçekmiş gibi gelmiyor ve hiç kimse için korkutucu olmayacağını da biliyorum.

"mıyım?"

"Dediğimi yapar mısın? Evet," diyor. "Merak etme, iyi korunacaksın."

"Süründen korunmaya ihtiyacım var mı?"

Cevap vermeden önce kısa bir tereddüt anı yaşar. "Tabii ki hayır."

Gözlerimi ona doğru biraz kısıyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Çok şey, çünkü henüz sana pek bir şey anlatma fırsatım olmadı. Parkta seni kovalamakla ve iyi bir uyku çekmen için seni yatağa yatırmakla çok meşguldüm."

Hoşgörülü ses tonuna gülümsüyorum. Onun hakkında, kendim hakkında, her şey hakkında bilmediğim çok şey var. Sanırım ona güvenmek zorundayım, çünkü gerçekten çok fazla seçeneğim yok.

Acaba onun eşi olmak istemediğime karar versem ne olurdu? Acaba ona gerçekten sevmediğimi söylesem ne olurdu?

Taşra mı? Herkes sevdiğini söyler, çünkü çok huzurludur ve doğa çok güzeldir, falan . Ama çoğu insan fırsatını bulursa şehirde yaşıyor. Ben fırsatını bulduğum anda hemen bir şehre kaçtım.

"Birinin dairenize gidip eşyalarınızı almasını sağladım," diye devam ediyor. "Tüm giysileriniz ve banyo malzemeleriniz kır evinde sizi bekliyor olacak."

"Oh... teşekkür ?"

"İstilacı, biliyorum ama hazırlıkların gerekli bir parçasıydı. Umarım beni affedersiniz."

Gülümsüyorum, yarı çekici olduğu için, yarı da Cain Lupin gibi birinin benden özür dileyeceğini hiç için. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, onun yerine yemek yiyorum.

Kahvaltımı bitirdiğimde üzerime bir yorgunluk çöktüğünü hissediyorum. Bir esneme sesi çıkarıyorum ve battaniyenin altına kıvrılıp tekrar uyuma isteğimden zar zor kurtuluyorum.

"Özür dilerim," dedim. "var bilmiyorum."

"Hiçbir sorun yok. Bir hafta boyunca canınız sadece yemek yemek ve uyumak isteyecek. Bu yüzden seni dinlenebileceğin sakın bir yere götürmek istiyorum. Bu arada senin için bazı şeyler de aldım. Her ne kadar çıplak olmandan hoşlansam da, bunlarla daha iyi uyuyabileceğini düşünüyorum."

"Bana pijama mı aldın?"

Bir parmağını kaldırarak beklemem gerektiğini işaret ediyor ve odadan çıkıyor. O kaslı sırtını ve kığını izleme zevkine erişiyorum. Tanrım, o muhteşem bir örnek. Onunla bir kez bile yatabildiğim için çok şanslıyım.

Döndüğünde kolları, güzel bağlar olan çeşitli renklerde kutularla doluydu. Noel benim için gelmiş gibi görünüyor.

Hepsini yatağın üzerine indiriyor ve genişçe gülümseyerek açmamı işaret ediyor.

"Kaç tane pijama aldın?" Soruyu hayretler içinde soruyorum. Gülüşü samimi ve sıcaktı. "Bu sadece birkaç şey."

Bu bana hayatım boyunca verilenden çok daha fazlası. Gözlerime yaşların dolmaya başladığını hissediyorum. Gözlerimi çalışıyorum ama karşı koymaya çalıştıkça daha çok gelmek istiyorlar. Ne olduğunu anlamadan önce, elimde güzel bir kutu vardı ve hüngür hüngür ağlıyordum.

"Seni incittim mi?" Soru sıkı bir sarılmayla geliyor.

"Hayır, tabii ki değil," diye burnumu çekiyorum. "Bu çok hoş. Birinin bir başkası için yaptığı en güzel şey."

"Birinin yaptığı en güzel şey olmaktan çok uzak ve bu senin için yapmayı umduğum güzel şeylerin sadece ilki," diyor ve beni yavaşça serbest bırakıyor. "Aç onları."

Paketleri açmakta tereddüt ediyorum. Hepsi o kadar güzel paketlenmiş ki, dokunsam mahvolacaklarmış gibi hissediyorum.

"Sorun nedir?"

"Hangisini açacağımı bilemiyorum," diye sızlanıyorum, gözlerimi kolumun arkasına silerek. "Hepsi çok güzel."

"Bunlar sadece mağazadaki kutular," diyor. "Onları açarak hiçbir şeyi mahvetmeyeceksiniz."

Teşviki çok tatlı ve eğer onları açmaya başlamsam tuhaf görüneceğimi biliyorum. Zaten görüldüğümden daha garip. En yakın kutuyu elime alıp açıyorum. İçinde bir sabahlık var, yumuşak, pembe, kapitone ve sevimli. Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha güzel. Eminim buradaki her şey şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha güzeldir.

"Vay canına," dedim. "Teşekkür ."

"Rica ederim," diyor, tepkilerim karşısında oldukça şaşırılmış görünüyor. "Rahat olmanı istiyorum."

Terlikler de var ve birkaç farklı pijama, hem elbise türü hem de pantolonlu ve küçük pijama ceketli iş kıyafeti türü.

"Tüm bunlar için çok teşekkür ederim," diyorum tekrar ağlamamak için kendimi zor tutarak. Olay çıkarmak istemiyorum. "Bunların hepsi çok güzel. Ama bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsiniz. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yani, pijamalarım var. Yani..."

"Kendine ait pijamaların olduğunu biliyorum," diyor. "Ama bundan sonra sana ben bakacağım. Sen benim eşimsin. Ve benim karım olacaksın."

Ona bakıyorum. " mısın? Yani... Yapacak mıyım? Bunu gerekmiyor mu?"

Bakma sırası onda. "Haklısın," dedi aniden. "Bunu ağzımdan kaçırmamalıydım. Bu bir soru. Ben soracağım, sen de cevaplayacaksın."

Cain Lupin'in ilk kez bu kadar garip göründüğünü görüyorum. Sanırım küçük göstererek onu hazırlıksız yakaladım. Çok uzun kimseye bir şey sormak zorunda kaldığını sanmıyorum. Hatta belki de hiç.

"Duş alacaksın," diyor. "Sonra da bunlardan birini seçip giyersin. Zaten yıkanmışlar, merak etmeyin."

"Ah... tamam, elbette," diyorum, Cain'in bana evlenme teklif edeceği haberi karşısında fazla sırtıtmamaya çalışarak. Bir milyarderin beni karısı yapmak istediğini duymak çok heyecan verici bir şey. Ayrıca ben lanet olası bir kurdum. Bu küçük gerçek, rahatsız edici bir düzensizlikle aklıma girip çıkmaya devam ediyor. Başka bir şey düşünmemeliyim. Ama düşünceli hediyeler ve evlilik ihtimali var ve nedense gizlice bir kurt olduğum fikri tüm bu şeyler arasında en az şaşırtıcı olanı gibi geliyor.

" et," diyor popoma hafifçe vurarak. "Gitmeden önce uyumaya ihtiyacın olacak."

* * *

Cain

Kira'yı duşta gönderiyorum, hediyelere tepkiden çok memnunum. Basit şeylerden çok memnun oluyor. Hayatımın geri kalanını onu şımartarak geçirmek istiyorum. O şimdiye kadar karşılaştığım en tatlı kadın ve benim eşim. Sadece bu iki gerçek bile ona her şeyi vermek istemem için yeterli.

Yine de evlenmek istediğini varsaymamalıydım. Geleneklerimizi ya da eş bağına bilmiyor. Eminim bunu hissediyordur ama ne anlama geldiğini bilmiyor olabilir. Hayatım boyunca yüzlerce dişi şekil değiştirenle karşılaştım ve bazılarına karşı çekim hissettim ama hiçbirisi ona karşı hissettiklerim gibi değildi.

Ben onun ilk kurduyum. İlk aşığı. Tek sevgilisi de. Sonsuza dek onun eşiyim.

Kendisi gibi korunaklı ve masum görünen bir kadına söylenecek çok şey var. Onun hakkında öğrenecek çok şey var. Hayvani anlamda derin bir bağ kurmuş olabiliriz ama birbirimizin insani yaşamları hakkında henüz bilmediğimiz çok şey var.

Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Şimdilik uyuması gerekiyor. O hala duştaiken telefonum çaldı.

Arayan Abel ve cevap veriyorum, çünkü önemli olma ihtimali var.

"Evet?"

"Nasılsın kardeşim?" Telefonun ucunda hafif bir kıkırdama var, sanki Habil bunu bir açıdan çok eğlenceli bulmuş gibi. Dedikodu yapmak istiyor. Erkeklerin böyle şeyler yapmadığını söylerler ama

kardeşimle tanıştı. Hemen bir kenara koymadığı bir bilgi parçasıyla hiç .

"Güzel, Abel."

"Bugün onu kır evine götüreceksin mi?" "Biraz uyuduktan

sonra, evet."

"Konsili harekete geçireyim mi?"

"Henüz değil, Abel. Onunla anlaşmak için en az bir ya da iki hafta istiyorum. tanımak için zamana ihtiyacımız var."

Hatta bir duraklama oluyor.

"Abel..."

"Konsili çoktan harekete geçirmiş olabilirim," diye itiraf ediyor. "Senin için heyecanlıydım ve bir alfa eşiyle tanıştığımda mümkün olan en kısa sürede bir toplantı olması gerektiğini biliyorum. Ve bana her şeyle ilgilenmemi söylemiştin. Halletmem gereken işlerden birinin de bu olabileceğini düşünmüştüm. Personel çoktan Denholm'de, odalar havalandırılıyor, mutfak yarın akşamki ziyafet için hazırlanıyor..."

"Yarın gece mi!? Hâlâ ilk vardiyasının uykusunu alıyor olacak... Bu tür bir sosyal baskıyı kaldıracak durumda olmayacaktır. Herkesi ara ve bir hafta ertele."

Bir uzun duraklama daha var.

"Bunu gerçekten yapamam. Tüm sürü harekete geçti."

"Onları serbest bırak."

"Bu çok düzensiz olurdu. Şimdiye kadar hiçbir toplantı ertelenmedi. Bu şekilde, onu sürüye sunmak için istekli görünürsünüz. Eğer ertelersek, şüphe varmış gibi görünebilir."

"Ve eğer yarı uykulu, bitkin ve yer değiştirmesini kontrol edemiyorsa, bu onu alfa dişi materyali değilmiş gibi gösterecektir."

"O değil. O evcil bir seyreltik. Ama o senin eşin. Diğer herkese ve her şeye yaptığın gibi ona da aynısını yap. Ne olursa olsun kendi yolunu çizmeye kararlı ol."

Daha iyi bilmeseydim ya da şüpheci bir tip olsaydım, beni sabote etmeye çalıştığını düşünebilirdim.

Yatak odasının dışında bir ileri bir geri volta atmaya başladım.

"Tamam. Toplantı devam edecek. Ama senin belirlediğin programa uymayacağım. Bu konuyla ilgili diğer her şeyi önce bana danış Abel."

"ok iyi. Sizi her on dakikada bir mi aramamı istersiniz, yoksa her beş dakikada bir mi?"

"Beni o kadar çok arama. Kira'ya odaklanacağım. Bana mesaj bırakın, istediğim zaman, yani yapabildiğim zaman onlara geri döneceğim. Ben onaylayana kadar hiçbir sonuçlandırma, anladın mı?"

"Anlaşıldı," diyor Abel.

Yatak odasına döndüğümde Kira'yı yatağa girme sürecinde buluyorum. Onun tatlı yüzünün yarı memnun, yarı endişeli bir ifadeyle bana döndüğünü gördüğümde Abel'in maskaralıkları nemsizleşiyor.

"zr dilerim," diyor. "Yatağa daha çabuk girecektim ama sonra bir..."

"İyisin," diye cevap veriyorum. Muhtemelen içeri girdiğimde yüzümde asık bir ifade vardı, ama bunun nedeni Abel'di, Kira değil. O mkemmел. Her zaman da mkemmел olacak. "Hadi birlikte biraz kestirelim."

Gülümsüyor. "Kulağa hoş geliyor."

Yatağa yaklaştığımda aç gözlerle beni izliyor, ifadesi tatlı bir mutluluktan biraz daha cinsel bir şeye dönüşüyor. Onun cazibesinin kokusunu hemen alabiliyorum.

Ama onu şu anda beceremem. Onu bu kadar çabuk ikinci bir değişime zorlamak istemiyorum. Bir dahaki sefere çiftleştiğimizde tekrar değişeceği garanti değil ama bunu riske atmaya hazır değilim.

Yatağa girdiğimde onu pembe pijamaları içinde sıcak ve rahat buluyorum. Kimseye bir anlam ifade etmeyen ama yine de ısrarla giymeye devam ettiği küçük iş cebi ile birlikte üzerinde çok güzel duruyorlar.

kollarımla sarıyorum ve kendime doğru çekerek vücuduma yaslıyorum.

Bana doğru kıvrıldığını, kıvrımlarını sert hatlarıma doğru ittiğini, güvenlik aradığını hissediyorum. Burnunu boynuma sokuyor ve feromonlarımı içine çekerek derin nefes alıyor. Nefes verirken rahatladığını hissediyorum.

Bu bizim türümüzün dehşetinin güzel tarafı. Eşlerimizi bulduğumuzda, hemen birbirimize bağlarız. Kira ve benim aramdaki bağ asla kopmayacak.

Ama bu, insan çiftlerin yapmak zorunda olduğu işleri yapmak zorunda olmadığımız anlamına gelmiyor. Ve bu onu karanlıkta tutabileceğim anlamına da gelmiyor. Bu, benimle kucaklaşırken onu gerçek doğası hakkında eğitmek için iyi bir fırsat.

"Demek kurt doğanı neden ilk kez birlikte uyuduğumuzda öğrendiğini merak ediyorsun," diyorum.

"Mhm," diyor. "Bu çok garipti." Emin

olmak için yetersiz bir ifade.

"Erkek şekil değiştirenler on üç yaş civarında değişimlerini yaşamaya başlarlar. Dişiler ilk çiftleşmelerine kadar değişmezler. Nedenini gerçekten bilmiyoruz. Bu konuda teoriler var. Bazıları, bir dişinin çiftleşecek yaşa gelene kadar kurt formunda olmasının güvenli olmadığını söylüyor.

çoktan çiftleşmiş. Bu, daha önce meydana gelebilecek talihsiz çiftleşmeleri ve vahşi hayvanlarla karışıklığı önler."

"Bunlar rahatsız edici düşünceler."

"Öyleler ve her ikisi de dişi bir şekil değiştirenin eşini önce insan formunda bulması gerektiği gerçeğiyle önleniyor. Bu, hayvan seviyesinin üzerinde işlev görebilen bir beyne sahipken cinsiyetini ve eşini gerçekten seçebileceği anlamına geliyor."

Kira'nın titremeye başladığını hissediyorum. Onu bedenime sararak sıcaklığını ve rahatlığını vermeye çalışıyorum.

"Yani seni ben mi seçtim? Ama gerçekten bir seçim yapıyormuşuz gibi hissetmedim. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim..."

"Biliyorum. Kusurlu bir teori, ancak aynı zamanda yaratık olan insanlardan bahsederken çiftleşme stratejisindeki daha bariz tuzaklardan bazılarını kapsıyor."

"Mhm," diyor, daha da yaklaşarak.

"İlk vardiyaları yapmak kolay değil," diyorum. "Erkekler için daha kolay. Bunun daha genç yaşta, hala büyümekte olan dokularda olması, vücudun daha kolay uyum sağladığı anlamına gelir. Sizin durumunuzda, vücudunuz değişimin tamamlandığını düşünüyor, en azından büyüme anlamında. Ama uyum sağlayacak ve ayarlayacaktır. Şu anda yer değiştirirken hissettiğiniz acı geçici ve tamamen normaldir."

"Oh," diye mırıldanıyor. "Tamam."

Dinlemek için çok yorgun, sevimli, değerli şey.

* * *

Kira birkaç saat uyuyor. Gün akıp gidiyor ve çok yakında bir yerde olmamız gerektiğini biliyorum ama onu acele ettirmeyeceğim. Toplantıya seve seve geç giderim ve Abel bana danışmadan plan yaptığında neler olacağını öğrenebilir.

Uykusunda çıkardığı küçük inilti­ler, bağırışlar ve soluk alıp verişlere bakılırsa, sanırım canavar tipi bir rüya görüyor. Onun dinlenmesini hoşgörüyle izliyorum, birini bu kadar derinden ve bu kadar hızlı sevmenin nasıl bir his olduğunun tadını ıkariyorum. Onu tanımak için sabırsızlanıyorum.

Hâlâ yarı uykudayken hırılıyor ve beni ısı­ıyor. şekil değiştirenlerin insan formundayken hayvan bedenleriyle kesişen davranışlar sergilemesi alışılmadık bir durum değildir, özellikle de ilk günlerde. Bu aslında iyiye işaret, ancak elbette aynı zamanda çok uzun süre tahammül edemeyeceğim küstahça bir davranış. Ancak şimdilik bunu teşvik edeceğim. Çünkü çok sevimli.

Krelmiş küçük dişlerini kolumda hissediyorum, hafifçe kemiriyor, dili arada beni yalıyor. Vahşi dürtüleri var ve benim işim onları cesaretlendirmek. Pek çok açıdan oyun oynamaya, kendini keşfetmeye, kendisi olmanın ne demek olduğunu öğrenmeye hiç vakti olmadığı açık.

İkinci vardıyanın zamanı gelmiş olabilir. Ve bu sefer, belki de cinsel bir dürtü olmadan bunu kendi başına yapabilecektir. Bizim trmzden birinin kendini kontrol edememesi çok tehlikelidir, buna şekil almak ve şekil değiştirmek de dahildir. Kısa vadede herhangi bir şekil değiştirmeyi teşvik etmeyi planlamamıştım, ancak Abel'ın hevesi buradaki zaman dilimlerini oldukça kısalttı ve eşimi aceleye getirmek veya potansiyel olarak sınırlı kapasitesini tüketmek istemesem de, o bunu yapmak için yaratıldı.

* * *

Kira

Ağzımda sert ve kaslı bir şeyle uyanıyorum. Bir an için ne yaptığımı bilmiyorum. Sonra çenemi kapatmanın ve dişlerimin hafifçe içeri batışını hissetmenin iyi geldiğini fark ediyorum...

Kaba bir ses "Sakin ol," diye bağıyor.

Gözlerimi açıyorum ve Cain Lupin'in sert ama eğlenen gözlerine bakıyorum.

"Gerçek bir yara istemiyorum," diyor. Yine de kolunu hareket ettirmiyor.

Isırdığım yere bakıyorum. Kızarmıştı ama gerçek bir zarar vermemiştim. Bu iyi bir şey, çünkü rüyamda bir adamın kolunu sakız gibi çiğnemekten çok daha fazlasını yapıyordum. Avımı . Çığlıkları hâlâ duyabiliyorum.

Rüyalarımda öldürmek iyi hissettiriyordu. Yaptığım şey için üzülüyordum. İnsan bilincinin ışığında artık tamamen yanlış gelen içgüdülerimi takip ediyordum.

Ama hala kemirme dürtüm var. Çiğnemek iyi hissettiriyor. Gerginliği azaltıyor gibi görünüyor. Ve aslında bana durmamı söylemedi, bu yüzden çok vahşi bir şey gibi gelse de... Uykumda başladığım aktiviteye bilinçli olarak geri dönüyorum.

Kıkırdıyor ve beni öpebilmek için vücudunu hafifçe yukarı kaldırıyor.

"Seyahat ediyor olmamız gerekiyordu," diyor. "Ama ben yataktan çıkmak istemiyorum, senin de çıkman gerektiğini sanmıyorum. Yarın gideceğiz."

Bir yere gitmek pek umurumda değil. Sadece onunla yatakta olmanın verdiği anlık hazzı önemsiyorum. Kokusu sarhoş edici ve bedenim başımı en başta belaya sokan türden bir arzuyla karşılık veriyor.

Onu tekrar ısırdım, bu sefer omzundan. Eğer düzgün dişlerim olsaydı, kan çekebilirdim. Bu haliyle sadece kırmızımsı izler bırakıyorum.

Bana sokuluyor ve alçak bir hırıltı çıkarıyor. Açıkça saldırgan değil, bir tehdit değil, ama o lezzetli itaatkâr kimyasalların içimden geçmesine yetiyor. Tüm vücudumun rahatladığını ve son vardiyanın acısının bir kısmının eridiğini hissediyorum.

Onunla biraz yaramazlık yapmak çok iyi hissettiriyor. Ona itaat etmemek bana kendimi lokumdan yapılmış gibi hissettirirken, uslu duracağıma dair verdiğim sözü tutabilir miyim bilmiyorum.

Yine ısırđım. Bu sefer ısırık değil. Tam bir ısırık.

Bu bana sokulmaktan çok daha fazlasını kazandırıyor. Beni ters çeviriyor ve kendimi yatağa yapışmış buluyorum, çenesi ensemdede, sert bir hırıltı omurgamdan aşığı akıyor. Sanki o ve ben hayvani bir rezonansla birbirimize bağlıymışız gibi hissediyorum. Ayrıca başımın belada olduğunu da hissediyorum.

"Cüretkârlık," diyor. "Kendini çok aşmaya başladın, benim güzel küçük dostum."

Bir kıkırdama kaçıyor benden.

Bana sokuluyor. Hafifçe ısırıyor. Sonra beni bırakırken usulca mırıldanıyor. "Tekrar yap."

Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum ama dediğini yapmayı göze alıyorum. Onu tekrar ısırmayı deniyorum ve bu sefer beni . Bu sefer o da ısırıyor. Şakacı ve eğlenceli.

"Beni takip et," diyor ve bir an için kafamı karıştırıyor. Sırt üstü yuvarlanıp insan formundan çok doğal bir şekilde yaşadığı vahşi kurt formuna geçişini biraz şaşkınlıkla izliyorum.

Kendimi devasa ve tehlikeli bir yaratıkla çıplak ve savunmasız bulmak beni korkutmalı ve korkutuyor da. Ama çığlık atıp kaçmak istememe neden olacak şekilde değil. Bunun yerine, beni zar zor kontrol edebildiğim bir tür cinsel adrenalinle dolduruyor. İçimde onun gibi ve onunla birlikte olmayı, her zaman onun yanında olmayı arzulayan bir canavar var.

Beni takip et, dedi. Hayvan girmeye çalışmamı istiyor ama ben nasıl yapacağımı bilmiyorum. Keşke bilseydim, ama bunun gerçekleştiği tek zaman, orgazmın içinde kilitli kaldım. Ona umutsuzca bakıyorum, ona soru sormanın hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Cevap vermek istese bile veremezdi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye sızlanıyorum usulca.

Ayağa kalkıyor, yatakta kolay bir iş değil. Devasa kurt kafası bana doğru sallanıyor. Onun varlığında donup kalıyorum, kendimi av gibi hissediyorum. Mantıksal onunla aynı tuhafliktan yapıldığımı biliyorum ama şu anda kendimi çok insani, çok savunmasız ve çok korkmuş hissediyorum.

Ağzı açılıyor ve o inanılmaz dişleri ortaya çıkıyor. Parlıyorlar, uzun ve tehlikeli. Şu anda beni tamamen yok edebilir. Başıyla beni öne doğru çekip ensemden kavrarken hayatım onun çenesinde.

Kendimi potansiyel ölümün mengenesi gibi bir kısılcacın içinde hissederken nefes nefese kalıyorum ve kıvranıyorum. Beni bitirmeyeceğini biliyorum. O beni seviyor. Bu halimle ve diğer halimle. Dişleri boynuma girmiyor. Sadece beni sıkıca tutuyorlar.

Sadece kaçınılmaz olana değil, ona da boyun eğerek avucunun içinde gevşiyorum. Başını ileri geri hareket ettirerek beni yakalanmış bir av gibi sarsıyor ama çok daha nazik bir şekilde. Gerçekte yaptığı şey bana kendimi hayvan gibi hissettirmek.

Ama bu yeterli değil. Dönüşümü hissedemiyorum. Bunu kendime nasıl getireceğimi bilmiyorum ve şekilde tutulmak, ne kadar savunmasız ama yine de korunaklı olduğumu hissetmek heyecan verici olsa da işe yaramıyor.

Yumuşak bir şekilde hırladığını duyuyor ve hissediyorum, bu da acı bakla daha da tahrik ediyor. Şimdi bir kıpırdanma hissedebiliyorum, zevke benzer bir şey, ama beni uçurumun kenarına getirecek kadar değil. Gerçi o bunu biliyor. Diğer her şeyi bildiği gibi bunu da biliyor.

Çenesini bir parça daha sıkıyor. Dişleri enseme batıyor ama kanatmak yerine koruyucu kürkü olan daha kalın bir deriyle buluşuyor. Şimdiden yer değiştiriyorum. Canımı yakıyor ama bu acı bana acı çektirmiyor. Gerçekte olduğum kişi olmama yardım ediyor.

Kendimi canavarlaşırken hissettiğimde küçük bir sevinç çığlığı attım. Yatak, birleşik ağırlığımızın altında gıcırđıyor ve inliyor. Bu halimle onun kokusunu çok daha iyi alabiliyorum. O artık gördüğüm biri , diğer duyularım aracılığıyla deneyimlediğim biri. O g ve kuvvet, o sevgi ve sıcaklık ve o benim.

Birbirimize srtnyoruz, vcutlarımızın yanlarını birbirimize doğru çekiyoruz. Bu tatlı, rahat bir şey. Onun benimle gurur duyduğunu hissedebiliyorum. Ben de kendimle gurur duyuyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tatmin olmuş hissediyorum. Kurt benliğim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar ferahlatıcı ve canlandırıcı olduğunu unutmuşum. İçimde var olduğunu hiç bilmediğim bir g var. Paylaşmak istediğim bir g. Egzersiz.

Cain beni hafifçe ısırıyor, oynamaya davet ediyor. İhtiyacım olmayan bir davet bu.

zerine atlıyorum, boynunu koparmaya çalışarak ısırıyorum. Etrafında dönüyor, hedefimi reddediyor. Aramızdaki oyunu hissediyorum, daha önce hiç doğru düzgün oynamadığım ama varlığıma önceden yüklenmiş bir oyun. İnsan her zaman gırtladığına saldırmaya çalışmalı, ama gırtladığını alamazsan, o zaman göbeği de neredeyse aynı derecede iyidir.

Alt tarafına saldırdığımda kısa bir çığlık atıyor ve sonunda kürkünün kalın bir parçasını ağzıma alıyorum. Ardından sert bir bakışla kulaklarımı düzleştirip yere kyorum ve kuyruğumu sallayarak özür dilemeye çalışıyorum.

zrm kabul ediyor ve bana davetkr bir oyun selamı veriyor, bana zarar vermek istemediğini göstermek için homurdanıyor.

Başımı ve vücudumu sallayarak hapşırıyorum ve bir kez daha üzerine atlamadan önce ona dilimi çıkararak sırtıtıyorum. Bu beceriksiz hamlemin kolayca geri evrilebileceğinden eminim, ama o bana dramatik bir şekilde yuvarlanarak ve boynunun altındaki tüyleri sırayla yalayıp kemirmeme izin vererek hizmet ediyor.

Bana sokuluyor ve yalıyor, ağzımı ve yüzümü sevgi dolu kucaklarla temizliyor. Kendimi çok değerli ve tamamen önemsenmiş hissediyorum. Hangi olduğum önemli değil, Cain bana ihtiyacım olanı nasıl vereceğini biliyor. Bir ömür boyu kendimi garip ve yalnız hissettim ama onun varlığında artık bunların hiçbirisi değilim.

Arzularımız bizi ele geçirdikçe hayvani formlarımız bizi terk eder. Sikişmek bizi hayvana dönüştürebilir ama sikişmeyi istemek bizi en çok insan yapan şey gibi görünüyor.

"Çok iyiydin," diye övüyor beni Cain. Saçları geriye doğru kaymış, terli. Vücudu da benzer bir parlaklıkla kaplı. İkimiz de hayvan kokularımızla kaplıyız. Şimdiye kadar karşılaştığım en ateşli yaratık gibi kokuyor. Kendimi ona sürtmek istiyorum ve yapıyorum, çıplak kıvrımlarım onun sert kaslarına karşı kayıyor.

Onu içimde istiyorum. Ona ihtiyacım var. Bunları ona söylememe gerek yok, çünkü o biliyor.

Bacaklarımı ona doluyorum ve beni sırtüstü çevirmesine izin veriyorum, iri ellerinden biri saçlarımda dolaşüyor, başımın arkasını sıkıca kavriyor. Beni her zaman kontrol altında tuttuğunu fark ediyorum. Beni asla kendi halime bırakmıyor. Bir an için bile. Beni tam istediği yerde tutuyor ve benden ne istediğini gösteriyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor beni derinden öpmeden önce dudaklarıma karşı.

Kalçalarım onunkilere sürtünüyor, sikinin sert çıkıntısı dudaklarımın arasından kayıyor. Beni kızdırmak istediğini sanmıyorum ama onu içimde o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum. Cain'e ihtiyaç duymak oksijene ihtiyaç duymak gibi. İç duvarlarımın hiçbir şeyi kavramadığını hissedebiliyorum. Gerçekten beni becermesini istiyorum. Beni çiftleştirmesini. Beni doldurmasını ve onu daha önce hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzulayan yanıma tatmin etmesini istiyorum.

Kendini içimde kaydırıldığında, eve dönüyormuşum gibi hissediyorum. O benim için yaratılmış. Ben onun için yaratılmışım, bunu inkar edemem.

Benimle hayvani bir şefkatle sevişiyor, beni yatakta bir pozisyonundan diğerine savuruyor, sırtüstü beceriyor ve

Sonra da arkadan. Eli saçlarımı kavırıyor ve başımı yatağa doğru bastırıyor, siki kalkık kıçımın derinliklerinde. Beni kullanmasına izin verdim. O ne yaptığını biliyor ve ben hâlâ ürkek bir bakire gibi hissediyorum.

"Seni dolduracağım," diye söz veriyor bana, sesi arzuyla sertleşiyor. "Tohumumu bu ıslak, çıplak amcığın içine almanı sağlayacağım. Seni güzel ve derin bir şekilde doğuracağım, küçük dostum. Ve sen de her damlasını alacaksın, değil mi?"

Soruları sert itişlerle serpiştiriliyor, parmakları klitorisimle oynarken ikimizi de yanlarımıza yuvarlıyor ve bir bacağımı yukarı ve geniş açmamı sağlıyor, böylece horozu sırlıslaklam ıslak seksimin en derin kısımlarına tam erişime sahip oluyor. Beni becerirken amıma şaplaklar atıyor, bana aynı anda hem zevk hem de acı veriyor, hassas klitorisimin ağrmasına ve etrafındaki hassas derinin sızlamasına neden olurken, bana sahipmiş gibi vurmaya devam ediyor - çünkü öyle.

"Kahretsin evet, sen çok iyi bir kızsın," diye övüyor, içime derinlemesine sürüyor. Boşalmaya başladığında horozunun titreştiğini hissediyorum, beni dolduruyor. Korunma kullanmıyoruz. Cain Lupin'den korunma falan yok. Sadece amımın onun tarafından gerilmesi, kullanılması ve doldurulması var.

O boşalırken, içimde şiştiğini hissediyorum. Her nasılsa, siki gittikçe . Amımın kesinlikle onun boşalmasıyla dolu olduğunu biliyorum, ama şimdi başka bir şey oluyor. Amımın onun için neredeyse bir şekilde gerildiğini hissediyorum. Artık okşamak yok. Girip çıkmak yok. Sadece o içimde, gittikçe büyüyor.

"Ah, Cain..."

"Korkma," diye mırıldanıyor arkamdan kulağıma doğru, çok fazla kıpırdamayayım diye sıkıca tutuyor beni. "Bu sadece benim düğümüm. Tohumumu içinde tutmak için içinde kalıyor. Birazdan aşağı inecek. Sadece rahatla. Aferin kızıma."

"Düğümün mü?"

"Bu beni içinde tutan bir şişlik. Doğanın, senin üremenden kaçmamamı ve tatlı, becerilebilir bir kız gibi bunu kabul etmek zorunda kalmamamı sağlayan mekanizması."

İğrenç sözleri klitorisimin nabzını hızlandırıyor.

Hâlâ pratik olarak onun üstünde bir şekilde yayılmış durumdayım, amım horozunun etrafında gerildi, klitorisim hala parmaklarının merhametine çok bağlı. Bana şaplak atmaya başladı, dikkatimi amımdaki düğümden uzaklaştırdı.

"Eşim kim?" Islak klitorisimi parmak uçlarıyla kırbaçlarken soruyu homurdanıyor.

"Öyleyim," diye inliyorum.

"Ve kim benim için amcığım benim düğümümle doluyken, tohumum onun boş, doğurgan küçük amcığının içindeyken gelecek?"

"Öyleyim," diye nefes nefese kaldım.

Orgazm olmak için kedi tokatlamanın mümkün olduğunu bilmiyordum, ama aynı hem cezalandırılmanın hem de zevk almanın, kullanılmanın ve değer verilmenin, becerilmenin ve sevilmenin mutlak zihin sarsıcı hissi, ne anlamadan beni sınırın ötesine itiyor.

Bağırıyorum ve uluyorum, amım onun düğümlenmiş sikini kavırıyor, bana söyleneni yapıyorum ve onun için boşalıyorum, ona istediği her şeyi veriyorum. Çırpınıyorum ve kıvranıyorum ve o da tüm bu süre boyunca klitorisimi sertçe ovuyor, acımasızca beni tekrar tekrar orgazm ediyor, ta ki ben onun kollarında tamamen bitkin bir şekilde yatana kadar, ağrıyan amımdaki düğümden şikayet edemeyecek kadar yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde.

BÖLÜM 6

K^{ira}

Binanın tepesinde durmuş, yüzüme çarpan gece rüzgârıyla bir helikopterin bize doğru alçalmasını izliyor ve uçmaktan kesinlikle korkmuyormuşum gibi davranıyorum. Bırakın şu anda havada bir yusufçuk gibi dans eden bir helikopteri, uçak fikri bile hoşuma gitmiyor.

Beni anlamsızca becerdi ve şimdi beni ailemle tanıştırmak için eve götürüyor. Mutlu olmalıydım ama çok korkuyorum. Küçük tesellilerden biri, üzerime sıkıca sarılmış büyük bir forma giyiyor olmam. Cain'inkilerden biri ve onun gibi kokuyor ve asla çıkarmak istemiyorum. Helikopter indiğinde, Cain beni ona doğru yönlendiriyor. -Ya da deniyor. Yol gösterici kolu etrafımı sararken, kendimi direnirken buluyorum.

"Bin," diyor, kaşlarını hafifçe çatarak, reddetmemden dolayı biraz kafası karışmış bir şekilde.

"olur mu?"

Bana kısa bir bakış attı. "Uçmaktan korkuyor musun?"

"Çok."

Başını salladı, beni kucağına aldı ve helikoptere bindirdi. Tam korkmaya başladığım anda beni kucağına oturtuyor ve . Uçakta bu şekilde oturulmaması gerektiğinden ama kolları ve vücudu herhangi bir koltuktan ya da emniyet kemerinden daha güvenli hissettiriyor. Kulaklarıma bir çift kulaklık takıyor, bu da rotor kanatlarının çıkardığı cehennem gürültüyü azaltmaya büyük ölçüde yardımcı oluyor.

Cain de bir çift takıyor, bu noktada birbirimizle onlar aracılığıyla konuşabileceğimizi fark ediyorum.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diyor. "Benimleyken asla gerçek bir tehlike içinde olmayacaksın."

Mantıken, gökten düşmeye başlarsak yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorum ama sesi o kadar kendinden emin ve samimi geliyor ki beynimin korku hisseden kısmı ona inanıyor ve bırakıyor.

Gökyüzüne yükseliyoruz ve altımızdan çekilirken, büyük bir bina yığınının bir dizi hareketli ışık gemisine dönüşen şehrin görünüşünün gerçekten tadını çıkarabiliyorum. Bu inanılmaz bir manzara ve varlığımın temelini oluşturan adamla birlikte bunun tadını çıkarabiliyorum, onunla daha dün ya da o civarda tanışmış olmama rağmen ondan önceki zamanı zar zor hatırlayabiliyorum.

Uçuş çok uzun sürmüyor, belki yirmi dakika kadar, ama indiğimizde arazi tamamen değişmiş oluyor. Hiçbir bina yok, birkaç sokak lambası ya da başıboş evlerle aydınlatılmış küçük bir kasaba bile yok. Sadece orman ve onun ortasında küçük bir kale büyüklüğünde olması gereken bir bina var. Ortasındaki büyük dairesel şekli görebiliyorum, iki yanından iki büyük kanat çıkıyor. Meşaleler, ışıklar ya da benzer bir şeyle aydınlatılmış geniş bir alan var. Labirent gibi bir alan, büyük patikalar ve bitkiler görüyorum ve... Bilmiyorum. Burası bir kale olabilir,

ya da bir üniversite, ya da bir büyü okulu, ya da yakında kafası kesilecek olan bir Fransız kralının yazlık inziva yeri.

"Burası Denholm," diye açıklıyor Cain inişe başladığımızda. "Burası sürümün atalarından kalma yeri."

Sürüsünü bir ya da iki ya da üç anlığına ya da tamamen unuttum. Onlardan bir şekilde bahsettiğini biliyorum ama sadece onun için gözlerim ve düşüncelerim var.

"Hepsi burada mı yaşıyor?"

"Burada yaşayan küçük bir ekip var, evet. Çoğunlukla yaşlılarımız," diye açıklıyor. "Daha genç olanlar bölge dışında bir yaşam sürdürme eğiliminde. Burası ücra bir yer, avcılık, balıkçılık ve daha yavaş bir yaşam temposu dışında iş olanakları ya da eğlence açısından çok az şey var. Sürümüz genelde hırslı olma eğilimindedir."

Malikanenin çatısına ve bizi karşılamak için bekleyen çok sayıda insan olduğunu fark ettiğimde gerginleşmeye başlıyorum.

Rotorlar durduğunda ve helikopterin kapısı kayarak açıldığında hissedilen heyecan aşikârdır. Neredeyse bizi görmekten çok memnun olan aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu sürüsü tarafından karşılanmak gibi. En azından Cain'i gördüğüme sevindim. Kibarca gülümsüyorum ve birkaç merhaba mırıldanıyorum ama çoğunlukla kendimi Cain'in arkasına saklanırken buluyorum. Cevap vermek istediklerine cevap veriyor ve etkileşime girmek istemediklerini ustalıkla geri çeviriyor.

Birkaç kişiyle tanıştırıldım ama gece karanlık ve sabah onları hatırlayıp hatırlamayacağımı gerçekten bilmiyorum. Yine yorgunum, sanırım yer değiştirmekten ve durumun garipliğinden dolayı yıpranmışım. İş ortamlarında kendimi idare edebilirim çünkü nasıl profesyonel olunacağını bilirim. Ama bu farklı. Cain'in ailesiyle tanışıyorum. Bu da olayı kişiselleştiriyor ve ben nasıl cana yakın olacağımı bilmiyorum.

"Yorulduk," diyor Cain, beni kollarının arasına alarak. "Yarın devam ederiz."

"Odanız hazırlandı," diyor birisi son derece sevecen bir ses tonuyla. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamıyorum, sadece yaşlı oldukları ve Kabil'e çok değer verdikleri belli. Muhtemelen bir ebeveyn değil. Daha çok yaşlı ve sadık bir hizmetçi gibi.

Koridorlarda bir bebek gibi taşınıyorum. İnsanlar bir tanıştırma umuduyla bana bakıp duruyor ama ne o onlara ne de bana bir tanıştırma yapıyor. Kalabalığın içinde buz kırıcı bir geminin buzulda ilerlemesi gibi ilerliyor. Demir aksamalı büyük, ağır bir kapıya ulaşana kadar heyecanın enerjisi azalmıyor. Bir zindanın girişine benziyor, ancak kale-kale-yerinde oldukça yüksekte yer alıyor.

Ona ait olan oda, normal döşenmiş bir yatak odasından çok bir ortaçağ kralının süitine benziyor. Beni kadife ve yaldızlı kenarların arasında ayaklarımın üzerine yatırıyor ve birkaç temkinli, keşfedici adım atmama izin veriyor.

"Bu etkinlikte ailenle tanışacak mıyım?"

"Hayır," diyor. "Ne yazık ki annem de babam da ben küçükken vefat etti."

"Özür dilerim," diyorum ve bunun kulağa ne kadar duygusuzca geldiğini fark ettiğimde dehşete kapılıyorum. Bunu bilmem gerekirdi. Sanırım biliyordum. Wikipedia sayfasını okudum. Asla böyle düşüncesizce bir şey söylememeliydim...

"Bu konuda kendini üzme," diyor. " sen yapmadın."

"Biliyorum, ama senin için böylesine acı verici bir anıyı gündeme için üzgünüm," diye kekeliyorum. "Uçaktan korkmak, kendimden korkmak ve senden korkmak arasında çok aptalca davrandım ve şimdi çok fazla şey söylüyorum ve bunların hiçbiri iyi değil..."

"Yorgunsun," diyor. "Ve yatağa gidiyorsun. Paket işlerini halletmem gerekiyor, bu yüzden henüz seninle uyuyamayacağım ve bu kapıyı kilitleyeceğim, çünkü ben olmadan kimsenin seni görmek için içeri girmesini istemiyorum ve kesinlikle dışarı çıkmanı istemiyorum."

"Burası güvenli değil mi?"

"Yeterince güvenli, ancak burası türümüz için güçlü kuvvetlerin bulunduğu bir yer. Arazide ve sürünün kendisinde senin bir tarih var. Arazinin yapısını tam olarak anlayana kadar halk içindeyken yanımda olmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Çabucak başımı salladım. "Anlaşıldı."

* * *

Kendi bırakıldım ve yattım.

Bana neler olduğunu, nerede olduğumu, kim olduğumu ya da bu türden herhangi bir şeyi düşünmekten kaçınmanın en kolay yolu bu. Umarım uyandığımda o da yanımda olur ve kendimi o kadar tuhaf ya da yersiz hissetmem.

Planım başarısız oldu.

, günün ya da gecenin hangi saati olduğundan tam olarak emin olamıyorum. Pencereden çok fazla ışık geliyor, ama bu sıcak bir parıltı değil. Daha çok gümüşü bir parıltı. Gece geç bir saat olmalı. Doğrulup etrafa bakıyorum. Cain odada değil.

Bir yalnızlık ve endişe sancısı beni yataktan kaldırıyor. Bu kadar tuhaf bir ortamda yalnız olmayı sevmiyorum. Önceki gün, arabamda uyumak zorunda kalmayacak kadar para kazanmayı umuyordum. Şimdi, hayal ettiğim en büyük yatak odasında yalnızım. Heyecanlanmalıyım ama her şey çok garip. Her şey o kadar hızlı gelişti ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. Patronumla çıkmak bir şey olabilirdi, ama onu ilk gün becerdim ve sonra bir kurda dönüştüm ve... bekle. Bir tür çöküş mü yaşıyorum? Zihinsel bir kırılma gibi mi? Kovulmanın stresi içimde yıllardır gergin olan bir şeyi mi kopardı?

Pencereye gidip dışarı bakıyorum. Kalenin geri kalanını, araziye ve onların ötesindeki duvarları görmek beni bir

Bir peri masalındaki prenses.

"Bu çok güzel," diyorum kendi kendime. "Bu iyi bir şey. Garip ama iyi bir şey. İyi olacağım. Ben hep iyiydim. Bundan önce de iyiydim, bundan sonra da iyi olacağım."

Bu, hiç kimsenin gerçekten yaşamak zorunda kalmaması gereken bir sürü şey boyunca yıllarca aklımı başımda tutan mantra.

Sadece temiz havaya ve nefes almaya ihtiyacım var. Bunlardan birini zaten yapıyorum ve pencere de diğerini sağlıyor.

Ay ışığının altında duruyorum ve tenimin hafifçe karıncalandığını hissediyorum. Bir parçam bu his karşısında çılgına dönüyor. Daha önce sadece bir pencerede dururken hissettiğim her şeyden çok daha güçlü ve zihnimin paranoyak kısmı bir şekilde alerjim olup merak ediyor.

Sonra kollarımdan tüyler çıktığını fark ediyorum. Yer değiştiriyorum.

Bunu ben başlatmadım ve nasıl durduracağımı da bilmiyorum.

Cain'i ya da herhangi birini çağırmaya çalışıyorum ama ağzım çoktan uzamaya, bir ağızlığa dönüşmeye başladı. Vücudum daha güçlü ve daha büyük hale geliyor ve zihnim... şey, zihnim daha iyi , çünkü görünüşe göre kurtlar benimle aynı geviş getirme kapasitesine sahip değiller.

Ne olduğunu anlamadan pencereden atlıyorum. Aşağıda bir var, bu da bunu eğlenceli kılıyor ve intihara sürüklemiyor. Açlığım gibi duyularım da arttı. Tatlı bir şeyler istiyorum ve hemen istiyorum.

Binanın dışından aşağıya doğru ilerliyorum, bir çatıya ulaşana kadar çıkıntıdan çıkıntıya atlıyorum. Bunu bir insan olarak yapsaydım, tüm zayıf, aptal insan eklemlerimi kırardım, ama bir kurt olarak, tüm iç parçalarım ve kuvvetle esner, kolayca emer

Etki. Her yerden yemek kokusu geliyor. Burası çoğunlukla et olmak üzere her türlü taze pişmiş yemekle dolu.

Diğer kurtların kokusunu da alabiliyorum. Sürünün kokusu hem insan hem de hayvan formunda çok güçlü. Onlardan uzak durmaya karar verdim bile. Kokuları bana yabancı ve korkutucu geliyor. Ne de olsa onlar yırtıcı. Ve ben av olduğumdan değil, ama onların sürüsünün bir parçası değilim. Bana yiyecek bulmamı söyleyen aynı duyular, onların benim için tehlikeli olduğunu da söylüyor.

Bu yerde davetsiz misafir gibi kokarak dolaşamam. Anında peşime düşerler. Neyse ki doğa bunu sağlıyor. Yabani otlarla, balıklarla, ördeklerle ve benden çok daha fazla kokan diğer şeylerle dolu bir gölet var. Hiç tereddüt etmeden içine dalıyorum, göletin kenarlarında sığıyorum ve kenarlarda çürüyen tüm zengin kokulu şeyleri topluyorum.

Dışarı çıkıyorum, kendime geliyorum ve yeni kokumdan son derece memnunum. Kimse burada olduğumu bilmeyecek. Bir göletin yakınında olduklarını düşünecekler, bu da muhtemelen o kadar şüphe uyandırmayacak.

Hâlâ kimseyle doğrudan karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum. Kokum örtülü olsa bile, beni gördüklerinde gözleri yine de çalışacaktır. Yakalanırım. Cain'in bana odadan çıkmamamı söylediğine dair zayıf bir anım var ama o zaman insan formumdaydım ve teknik olarak kapıdan bahsediyordu. Düşünceler zihnimden hızlıca ve çok fazla sonuç vermeden geçiyor. Kurt , sadece bir şeyler yapıyorum. İçgüdülerimi ve takip ediyorum ve bunların ikisi de harika hissettiriyor.

Burnumu takip ederek kemerler ve kapı aralıklarından gizlice geçiyorum. Arada sırada tatlı bir şeyin ve eşimin kokusunu alıyorum. O burada. Ona ulaşmak istiyorum ve dondurmali pastaya ulaşmak istiyorum. Dondurmali pasta var mı? Olabilir.

Gölgelerin arasında sessizce ilerliyor, orada burada konuşulanlardan parçalar yakalıyorum. Çoğu kulağa o kadar da ilginç gelmiyor. Genel sohbetler, tanımadığım insanlar hakkında dedikodular, hava ve avlanma koşulları hakkında küçük konuşmalar. İnsan olsaydım belki ilginç bulabilirdim ama bir kurt olarak umurumda değil. En azından bir ses duyana kadar .

"Bu tamamen zaman kaybı. Ne dedikleri umurumda değil. Cain'in bir eşi yok ve eğer varsa da, birkaç gün önce birdenbire ortaya çıkan rastgele bir evcil seyreltik değil."

Bir kahkaha tufanı koptu.

"O *evcilleştirilmiş* bir *seyreltik* mi?" Üstü zorlukla örtülmüş öfke dolu, eğlenen bir ses alaycı bir kahkahayla karşılık veriyor. "Bize evcil bir köpek mi getirmiş?"

Daha fazla .

Benimle alay ettikleri için değil, sözleri kıskançlık ve düşmanlık koktuğu için tüylerim diken diken oluyor. Bu ses tonları tiksintinin değil. Doğrudan içine dalıyorlar ve her taraflarını kaplıyorlar.

Bu korkunç şeyleri kimin söylediğini görmek için yaklaşıyorum. Odaya giremiyorum ama koridordaki bir yan sehpanın altına saklanıp çömelebiliyorum. Üzerinde bir çeşit kumaş örtü var ve bu da beni sıradan bakışlardan saklıyor. Mükemmel bir şey.

Ta ki Cain'in endişeli sesleri koridorlarda çınlayıp bir tür genel seslendirme sisteminden geliyormuş gibi duyulana kadar.

"Eşim kayıp. Lütfen Kira'ya cevap veren genç bir kadın için gözlerinizi dört açın."

"Biri köpek yakalayıcısını çağırsın," diye homurdanıyor görünmeyen bir ses nefeslerinin altından. Odada kadın ve erkeklerin bir karışımı var ve hiçbiri özellikle nazik davranmıyor.

Ben, tabii ki, kayıp değilim.

Ama saklanıyorum ve saklandığım yerden çıkmak istemiyorum. Birincisi, burada olduğumu anlarlar ve ikincisi, eğer bir şekilde bu kurt formundan , o zaman bir grup yabancıнын önünde çıplak duracağım.

Belki yakalanmadan odaya geri dönebilirim. Cain'in bu konuda çok mutsuz olacağını biliyorum. Dairesine döndüğümde yataktan kalkmamdan hoşlanmamıştı. Bunun bana ne tür bir dayak kazandıracağını merak ediyorum.

Yine de, bir şekilde konuşarak bundan kurtulma şansım var. Özellikle de odasına geri dönebilirim. Onu bir duvar halısının arkasına kıvrıldığıma falan ikna edebilirim.

"Çok yakın."

Aman Tanrım. Çoktan . Merdivenlerden ve bu koridordan aşağı inmiş olmalı ve... kokumu almış mı? Cain'in sesini beni rahatlatamayacak kadar yakından duyabiliyorum. konuştuğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek umursadığım ne istediği ve bana ne yapacağı.

Umarım saklandığım yerin yanından geçip gider ve.

Kokladığını duyuyorum. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. anda her şeyi ettiğimi anladım. Korkunç bir şekilde. Onarılamaz bir şekilde.

"Bu koku da ne?"

.

Ayakları yaklaşıyor, pahalı parlak ayakkabıları bulunduğum yere yaklaşıyor. Bir korku dalgası hissediyorum. Aman Tanrım. . Beni bulacak.

Ne yapacağım ben?

Başımı en başta belaya sokan aynı içgüdüler şimdi beni çok daha fazla belaya sokuyor.

* * *

Cain

Birdenbire yan masanın üzerinde soluk karamelden bir kaos çizgisi beliriyor ve kesinlikle pis olan eşimden başkası kaçmaya karar vermiyor. Üstü başı yeşil ve kahverengi parçacıklarla kaplıydı, bu parçacıklar kesinlikle kötü koktuklarına bakılırsa bakımsız bir göletten geliyor olmalıydı.

Kurt formunda insan formumda koşabildiğimden çok daha hızlı koşuyor, ancak patileri arkasında büyük çamurlu lekeler bıraktığı için onu takip etmek zor değil. Panik halinde çok sayıda insanın arasından geçiyor, birkaçını deviriyor ve onları gölet pisliği içinde bırakıyor.

Bunun planladığım gibi bir giriş olmadığını söylemek yeterli. Yeni bir alfanın eşini tanıtmayı genellikle büyük bir olaydır. Güzel kadın, ziyafeti de içeren bir törenle onurlandırılır. Kira bu merdivenlerden atalarından kalma mücevherlerle süslü güzel bir elbise giyerek inmeliydi.

Bunun yerine, durmamı ve içlerinden birinin bileğini burktuğundan şüphelendiğim birkaç sürü üyemi almamı gerektiren bir pislik ve yıkım izi yaydı. Bir vardiya bunu düzeltecektir, ama yine de. Bu kabul edilemez. En ufak bir şekilde bile.

"İyi misin?"

"Evet, alfam," diyor Fenella. Fenella altmışlı yaşlarında ve tanıdığım en iyi insan. En iyi elbiselerinden birini giyiyor ve bu elbise, vahşi küçük dostumla yaşadığı kısa ve sert karşılaşma yüzünden belli ki mahvolmuş. "Arkadaşınızın yoluna çıktığım için özür dilerim," diyerek çekingen bir tavırla özür diliyor.

"Bunun için özür dileme. Arkadaşımın davranışı için sana bir özür borçluyum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Eminim sadece bir kazaydı," diyor, itaatkâr ve cömert bir şekilde.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bardo'yu gördüğüme daha fazla sevinemezdim. Yardıma koşmak için aniden ortaya çıktı. Tanrıya şükür.

"Lütfen Fenella'ya yardım eder misin? Eşimi bulmam gerek."

Erkek kontrolü ele alıyor, bu da kadını memnun ediyor gibi görünüyor. Bir kadının sinirlerini yatıştırmak için yakışıklı, erkeksi bir erkek gibisi yoktur, ya da tam tersi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak devam ediyorum. kadar çok merdiven var ki, içinde bulunduğum durumu düşünmek için yeterince zamanım oluyor.

Kaderin eşlerimizi içgüdülerimize ve anlayışımızın ötesindeki karmik etkilere göre belirlemesiyle ilgili sorun budur. Mizacımızı ya da değer verdiğimiz özellikleri paylaşan birini seçme şansımız yoktur. İnsan uyumu işin içine girmiyor, seçim de öyle. Kira ve ben başka koşullar altında cinsel olarak asla bir araya gelemeyebilirdik ama artık birbirimize bağlıyız.

Sürümüzün geleneksel bilgeliği, bir alfanın eşinin davranışlarını şekillendirerek ve onun hoşnut olmasını sağlayarak onun sorumluluğunu alması gerektiğini söyler. Bu eski moda bir yaklaşım, ancak şimdi bunu eskisinden daha iyi anlıyorum. Uyumlu bir eş olmak için eğilmem gereken yerde ve onun benimle uyumlu olmasına yardımcı olmanın bana bağlı olduğunu biliyorum. Kısa vadede bu, onu bitmek bilmeyen merdivenlerden yukarı kadar kovalamak ve yakaladığımda kışına kırmızı bir şaplak atmak anlamına geliyor.

Önce onunla bir ya da iki hafta geçirseydim, daha fazla uyum sağlama şansımız olurdu. Bazı farklılıklarımızı keşfedebilir ve bunlar üzerinde çalışabilirdik. En azından mutlak bir kargaşaya neden olmayacağı bir noktaya ulaşabilirdik. Siktiğimin Abel'ı hemen konsil çağrısı yaparak bana bu gerekli eğitimi yapma şansı vermedi.

Kira'yı hala kilitli olan yatak odamızın kapısında buluyorum. Duvara yaslanmış, büyük, yalvaran gözlerle bana bakıyor ve başının belaya girmesini istemediğini gösteren bir şekilde mızızlanıyor.

Bunun için çok geç.

Kapının kilidini açtım ve fazlasıyla güvenli olması gereken odanın içini işaret ettim. Kısa bir an için kapıyı düzgünce kilitlemeyi unutmuş olabileceğimi düşündüm ama meğer o lanet pencereden atlamaya karar vermiş. Bunun farkına varmak beni olduğumdan daha da hoşnutsuz yaptı.

"Duşa gir," diye emrediyorum, hızlı adımlarla banyoya doğru ilerleyerek.

Beni takip etmekte tereddüt ediyor. Diğer itaatsizliklerinin üzerine bu kadarı da fazla.

Ona geri döndüm ve ensesinden tuttum. Evet, o bir kurt ama hangi olduğum önemli değil, ben onun alfasıyım. Onun efendisiyim. Ona sahibim. Ve bu akşamki davranışı bir daha asla tekrarlamayacağız. Bunu görmeye niyetliyim.

"Kötü kız!"

Onu ensesinden tutup biraz sarsıyorum. Bu onu çok az hareket ettiriyor ama ne kadar hoşnutsuz olduğumu hissettiğini biliyorum ve önemli olan da bu.

"Sana odada kalmanı söyledim ve bir de baktım ki atalarımın kalma evimi organik bir su özelliğine çeviriyorsun. Sakın buna gülme. Bu bir şaka değildi. İnanılmaz derecede kötü davrandın."

altında ezilip büzülüyor. "Banyo. Şimdi."

Bu sefer, ona söyleneni yapıyor.

Şimdilik kurt formunda kalabilir. Vites değiştirmeden önce onu temizlemek, sonra temizlemekten daha kolay olacak. İstediğim son şey

kürküne bulaştırmayı başardığı tüm pisliğin çıplak vücuduna .

Yerde geziniyor, ardında pislikten bir iz bırakıyor ve duşu çamur, yosun, Tanrı bilir ne ve tüylerle doldurmaya devam ediyor. Onu duş başlığıyla yıkarken hiçbir şey söylemiyorum, gölet pisliğinin çoğunu emmiş olan kalın astarına shifter güvenli şampuanı sürüyorum. Onu tekrar insan formuna girdiğinde hemen bulaşıcı çöplerle kaplanmayacak kadar temizlemek yarım saatimi alıyor.

"Pekâlâ kızım," diye homurdanıyorum yeterince temizlendiğinden emin olduğumda. "Kurt formundan çık. Kendin için söyleyeceklerini duymak istiyorum."

* * *

Kira

Kendime çıplak olarak dönüyorum ve hemen duşta titriyorum. Kurt formumu her aldığımda maraton koşmuş gibi hissediyorum ama bu sefer Cain'in umurunda olduğundan şüpheliyim. Gerçekten bir sahneye ve soruna neden oldum ve benden memnun olmadığını biliyorum.

Gömleği duştan sırlıslık olmuş, elini birkaç kez hayal kırıklığı içinde gezdirdiği için saçları geriye kaymış. Onu hiç görmediğim kadar yakışıklı görünüyor. Keşke onu bu kadar kızdırdığım için olmasaydı.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum. "İşler kontrolden çıktı. Ay ışığına , sonra kolumda bir tüy vardı ve sonra ne olduğunu anlamadan..."

"Yer

değiştirmiştin."

"Evet."

"Bu senin kurt formunda olmanı açıklıyor. Açıklamadığı şey ise koridorda bir masanın altında tepeden tırnağa pislik içinde olman."

Bir an düşündüm. Ona sadece bilmediğimi söyleyebilirdim. Geçen seferki gibi olduğunu, paniklediğimi ve içgüdülerimle kaçtığımı. Ama bu yalan olur ve ona yalan söyleme fikri beni suçluluk duygusuna boğar.

"Acıkmıştım."

Bana bir an boş boş baktı. Sonra yanağı seğirdi. "Acıkmıştın. Yani düşsen seni öldürecek kadar yüksek bir pencereden atladın, bir gölette yuvarlandın ve bir koridorda saklandın öyle mi?"

"Sorun çıkarmak istemedim."

"Sorun çıkarmak istemedim..." diye tekrarlıyor sözlerimi kuşkuyla. "Korkarım bu konuda başarısız oldun. Bu, şüphesiz, sürüye hayal edebileceğim en felaket girişti."

"Hayal gücü eksik olmalı," diye mırıldanıyorum

nefesimin altında. "Affedersiniz?"

"O kadar da kötü değildi. Kimseyi öldürmedim. Sadece içgüdülerimi takip ettim. Yapmam gereken bu değil miydi?"

"Kendine iyi, uzun bir şaplak hak ettin," diyor sertçe.

Cain Lupin'le birlikte çok şeye boyun eğdim. Son kırk sekiz saat içinde hayatımı tamamen yeniden tanımlamasına izin verdim ve onun eşi olarak bazı yönlerden ona bağımlı olduğumu biliyorum. O ve onun türü bana benziyor ve ben hiç bilmediğim bir şeyim.

Ama ondan ciddi bir şaplak yemek istemiyorum. Bu fikir kesinlikle dehşet verici ve sanırım ısrar direnmek zorunda kalacağım.

"Bana öyle bakma," diyor. "Yanlış davrandığını biliyorsun. Kendini öldürebilirdin. Gelip seni yerde ölü bulabilirdim, boynun kırılmış, birlikte hayatımız bitmiş

Başlamaya fırsat bulamadan. Bana itaat etmeyi öğreneceksin, Kira. Ve ben de bu öğrenmenin gerçekleşmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Beni o kadar iyi tanımıyor. Böyle bir şey yapmaya cüret ederse ne olacağını bilmiyor. Bir keresinde kıcımlı tokatlamasına izin verdim, ama itaatsizlik için beni dövebileceğini düşünürse, bir anda hakkımda çok şey öğrenecek.

Başını eğiyor, yüz ifademdeki düşünceleri tekrar okuyor.

Beni cezalandıracağını söylemeden önce ona bir soru sordum.

"Evcilleştirilmiş seyrelik nedir?"

Cain'in yüzü bir an için oldukça şiddetli bir şekilde değişir. "Bu terimi nereden duydun?" Soruyu oldukça korkutucu olan tehlikeli bir sakinlikle soruyor.

"Uhm. Emin değilim. Az önce yaptım, sanırım."

"Bana yalan söyleme, Kira. Bunu nereden duyduğunu söyle."

"Bu sadece insanların söylediği bir şeydi. Salondayken duydum. O kadar da ciddi değil, değil mi? Ne anlama geliyor?"

Soruyu yanıtlamadan önce çok uzun bir süre tereddüt ediyor. Gözlerinin önünden yarım düzine cevabın geçtiğini ve uygun olmadıkları için reddedildiklerini görüyorum. Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldığı anda bunun gerçekten kötü bir cevap olduğunu anlıyorum.

"Kan ve kürk renginin saflığını ifade eden çok zehirli bir deyimdir. Sürümüzün çoğu taze öldürülmüş et yemeyi tercih eder ve vahşi bir kurdun doğal rengine sahiptir. Sizin daha soluk bir postunuz var ve damak tadınız daha çok tatlıya yatkın. Bunda yanlış bir şey yok. Senin bu yönüne bayılıyorum."

Bir kurt olduğumu keşfeder keşfetmez, yanlış türde bir kurt olduğumu anlıyorum. Bu tam da benim şansıma benziyor. Bu haberi sindirmem birkaç dakikamı aldı, bu süre zarfında

Cain kıcıımı kırbaçlamıyor, onun yerine beni duştan çıkarıyor, büyük, yumuşak, kabarık bir bornoza sarıyor ve bir şekilde bana çikolatalı kek getirmeyi başarıyor.

Yatağın kenarına oturup dilimi yiyorum, hem tatlı, tatlı kalorileri hem de az önce bana söylediği şeyin sonuçlarını alıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Bu soruyu gerçekten uzun bir süre sonra soruyor, muhtemelen hiçbir şey söylemediğim için.

"Yani onlar... kötü insanlar. Sürünün içinde kötü insanlar var. Başkalarını genlerine göre yargılamakla ilgili notu almayan insanlar mı? Bu çok..."

"Biliyorum," diyor. "Merak etmeyin. Bu ifadenin bir daha asla kullanılmamasını sağlayacağım. Onu sözlükten sileceğim. Yeryüzünden sileceğim."

Öfkesi belirgin ama kontrollü.

"Benim öyle olduğumu anladığında hayal kırıklığına uğradın mı? Seninle eşleşecek büyük, vahşi, güzel bir eş bekliyor olmalıydın," diyorum. "Onun yerine... bunu aldın."

"Senin hiçbir sorunun yok. Sen kesinlikle mükemmelsin" diyor.

Hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığına ilişkin soruya cevap vermediğini fark ettim. Bu ihmalden dolayı incinmemeye çalışıyorum ama tekrar sormuyorum. Soruyu zorlamak ve karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissedeceğim bir cevap duymak istemiyorum.

"Kimsenin başının belaya girmesini istemiyorum," diyorum. "Şu şey yüzünden benden nefret ettiklerine göre, onlara benden nefret etmeleri için daha fazla neden vermek istemiyorum."

"Onlara ne kadar sebep gösterirsen göster, senden nefret etmeye asla hakları olmayacak. Sen benim için dünyadaki en önemli şeysin ve bu benim sürüm. Sen benim dünyamın merkezisin ve varsayılan olarak onların da yeni merkezisin. Senin otoriten var.

ve güç. Ayaklarınıza kapanıp secde edecekler. Size son derece saygılı davranacaklar ya da acı çekecekler."

Acı çekmek kelimesini hırıltılı bir şekilde söylemesi bana çok korkunç şeyler yapabileceğini düşündürüyor. Cain ve ben derin bir samimiyet kurmuş iki yabancıyız ama yine de yabancıyız. İçinde bulunduğumuz bu durum görücü usulü bir evlilik gibi. Karşımızdakinin kim olduğunu merak ederken birbirimize yapışıp kaldık.

Bu kez, beni korkutsa da soruyu soruyorum. "Nasıl?" "Nasıl ne?"

"Nasıl acı çekecekler? Onlara ne yapacaksınız?"

"Kim olduğuna bağlı, erkek ya da kadın, rütbe ya da yaş."

Ona çekinceyle bakıyorum. "Ama bu ne anlama geliyor? Kimse zarar görecektir mi?"

"Seni ve itibarını korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bana cevap vermiyor. Ayrıca bana şaplak da atmıyor. Şu anda uykum var. Bastırma çabalarımın rağmen bir esneme beni ele geçiriyor.

"Dinlenmen gerek," diyor hemen.

Bu şekilde öngörülebiliyor olduğu için mutluyum. Bana ne kadar kızgınsa, bana lakap taktığı için sürüsüne daha da kızgındı. Umarım yaramazlıklarımı unutmuştur.

* * *

Cain

Yaramazlıklarını unutmadım ama onu yatakta istiyorum. Uyuyor. Onun sadece kontrol altında olduğunu hissetmeye başlıyorum.

bilinçsizken. Kötü olmaya çalışıyor gibi değil. Sadece talihsiz olaylara karışmaya eğilimli.

"Yatağa gir," dedim ona. "Ve orada kal. Pencereye gitmek yok, ay ışığına çıkmak yok. Uyu ve yalnız uyu. Anladın mı?"

"Benimle yatar mısın?"

İsteği çok tatlı. Her günahını affetmek istememe neden olan bir tarzı var. Yine de bu gece yaptıklarının yanına kâr izin veremem. Yer değiştirmek bir şeydi ama ondan sonra verdiği bir dizi karar hesaplanmıştı. Bana o korkunç cümleyi sorması bile muhtemelen dağıtmak içindi. Güzel eşim benden istediğini nasıl alacağını öğrenmeye başladı bile. Kendimi onun en küçük parmağına dolanmaya başladığımı hissedebiliyorum.

Kapıya hafifçe vurarak beni yanına çağırıyor ama parmağımı ona doğrultup kesin bir emir vermeden önce değil.

"Kal."

Karşılık olarak selam veriyor, şu anda şımartmak için çok üzgün olması gereken biraz küstah bir karşılık. Tanrım. Zaten şımarık.

Kapıyı açtığımda sürünün büyüklerinden birinin nazik, hafif endişeli yüzüyle karşılaşıyorum.

"Biraz miyiz, alfam?"

Linus benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir sürüye hizmet ediyor. Annemle babamın evlendiği törene başkanlık etmişti. Artık kırılmış durumda, uzun saçları eskiden sahip olduğu uzun kuzguni buklelere işaret eden koyu çizgiler arasında daha beyaz tonlarla çizgilenmiş. Yüzü çizgilerle kaplı ve gözleri derin, her yıl daha da derinleşiyor gibi görünüyor.

Bu dünyada en çok saygı duyduğum adam olabilir.

"Elbette. Eşimin dinlenmeye ihtiyacı var. Alfa'nın salonuna gidelim."

Geçen sefer ne bana ne de Kira'ya pek yararı dokunmamış olsa da kapıyı kilitliyorum ve bana itaat edeceğini umuyorum. Ona muhtemelen güvenmemem gereken bir şekilde güveniyorum. Bela çıkarma konusunda yetenekli ve kendisine söyleneni yapma konusundaki ilgisizliğini daha yeni gösterdi. Ama benim de ilgilenmem gereken sürü işlerim var ve günün her anında ona bakıcılık yapamam. Eşim kendi davranışlarını edebilmeli.

Ayrılmadan önce ona "Yatakta kal," dedim. "Ben dönene kadar oradan kıpırdarsan, sürüye girişin halka açık bir olacak."

Buna karşılık verdiği korku dolu nefes, tehdidin etkili olacağını ummamı sağlıyor.

* * *

Linus ve ben alfanın salonuna gidiyoruz, Denholm kurulduğundan beri sürüdeki her alfanın özel işlerini yürüttüğü sessiz, zarif bir alan. Koltuklar var ve her zaman gürül gürül yanan bir ateş var. Kitap raflarında sürümüzün deri ciltli kayıtları duruyor. Burada benim özümseyebileceğimden çok daha fazla bilgi var. Linus gibi üyeler bu yüzden çok önemli. Bu odadaki tüm bilgileri alıp ikiye katlasanız bile Linus'un aklında daha fazlası kalır.

"Senin için ne yapabilirim, Linus? İçecek bir şey ister misin?"

"Şu anda değil, alfam," diyor, sesi saygılı, dalkavukluk sınırında. "Seninle konuşmam gereken bazı önemli meseleler var. Eşinizi bulduğunuza sevindim. Ne yazık ki, dosyalarımın hiçbirinde adı geçmiyor. Bildiğiniz gibi ben nesiller boyu kayıt tutarım. Elimde Kira Smith diye biri yok. *Smith* bir kurt ismi değil. Onunla ailesi hakkında konuşabilseydim..."

"Şimdi mi?"

"Mümkün olan en kısa sürede," diyor, zorlukla dizginleyebildiği bir sabırsızlıkla.

"Şu anda uyuyor," diyorum. "Muhtemelen daha önceki olaydan haberdarsınızdır. Şu anda yer değiştirme yeteneği üzerinde çok az kontrolü var."

"Evet," diyor. "Olayın farkındayım. Ve etrafındaki konuşmalardan da. Sürüden bazıları onun formuyla oldukça ilgileniyor."

Bana onun nereden geldiğini sormak için burada çünkü evcil seyretilik kurtlar genellikle sürümüze kabul edilmez, çoğunlukla da sürümüz sadece saf kanlarla ürettiği için. Bu konu hakkında açıkça konuşmayız. Daha çok konuşulmayan bir kural. Sürünün bu konuda çenesini kapatmasını umuyorum, ancak hiyerarşinin tam ortasına sözde evcil bir sulandırılmış getirmiş olmam açıkça bir sorun olacak.

"Belki de onun soyu hakkında bazı araştırmalar yapmışsınızdır diye düşündüm."

"Korkarım hayır," diyorum. "Dürüst olmam gerekirse, bu konu aklımın en üst noktasında değildi. Kaderin ve içgüdülerimin benim için belirlediği gibi, eşimin kökenini sorgulamak yerine onunla bağ kurmanın tadını çıkarıyordum."

"Tabii ki." Hafifçe öksürüyor. "Sadece soy önemlidir. Soylar önemlidir. Alfalarla çiftleşen herkesin soyu belirlenmelidir. Güçlü bir eş bağına sahip olsak bile, istediğimiz son şey herhangi bir türde akraba evliliği olmasıdır."

"Daha yeni tanıştık," diye tekrarlıyorum. "Henüz bu tartışmayı yapacak zamanımız olmadı."

"Elbette," diyor, bir kez daha hoşnut bir şekilde. "Her kur yapmanın ilk günleri yoğundur ve genellikle sorularla dolu değildir. Bu yüzden tüm kurtların kayıt altına alınması için çaba gösteriyoruz. Aslında tüm kurtları kayıt altına aldığımızı söyleyebilirim. Bu genç bayanın varlığı ve görünüşü gerçekten de çok etkileyici."

"Herkes bir veri tabanına kaydolmak istemiyor. Bunu tüm türlerde görüyoruz, insanlarda ve şekil değiştirenlerde. Yalnız bir erkeğin bir insan kadını hamile bırakması ve bir seyreltik üretmesi yeterince kolay."

"Doğumunun kaydedilmemesinin bir nedeni varsa bu mümkün ve potansiyel olarak talihsiz bir durum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer seyreltik gen ve evcil eğilimleri varsa, ki bunu saygısızlık olsun diye söylemiyorum, alfam, sadece onu doğru bir şekilde tanımlamak için söylüyorum, o zaman bizim soyumuzdan bir anneden doğmadığını söylemek doğru olur."

"Bunu bilmiyoruz."

"Dişi şekil değiştirenlerden doğan dişiler ne ve kim olduklarını bilirler." "Her zaman değil."

"Her halükarda, bu bilgiyi en kısa zamanda öğrenebilerseniz çok memnun olurum." Kibar olmak için çok çaba sarf ediyor. Beni kırmamak için çabalarken alnındaki ter damlalarını görebiliyorum. "İdeal olan, ailesini törenlere davet etmektir. Törenler başlamadan önce onlarla tanışabilmek sizin için ideal olacaktır. Bu hem insan hem de şekil değiştiren geleneklerinde bir nedenden dolayı bir gelenektir."

"Uyandığında onunla ailesi hakkında konuşacağım," diye söz veriyorum. "Ve bildiklerimi öğrenir öğrenmez sana bildireceğim."

"Çok teşekkür ederim, alfam. Yardımınız için minnettarım. Bunların eski moda bir bilgiçlik taslayan gereklilikleri gibi görünebileceğini biliyorum, ama gerçekten işe yarıyorlar."

Bana, eş olarak bağlandığım kadını gerçekten tanımadığımı açıkça ifade ediyor. Ama bu bizim türümüz için alışılmadık bir durum değil. Ya da en azından bir zamanlar öyle değildi. Bugünlerde sürümüz ülkedeki en büyük sürü ve çok az aykırı var. Çoğu sürü içinde çiftleşir. Tabii ki bu sonsuza kadar devam edemez.

dehşet içinde yaşar. İşte bu yüzden sürü, uyum, sosyal etkinlikler ve geri kalan her şeyle ilgili bu saçmalığa sahibiz.

Alfa rolümü her zaman ciddiyetle ve büyük bir özveriyle üstlendim. Liderliğin getirdiği pek çok sorumluluğu şikayet etmeden omuzladım. Ancak eşimin bu kaba sorgulaması karşısında kendimi birdenbire bunların hiçbirini istemezken buldum.

Beni Kira'dan uzak tutacaklarsa, atalarımın koltuğunu istemiyorum. Beni sahiplendiklerini düşünen yüzlerce sürü üyesine cevap verme zahmetine katlanmak istemiyorum. Eşimi ve yuvamı istiyorum, başka bir şey istemiyorum.

Bu tür toplantılarda bulunmaktan genellikle çok memnun olurum, ancak bu aceleye getiriliyor.

Sürü endişeli ve bunu hepimiz hissedebiliyoruz. Havada endişe kokusu .

Bu hiçbir zaman tamamen basit olmayacaktı. Kira bilinen bir kişi olsaydı bile yine de hayal kırıklığı ve biraz drama yaşanacaktı. Sürü içinde kızlarının benim eşim olmasını isteyen pek çok aile var. Hatta bir alfayı tekrar bağ kurmakta özgür bırakmak için potansiyel bir eşi ortadan kaldırmaktan çekinmeyenler bile var.

Bu Kira'nın hayatında çok tehlikeli bir dönem. Kısa süreliğine bile olsa gözümün önünden ayrılmasından hoşlanmıyorum. Kalmasını söylediğim halde odayı terk ettiği için ona kızgınlığımın en büyük de bu. Eğer yanlış kurtlar tarafından fark edilseydi, öldürülebilir ve Denholm'un nemli bir köşesinde çürümeye terk edilebilirdi.

Sürüme güvenmemek iyi hissettirmiyor. Bunu daha önce hissetmemiştim. Liderliğim kolay ve tartışmasızdı. Ama çiftleşmenin riskleri yüksek.

"Bilgiyi bekleyeceğim, alfam," diyor.

"Çok iyi. Başka bir hasar emin olacağım."

* * *

Biraz geç oldu ama kurtların çoğu gece kuşu olduğu için bolca tartışma olacağını biliyorum. Biraz hasar kontrolü yapmam gerekiyor. Bu yüzden Denholm'da yürüyüşe çıkıyorum, belirli bir yere gitmiyorum, sadece kiminle karşılaşabileceğime bakıyorum. Bir çeşit devriye geziyorum sanırım.

Denholm'de sosyalleşmek için çok sayıda alan bulunmaktadır. Salonlar, çalışma odaları, köşeler ve bolca yemek yeme yeri var. Sürü, küçük ve büyük gruplar halinde bir araya gelebiliyor. Ayrıca, yüksek rütbeli pozisyonlara sahip belirli üyelerle ilişkili ofisler ve alanlar da var. Ve bazı özel soylara verilen kanatlar var. Denholm sadece bir bina değil. Yaşayan bir rütbe, hiyerarşi ve üreme küttlesidir.

İlk sorunla binanın vakıf soyu olarak bilinen kişiler için ayrılmış bölümünde karşılaştım. Çok fazla zaman geçirdiğim bir yer değil. Bu kurtlar havasız ve kendilerini aşırı beğenmiş olma eğilimindeler.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Cain."

Isabella Inferi bana kıpkırmızı bir gülümsemeyle bakıyor. O zeki, güçlü ve tehlikeli bir dişi kurt. Ayrıca kıpkırmızı dudakları ve kuzguni siyah saçlarıyla uyumlu parlak mavi gözleriyle olağanüstü güzel olduğu kabul edilir. Yüz hatları, gülümsediğinde yoğunlaşan kötü niyetli bir kenar ile yumuşaktır. Pek çok kişi onun benim eşim olmasını bekliyordu ama bu bağ hiçbir zaman ortaya çıkmadı. Şu an için çiftleşmemiş durumda. Bunun onun için sinir bozucu olduğuna eminim. Bir süre önce kaderinde Habil'in olduğu konusunda ısrar etmeye başladı ama kardeşim onun bu kesinliğini paylaşmıyor. Onun bir eş olmayabileceğine dair söylentiler var. Kendi bir alfa olabilir. Bu çok sessiz tutulan bir fısıltı. Denholm'da sadece bir alfa kurt olabilir.

"Merhaba, Isabella. Nasılsın?"

"Bu kadar kibar olmana gerek yok," diye gülüyor bana. "Bak şimdi ne kadar katı ve resmi oldun, koruman gereken küçük tatlı bir şey var. Alfa'mızın yeni bir yönünü mü görmek üzereyiz?"

"Onu rahat bırak, İz."

Abel'in sesi konuşmamızı böldü ve ben buna sevindim. Herhangi bir sürü üyesi tarafından şakayla bile olsa oyuna getirilecek havada değilim. Onu burada, onun yanında gördüğüme biraz şaşırdım. Onun ilgisini göz önünde bulundurarak, ondan kaçıyor olacağını düşünmüştüm. Bize başka bir yönden yaklaşırken ona karanlık bir bakış fırlatıyor. Bu etkileşimin onun açısından isteksiz olduğunu varsayıyorum.

Dönüyor ve ona daha parlak, daha geniş bir sırtıyla bakıyor. "Kıskandın mı, Abel? Kardeşinin oldukça yeni bir eşi var ve sen hâlâ eş bağımızı kabul etmeyi reddediyorsun."

"Sen ve ben için yaratılmamışız," diye hırlıyor Abel. "Şimdi sana karşı sabrım tükenmeden ve biraz sürü disiplini uygulamadan önce bizi terk et."

"Keşke yapsaydın," diye sırtıyor hiç pişmanlık duymadan.

Ona doğru hırlıyor, köpek dişinin parıltısının eşlik ettiği yoğun bir ses.

Isabella biraz küstah ve zararsız görünebilir, ama biz daha iyisini biliyoruz. Onun gücüne sahip bir dişinin acımasızca yerinde tutulması gerekir. Ortadan kaybolmadan önce bunu erkek kardeşleri yapardı. Bu talihsiz olay hakkında da söylentiler var.

Onların yokluğunda, Abel ve ben ağabeyleri gibi davranarak onu kontrol altında tutuyoruz.

"Beni kırbaçlar mıydın? Beni döver miydin? Saçımı çeker miydin? Beni merhamet için yalvartır mısın?" Soruları gülerek soruyor, dilinin ucunu üst dişlerinin alt tarafında belirgin bir beklentiyle gezdiriyor.

"Seni bir hücreye koyacağım ve başka kimseye eziyet etmek şöyle dursun, konuşma şansın bile olmayacak" diyor. "Şimdi git. Kardeşimle konuşmam gerek."

Ona sahte bir dudak büküşü yapıyor. "İkimiz de içinde olduğumuz sürece bir hücreye aldırmazdım," diyor kaçıp gitmeden önce. O bile Habil'e iki kez sataşıp kol mesafesinde kalmaması gerektiğini iyi biliyor.

"Tam bir baş belası," diye homurdanıyor Abel nefesinin altından.

Öyle, ama aynı zamanda Abel ve Izzy arasında bir tür bağ olduğundan da şüpheleniyorum. Bu bir eşleşme bağı mı bilmiyorum ama aynı odada bulunduklarında aralarında kıvılcım saçan bir şey var. Acaba daha önce bağ olmadan çiftleştiler mi? Bu fazlasıyla mümkün. Habil kadınlar arasında popüler ve bağlanmak için acelesi yok. Eminim eşiyle karşılaşma korkusuyla yaşıyordur.

"Belki senin eşin de seyreltiktir, Abel," diye karşılık veriyor Izzy. "Belki de sürüye sonunda taze kan gelecektir. Zaten herkesin safkan olması sıkıcıydı."

İkimiz de onun ardından gözlerimizi kısıyoruz ama ikimiz de ona açıkça göstermeye çalıştığı ilginin tatminini yaşatmıyoruz.

"Tam bir belası," diye Abel.

"O endişelerimizin en küçüğü. Linus Kira'nın nereden geldiğini bilmek istiyor. Herkes bilmek istiyor. Sürü taşaklarıma sahip olduğunu düşünüyor gibi hissediyorum."

Abel gülüyor. "Onu kıskanıyorlar. Zaten artık bir önemi yok. Dilute'ler kurt dünyasının bir parçası ve onun evcil çizgisi çok sevimli. Onu sevmeyi öğrenecekler, tıpkı senin gibi."

"Ya da isyan edecekler ve diğer erkeklerden biri onun soyunun uygun olmadığını öne sürerek benim yerime alfa olmaya çalışacak."

Habil bu öneriye gülüp geçer. "Seni tahttan indirmek için gerçek bir canavar olmak gerekir, Cain."

"Sorun da bu zaten. Hepimiz canavarız."

BÖLÜM 7

K^{ira}

Sabah Cain tarafından yataktan kaldırıldım. Onun kollarında kendime geliyorum, bir yandan da çarşaplardan kurtulmaya çalışıyorum. Biraz gerinerek dönüyorum ve göğsüne sokuluyorum, yüzümü ona gömüyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum. Sabahın ilk saatlerinde her şeyin bu şekilde hissedilmesinde çok rahatlatıcı bir şey var. Beynim normalde yaptığım gibi bir şeyler hakkında endişelenecek kadar çevrimiçi değil.

Beni yere indirdiğini hissettiğimde küçük bir mızıltı çıkarıyorum. Beni ayağa kaldırmaya çalışıyor. Sandığa konulmak istemeyen kedi gibi dizlerimi göğsüme kadar çekerek direniyorum. Bu güne başlamayı reddediyorum. Bu mutlu, uykulu küçük yerde kadar kalacağım.

"Hadi, Kira. Bu sabah paket kahvaltı var," diyor. "Yeni bir gün, yeni fırsatlar."

Bu sözler güne başlamaktan kaçınma isteğimi da artırıyor. Ayaklarımı yere basmamak için kollarımı boynuna doluyor ve ona .

İrade savaşını biraz beceriksizce, beni ayaklarımın üzerinde değil de popomun üzerinde yere yatırarak kazandı. Artık yataktan ve Cain'in sıcaklığından ve korumasından uzaktayım.

"Ne giymem gerekiyor?"

Derin krem rengi şık bir tulum seğerek cevap verir. Bir çift uyumlu topuklu ayakkabıyla birlikte yatağın üzerine seriyor. Zengin kadınların brunch'a giderken giydiği türden bir kıyafet. Muhtemelen uyumlu bir ipek eşarp ve bir de bluz var. Hepsi çok hoş, çok resmi ve biraz da sert görünüyor. Demek benden beklenen bu. Kurtların First Lady'si.

Hazırlanmam için bana bir şans veriyor ve kaba olmak için onun istediğini yapıyorum. İsteksizce giyiniyorum ve normalde yaptığımdan daha fazla makyaj yapıyorum. Birkaç kat fondöten ve bir sürü kontür de dahil olmak üzere arkasına saklanabileceğim her şeyi alacağım.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor Cain beni banyodan çıkarken gördüğünde. "Mükemmel bir eş."

İyi göründüğümü biliyorum. Pürüzsüz ve gözeneksiz görünüyorum. Fırçalanmış gibi görünüyorum. Çok çok yakından bakarsanız, kesinlikle dehşete düşmüş göründüğümü söyleyebilirsiniz.

Elimden tutuyor ve beni yatak odasından çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyor. Keşke bu karşılaşmadan bir şekilde kaçabilseydim ama sürüsüyle tanışmak için buradayım. Onlar da dolaylı olarak beni görmek için buradalar.

Bir önceki akşamki sevişmelerin anıları aklıma geliyor. Kendimi utandırdım ve Cain'i utandırdım. Bunu tekrar yapamam. Kabul edilebilir olmak için normal davranmalıyım. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilmek için çok çalıştım.

Karşılaştığım ilk rahatlatıcı koku kızarmış domuz pastırması ve pudra şekeri. Belki de korktuğum kadar kötü olmaz.

Beni bir ziyafet salonuna götürüyor ve orada her türden kahvaltılık yiyeceklerle dolu uzun bir masa buluyorum. Pastırma. Kruvasanlar. Hamur işleri. Tahıllar-

Gerçi yiyeceklerin geri kalanı düşünöldüğünde kesinlikle anlamsız görünüyorlar. Mango da var, üzüm de, ve sanırım peynir de. Evet. Peynir var. Ama krep de var. Ve Fransız tostü.

Kenarlarda insanların yemek yediğı ve meyve suyu içtiğı daha küçük uydu masalar var, ancak önümdeki bu yayılma ile meyve suyu içmek mide kapasitesini boşa harcamak gibi görünüyor.

Dün gece olanların utancını ve insanların hakkımda söylediğı korkunç şeyleri unutuyorum ve bol akçaağaç şuruplu ve pastırmalı Fransız tostü yiyorum. Mutluyum, nadiren olduğum bir şekilde mutluyum. İnsanların duyguları yemenin kötü olduğı hakkında söyledikleri umurumda değil. Şu anda bu duyguları yemek harika bir şey.

İnsanlar bize merhaba diyor. Cain tanıştırıyor. Keşke yapmasa. Elimden geldiğince kibarca merhaba diyorum ve her sosyal etkileşimin pastırmamı hâlâ sıcakken yememi engellemesinden duyduğum rahatsızlığı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu hiç kolay değil.

Cain az ya da çok mutlu görünüyor. Ben yemek yerken bol bol sohbet ediyor.

Her şey yolunda, ta ki çok özel bir kadın yaklaşıana kadar. Onu görmeden önce hissediyorum. Enerjisi Cain'inkine çok benziyor. Baskın. Etkileyici. Biraz da korkutucu.

"Şimdi olmaz, Isabella," diyor.

Bu ilgimi çekti. Cain herkese iyi davranıyor. Ama bu kadına karşı çok kaba.

"Ama eşinle tanışma şerefine nail olmalıyım. Sürünün tamamında en önemli dişi haline gelen, sokaklarda yaşayan kadın."

Ağzımdaki lokmayı yutuyorum ve ne yapacağımı bilemeden ona bakıyorum. Çok güzel ve bana çok kızgın ve sanırım nedenini biliyorum. Benim Cain'im var ama onun diye kıskanıyor. Ama bu benim suçum değil.

"Çok güzel bir cildin var," diyor bana.

"Teşekkür ," diye cevap veriyorum, gergin bir şekilde.

"Çamur paketinin etkileri olmalı," diye sırtıyor bana, ses tonu bunun odadaki gerilimi azaltmak için tasarlanmış bir şaka değil, kaba bir alay olduğunu gösteriyor. "Senin geldiğin yerde pislik içinde dolaşmak yaygın mı? Ow!"

Abel onu kelimenin tam anlamıyla yanlamasına tokatlarken şok olmuş bir şekilde bakıyorum. "Aklını başına topla, Isabella."

Bunu garip bir etkileşim olarak gören varsa da tepki vermiyor gibi görünüyor. Buradaki sürünün yüzde yetmiş beşinin en az kadar kahvaltıya odaklandığını söyleyebilirim. Belki onlar benim halkımdır.

Yine de bu etkileşim gözleri üzerimize çekiyor. İnsanların bize baktığını, tüm durumu değerlendirdiğini hissedebiliyorum. Bu kadın hepimize meydan okuyor. İsteksiz bir şekilde ona hayranlık duyuyorum. Olay çıkarma endişesi taşımamanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.

Tam bu düşünceye kapıldığım anda, gerçekten büyük bir olay çıkarmaya başladı.

"Ben sadece diğer insanların Cain'den korktukları için söylemediklerini söylüyorum. Bu sürünün yıllardır üreyen bir alfa çiftine ihtiyacı vardı. Yeterince iyi olmadığımız için hiçbirimizi eş olarak almayı reddetti ve şimdi de gerçek sürü üyeleri bile üretemeyecek, tamamen rastgele bir çiftle yatıyor. Temelde insan olan bir şey yumurtlama şansı yarı yarıya. Ne anlamı var ki?"

Isabella acıdan korkuyor gibi görünmüyor. Abel'in darbesi beni fiziksel ve duygusal olarak dümdüz edebilirdi ama o bunu çoktan atlattı. Çok çarpıcı bir genç kadın, benden biraz daha yaşlı ama çok daha fazla duruşu var. Ağzıma bir parça daha çıtır domuz pastırması atarken gözleri yoğun bir şekilde parlıyor ve kalın kuzguni saçları meydan okurcasına uçuşuyor.

Şimdi insanlar gerçekten dikkat ediyor.

"O bir köpek yavrusu," diye devam ediyor Isabella. "Evcilleştirilmiş. Sevimli ve deltalardan biri için iyi bir eş olabilir, ama alfa eşine uygun değil ve buradaki herkes bunu biliyor."

Şimdi sıcak çikolatamı yudumluyorum, aslında son derece rahatsız olsam da bunun beni rahatsız olmamış gibi göstermesini umuyorum.

Abel onu yine tokatlamakla kalmıyor. Bu sefer onu omzunun üzerinden itfaiyeci tutuşuyla kaldırıyor ve kıvrımlı kışına onu ciyaklatacak kadar sert şaplaklar atıyor.

Şu anda odadaki tüm gözler benim üzerimde ve sessizlik o kadar yoğun ki çiğneme sesim şimdiye kadar herhangi biri tarafından çıkarılmış en yüksek ses gibi görünüyor.

"Özür dilerim," dedi Cain bana. "Bu kesinlikle kabul edilemezdi..."

"Sanırım gitmek istiyorum," diyorum elimden geldiğince kibarca,

"Odamıza çıkabilirsiniz," diyor Cain. "Burada konuşmam gereken birkaç şey var. Oraya kendin gidebilecek misin?"

"Evet. Tabii ki."

* * *

Cain

Bu nankör melez sürüsüne öfkemi kusmadan önce Kira'nın duyamayacağı bir yere gitmesini bekliyorum.

Abel, Isabella ve tabii ki Kira hariç, sürünün geri kalanına hitaben, "Son toplantımızdan bu yana epey zaman geçti, belki de unutulmuştur," diyorum. Ona yapılan muameleden hiç memnun değilim. Abel onun onurunu savundu ama alfaların arkadaşlarıyla bu tür bir konuşma herkesin tepkisine yol açardı.

Isabella'nın üzerine gitmek ve davranışının uygunsuz olduğunu açıkça belirtmek yerine durup bakmaları bana Kira'yı kabul etmediklerini gösteriyor ve bu benim için kabul edilebilir bir şey değil.

"Bir alfanın eş olarak kimi seçeceği tartışma konusu olmadığı gibi sürünün onayına da tabi değildir. Ben size hesap vermem. Sen bana hesap verirsin."

Sesim nispeten sakin, ancak kontrollü tonun altında yüzeye doğru kaynamaya başlayan bir öfke var. Kira'ya karşı koruyucu içgüdülerim tamamen gelişmiş durumda. Bir zorba gibi konuşuyorum ama umurumda değil. Eşimi güvende ve mutlu tutmak için her türlü zorbalığa başvurabilirim.

"Anlaşıldım mı?"

Bir onay mırıltısı var, ama yeterince coşkulu değil.

"Anlaşıldım mı!?"

Sesimi yükseltiyorum, bağırarak değil ama baskın bir güç yansıtarak.

Bu seferki tepki daha gürültülü ama yine de duymak istediğim şey bu değil. Kira sürünün arasında kendi başına kalmalı. Uzun lafın kısası bu. Isabella gibi bir dişi kurt prototiptir. Güzel, cesur, baskın. Bu enerjiye saygı duyacaklar. Kira'nın gergin bir şekilde tatlıları kemirmesi onlar üzerinde pek bir etki bırakmadı.

Onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Abel'in meclisi aceleye getirmesine asla izin vermemeliydim. Hatalar yapılıyor. Aceleye getiriliyorum. Hatta manipüle ediliyorum. İçimde bu işin iyi gitmeyeceğine dair çok kötü bir his var ve daha da kötüsü bunu durduracak gücümün olmayabileceğini hissediyorum.

BÖLÜM 8

K^{ira}

Ağlamamaya

çalışıyorum.

Ağlamamaya

çalışıyorum.

Ağlıyorum.

Artık herkesin hemen fark ettiği sahte bir kılık değiştirme gibi hissettiren kıyafetimi çıkardım ve yatakta bağdaş kurarak oturuyorum.

Yersiz hissetmekten nefret ediyorum. Cain'e normal görünmek için çok uğraştım ama sürünün önüne çıkarılıp aşağılanmak çok fazlaydı. Acımasızdı ve bana karşı bu kadar acımasız olmasından nefret etsem de, sanırım herkesin onunla aynı fikirde olduğu hissine kapılmaktan daha çok nefret ediyorum. Bu sürü doğayı, sevgiyi ya da kişisel tercihleri umursamıyor. Cain'in sürüleri için doğru türde bebekler üretecek çiftleşmesini istiyorlar. Bu iğrenç.

Komodinden bir titreşim duyuyorum. Telefonumun çaldığını fark etmem bir saniyemi alıyor.

Bakmadan cevap veriyorum. Muhtemelen ev arkadaşlarımdan biri nereye gittiğimi ya da buzdolabında bıraktığım jambonlu salatayı alıp alamayacaklarını merak ediyordur.

"Mngh?" Arayanı selamlıyorum.

"Channi Colton gitti ve başını yine belaya soktu. Sana ihtiyacımız var."

Teyzemin sesi telefonumda yankılanıyor, anında midemi sıkıştırıyor ve hoş olmayan bir şekilde büküyor. Tekrar çiftliğe dönmüş, ekinlerin yanışını izliyorum. Yoğun duman her umutsuz nefeste beni boğuyor.

"Yeni patronum beni bir çekti..." Refleks olarak yalan söylemeye başladım.

"Sana ihtiyacımız olursa geri geleceğini söylemiştin! Colton hapiste ve kefalet için paramız yok."

"Sadece para gönderebilir miyim?"

"Paraya ihtiyacımız var ama senin de gelip amcana göz kulak olman gerekiyor. Colton'ın beladan uzak durduğundan emin olmalıyım ve amcanın da uzun süre tek başına kalamayacağını biliyorsun. Şehre hiç gitmemeliydin. Aile her şeydir ve ailenin sana ihtiyacı var."

Suçluluk duygusu içimde kabarıyor. Teyzem ve amcama asla ödeyemeyeceğim bir borcum olduğunu biliyorum. Kimse beni istemezken onlar beni alıp büyüttüler. Hayatımın her günü benim için neler yaptıklarını anlattılar. Geri dönmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Ayrıca Wisconsin'e dönmek şöyle dursun, bu odadan çıkarsam Cain'in çok kızacağını da biliyorum.

"Birazdan orada olacağım," diyorum ona. "Bazı şeyleri hazırlamam lazım, otobüs parası..."

Telefonu çoktan kapattı.

Ve , başka bir sorunum daha oldu.

Cain'e nereden geldiğimi, daha doğrusu ailemin nasıl biri olduğunu söylemek istemiyorum. Anlamayacaktır. Kendisi dünyanın en zengin adamlarından biri ve onlar da en hafif tabirle kaba saba insanlar. Onlarla tanışırса, sürüsünün çöp olarak adlandıracağını bildiğim bir geldiğimi anlayacaktır. Zaten seyreltik genetiğim yüzünden beni küçümsüyorlar.

Gitmem gerek.

Bana kızacak ama belki de en iyisi budur. Zaten berbat bir izlenim bıraktım, o kadarını söyledi. Felaket. Kullandığı kelime buydu.

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ve onun düşündüğü gibi biri değilim. Uygun bir eş değilim. Böyle bir yer için uygun bir kapı durağı bile değilim. Kendimi zaten iki kez küçük düşürdüm. Zamanla bunu yapmaya devam edeceğimi biliyorum.

Evimden getirdiğim kıyafetler arasından bulabildiğim en rahat kıyafeti giydim. Kot pantolon. Spor ayakkabı. Top şapka.

Cain'in tüm eşyaları da burada, tabii ki cüzdanı da. Üzerinde geziniyorum. Teyzem paraya ihtiyacı olduğunu söyledi ve eve gidebilmek için biraz paraya ihtiyacım var...

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

* * *

Cain

Odaya geri döndüğümde Kira kayıptı. Denholm'da yaptığım kapsamlı bir arama onun burada olmadığını gösteriyor ve kokusunu takip ederek ormandan ana yola çıkıyorum, muhtemelen buradan otostop çekerek uzaklaşmıştır.

Sürünün züppeliği ve benim onu sürüye başarılı bir şekilde entegre edememem yüzünden kaçtı. Daha fazla hissetmeliydi

gezegendeki her yerden daha hoş karşılanırdı. Her zaman özlediğini hiç fark etmediği ailesine nihayet kavuşmuş gibi hissetmeliydi.

Bunun yerine, kontrolden çıkmış, çiftleşmemiş bir dişi onu küçük düşürdü ve sürü ona önemsiz biri gibi davrandı. Tüm bunlar kabul edilemez.

Habil, onun kokusunun kaybolduğu yolun kenarında yanımda duruyor. "Özür dilerim, kardeşim."

Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda konuşamayacak kadar öfkeliyim. Abel sessizliğimi açıklık sanıyor ve olması gerekenden çok daha fazla konuşmaya başlıyor.

"En iyisi bu olabilir. Eş bağı genellikle dokunulmaz olarak kabul edilir, ancak içgüdüleri takip etmenin en uygun yol olmadığı zamanlar da vardır."

Abel konuşuyor ama ağzından çıkan Linus'un sözleri. Bu konu benim arkamdan çok konuşuldu. Sürünün genelinin konuştuğunu biliyordum ama kendi kardeşimin dedikodu yapmaktan kaçınacağını düşünmüştüm.

"Yani, sürüye daha uygun bir eş seçebilmem için kendini bana veren, benimle birlikte olarak sonsuza dek dönüşmesine izin veren kadının başına ne geldiğini bilmeden izin mi vereyim?"

Abel, "Ben olsam böyle ifade etmezdim," diyor.

Kardeşıme dönüyorum ve söyleyeceklerimde ne kadar ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine bakıyorum.

"Ben eşimi bulmaya gidiyorum ve geri kalanınız bizim dönmemizi bekleyebilir, o zaman evlenmiş olacağız ve her biriniz gülümseyecek ve bundan çok hoşlanacaksınız."

BÖLÜM 9

K^{ira}

Hayatımda hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim. Kendimi kaçak bir gelin gibi hissediyorum, ama aynı zamanda keşfedildiği için kaçmak zorunda tam bir sahtekâr gibi hissediyorum. Her zaman yaptığım gibi evimin yolunu bulmayı başardım. kaç kez terk edersem edeyim, sonunda buraya geliyorum.

Yolun kalitesi otobüsün sallanması da artıyor. Işık değişir. Bir şekilde daha sönük, başka şekillerde daha sıcak oluyor. Toz her şeyin biraz turuncu görünmesine neden oluyor. Otobüs tozla kaplanacak ve yakında ben de öyle olacağım.

Frenlerin gıcirtısı ve ardından aniden tüm momentumu kaybetmenin getirdiği sert sallanma hareketi durağıma ulaştığımızı gösteriyor. Bana homurdanan şoföre teşekkür ediyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

St. Infernus gerçekten de hiçliğin ortasında bir kasaba. Burada hiçbir şey yok. Gerçek bir otobüs durağı tabelası bile yok. Eskiden tabelanın olduğu yerde sadece eğilmiş bir direk ve bir sürü kırık cam var, ki burada kilometrelerce cam olmadığı için bu biraz kasıtlı gibi geliyor. Gizemi çözmek için dedektif olmaya gerek yok.

Tahmin et. İnsanlar otobüse biniyor ya da iniyor ve çöplerini yanlarına almak yerine başkaları için tehlikeye dönüştürüyorlar.

Çocuklar ve hayvanlar bu camla kendilerini kesebilirler. Bu bir tehlike, aptalca, bencilce bir tehlike. Gözlerim, ücra bir taşra otobüs durağındaki kırık camla hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen pişmanlıkla ilgili olan hayal kırıklığı gözyaşlarıyla buğulanmaya başlıyor. Tüm hayatım boyunca iyi bir şey bilmeden ya da iyi birine sahip olmadan yaşadım. Sonra, çok kısa bir süreliğine, nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Birinin bana iyi davranması ve güzel şeylere sahip olmak.

Buraya dönmek çok daha kötü oluyor. Her şeyi çok daha kötü yapıyor, ama belki de her şeyin sürekli daha kötü olması hayatımın nasıl olması gerektiğidir.

Durak, teyzem ve eniştemin evinden altı mil uzakta. Küçük çantayı sırt çantası gibi takarak omuzluyorum ve yürüyerek yola çıkıyorum.

Büyürken, buradan ayrılmayı başarırsam bir daha asla geri dönmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama şimdi büyüdüm ve bir parçamın asla ayrılamayacağını fark ettim. Burada sıkışıp kaldım.

Hiçbir zaman evim gibi hissetmediğim yere vardığımda susuzluktan ve sefaletten biraz başım dönüyor. Yıllar önce bir çitin parçası olan bir çit direğine yaslanıyorum ve asla gerçekten kaçamadığım yere bakıyorum.

Çiftlik hatırladığım gibi görünüyor. Harap olmuş. Ellerinden gelse satacaklar ama madenlerden akan su sayesinde hiçbir değeri yok. Artık burada pek bir şey yetişmiyor, sadece kaba otlar ve yağmur yağdığında çamur yığınlarına dönüşen toprak parçaları.

Amcam hâlâ zaman zaman mısır ve bazen de pancar ekmeye çalışıyor. Birkaç cılız koyun ve inek zehirli topraklarda yaşamlarını sürdürmek için ellerinden geleni yapıyor. Burası hasta ve içindeki herkes de hasta.

Çiti itip ön kapıya doğru ilerliyorum. Çit olmasa bile kapı hâlâ orada. Alışkanlıktan dolayı kullanıyorum, tıpkı pek çok şeyi alışkanlıktan dolayı yaptığım gibi.

Kapıyı açtığımda bir kakofoni başladı. Kapı bir çığlıkla açılıyor ve hemen ardından köpekler beni karşılamak için çukurlu yoldan koşarak geliyorlar. Geçen seferkinden birkaç tane daha var. Teyzem sokak köpeklerini kabul etmeyi sever. Dışarıda uyuyorlar ama onları besliyor ve bu da etrafta kalmaları için yeterli oluyor. Kendini iyi bir insan gibi hissediyor ve onlar da ona koruma sağlıyor.

Ruby teyzem köpekleri evin dışına ve verandaya kadar takip ediyor. Kırklı yaşlarının sonunda yakışıklı bir kadın. Hayat ve güneş görünüşünü sertleştirmiş. Annemin kız kardeşiymiş ve bazen onun yüzünde kendimi görüyorum. Annem şimdi hayatta olsaydı nasıl görünürdü diye merak ediyorum. Bakışlarında sert, şahin bir ifade olur muydu? Dudakları neredeyse sürekli onaylamamak için büzülmekten çizgilenir miydi? Teyzemin saçları da bir zamanlar benimkiler gibi koyu renkti, ama şimdi çoğunlukla gri, birkaç koyu tel de arada bir hayata tutunmaya çalışıyor. Solmuş çiçekli bir elbise ve da solmuş bir önlük giyiyor.

Engibeli, çatlak patikadan yukarı çıkıyorum, dudaklarımın arkasında bir gülümseme dolaşıyor. Evde olduğum için mutlu olmak istiyorum. Hoş karşılandığımı hissetmek istiyorum. Bunların ikisi de .

"Yeterince uzun sürdü," diyor. "Amcana göz kulak olmalısın. Para getirdin mi?"

"Uhm, evet. Tabii ki."

Çantayı omzumdan sallıyorum ve içine uzanıyorum. Parayı ona verirken elimde yanıyormuş gibi hissediyorum. Bunu Cain'in cüzdanından aldım. Sürüsünün bir parçası olmamı isteyen adamdan çaldım. Beni asla affetmeyeceğini bildiğim bir şekilde ona kazık . Bana bir daha güvenemeyecek.

Başıma gelebilecek en iyi şeyi mahvettiğimi bilmenin acısını yutuyorum ve parayı teyzeme veriyorum.

Teşekkür etmiyor. Kapıyı arkasında açık bırakarak eve geri dönüyor.

Takip ediyorum.

Ev karanlık ve dağınık. Daha eşikten geçmeden koku beni çarpıyor. Durgun bira ve bayat sigaranın eski kokusu, teyzemin parfümüyle eşleşiyor. On yıl ya da daha fazla geriye atılıyorum, kokuyla küçülüyorum. Kendimi güçsüz, çaresiz ve borçlu hissediyorum.

Teyzem yatak odasına geri döndü. Dale amcam açık mutfak salonunda, yemek alanında. Onu tanıdığımndan beri sandalyesi hep aynı yerde, etrafı hep kirli dergiler ve eski bira kutularıyla çevrili. Bazen toplanırlar ama her zaman daha fazlası vardır. Sanki bir meşe ağacının yapraklarını döktüğü gibi onları döküyor. Bunlar onun kişisel döküntüleri. İğrenç ama tanıdık.

Yanında eski kahverengi bir kanepeler var. Ortasında kuzenimin genelde oturduğu boş bir yer var. Colton, Dale Amca'nın mini-me'i ama daha çok saçları var. Sarı saçlar, mavi gözler, eski moda çiftlik çocukları. Ama bir çiftliği olmadığı için Colton'ın hiç şansı olmadı. Okulu bitirmeden uyuşturucu satmaya başladı. O zamandan beri, olduğundan daha ciddi olması gereken bir dizi suçtan dolayı hapse girip çıktı, çünkü çoğunlukla teyzem buradaki küçük polis gücüyle iyi arkadaş. Yine de arada sırada, kefaletini nakit sıkıntısını giderecek kadar yüksek tutuyorlar ve teyzem parayı bulana kadar hücrede oturuyor. Resmen haraca bağlanıyor.

"Amcana göz kulak ol," diyor yine telaşla yanımızdan geçerken.

Burada olduğumu bile bilmiyor. İçeri girdiğimden beri gözleri ekrandan ayrıldı. İkinci kıyamet kopsa Dale Amca gözlerini televizyondan ayırmaz. Beyni o kadar alkolle dolu ki, çoğu zaman televizyonun içinde olduğunu düşündüğünden eminim.

"Dale Amca?"

Bakışlarını hareketli görüntülerden çekip cam gibi gözlerle bana bakıyor ve anlamını çok iyi bildiğim bir hareket yapıyor. Bir bira daha istiyor.

Ona bir bira daha

getirdim. İti.

Yıllar boyunca düzinelerce köpeğin çimleri öldürdüğü bahçeden pencereye doğru tozlar savruluyor.

Gidip televizyonun önündeki kanepeye oturdum ve geçici olarak Colton'ın yerini aldım. Onun popo izine uymuyorum. Kendimi garip ve hissederek içine . Neyse ki, hiçbirini tanımadığım ve hepsinin de pire ve kurt tedavisine ihtiyacı olan üç köpek hemen bana katıldı. Yarın şehre gideceğim, eminim teyzem yine de ayak işlerini yapmamı isteyecektir. Onları sevip televizyona bakıyorum, tıpkı Dale Amca gibi, ne olduğunu bilmeden ve gerçekten umursamadan.

Geçmiş kayıyor ve sarıyor, beni kısa bir süre kaabileceğimi düşündüğüm ama artık olmadığını bildiğim rahatsız edici bir uyuşukluğa çekiyor. Ben buyum. Ben bunun için yaratıldım. Ve sahip olacağım tek şey bu.

BÖLÜM 10

C *ain*

İzler .

"Çok üzgünüm efendim. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz ve pes etmeyeceğiz."

Baş iz sürücüm Pendleton odada benimle birlikte. Bana kötü haber getirecek kadar cesur bir adam. Pendleton iri yarı, hantal bir adam, neredeyse benim kadar uzun, kumral saçları alnına dökülmüş. Yuvarlak bir yüzü, yumuşak bir ifadesi ve kurnaz ela gözleri var. Bu adamdan hoşlanıyorum. İşte bu yüzden, bana etrafımdaki herkesin boynunu kırmak istememe neden olacak türden kötü haberler verirken sinirlerime hakim olmak için çok çalışıyorum.

"Ne demek istiyorsun - olduğunu bilmiyor muyuz?"

"Buraya başvurmak için kullandığı isim? Kira Smith mi? İş başvurusunda verdiği sosyal güvenlik numarasıyla uyuşmuyor. Yasadışı bir göçmen olması mümkün."

"İşe alırken bunu kontrol etmiyor muyuz?"

Pendleton işe alım kararlarından sorumlu değil, ancak yine de soruyu yanıtlamaya çalışıyor ve tüm sorumluluktan kolayca kaçabilecek olmasına rağmen 'biz' ifadesini kullanıyor.

"Bu olayda bunu yapmış gibi görünmüyoruz, hayır. Ücretini nakit olarak ödediği için kredi kartı kullanımına dair bir iz yok, bu da üzücü. Kameralar açısından, otobüs borsalarının çoğunda güvenlik altyapısı eksik." Güvenlik kamerası görüntülerinden alınmış bir fotoğrafı bana doğru kaydırıyor. "Onu devlet santralinde gördük ama çabucak kaybettik. Özür dilerim. Hâlâ çalışıyoruz. Onu bulacağız. Sadece umduğumuz kadar çabuk değil."

"Eğer bu onu ortadan kaldırmaya yönelik bir girişimse çok üzüleceksiniz."

Hafifçe kaşlarını çatıyor ve ben hemen keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum. Bu mantıklı bile olmayan paranoyakça bir düşünceydi. Belki de hiç kaçmamıştır diye endişelendim. Belki de sürüden biri onun varlığıyla ilgili sorunu kendi başına halletmeyi uygun gördü. Ama boğuşma izi yoktu ve kan kokusu da yoktu. Ve şimdi de otobüs terminalinin kameralarından birinde görüldüğü gerçeği var.

Önümdeki görüntüye bakıyorum, gözleri korkudan irileşmiş, orada olduğunu bildiği ya da bilmediği bir kameraya bakarken yüz ifadesi suçlulukla sarsılıyor. Sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Keşke kaçmadan önce benimle konuşsaydı. Keşke benimle konuşurken kendini güvende hissedecek kadar güvenilir olsaydım.

"Ne yazık ki sizi soyarken kredi kartınızı çalmamış."

"Beni soymadı. Kaçmak için paraya ihtiyacı vardı. Düşmanca bir ortamda kapana kısılmıştı."

"Evet, alfam. Daha fazla bilgi edindiğimizde size haber vereceğim."

Kendini kovuyor, odadan geri geri çıkıyor, bana dönmekten kaçındığı fark ediliyor. Şu anda tehlikeli biri gibi görünüyor olmalıyım.

An.

* * *

Kira

"Bira beni!"

Colton ve babası maçı izliyorlar. Hangi maç olduğunu bilmiyorum. Ne onlar ne de benim için fark etmez.

İkisine de birer bira getirdim. Colton'ın gözleri ekrana dönmeden önce bir an için hafifçe iğrenç bir şekilde bana kayıyor.

Üzerimde eski bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı var, hepsi de eski dolabımdan çıkarılmış giysiler. Hâlâ üzerime uyduğu için şükretmeliyim çünkü ihtiyaçlar dışında alışveriş yapacak param yok. Burası, toprağın madenlerden akan zehirli suyu emdiği gibi parayı da emiyor. Saçlarım at kuyruğu şeklinde arkadan bağlı.

Mutfığa geri dönüyorum ve köpeklerle yemek artıkları atan teyzemi izliyorum. Benim ne olduğumu bilip bilmediğini ya da benim ne olduğumu bilip ya da annemin benim ne olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum. Anladığım kadarıyla, ebeveynlerimden sadece birinin kurt soyu varmış. Babamın kim olduğunu bilmiyorum ama her zaman teyzemin bildiğini düşünmüşümdür. Ailelerin, daha az tercih edilen üyelerinden sır saklamak için yöntemleri vardır ve benden daha az tercih edilen olamaz.

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Sadece babamın kim olduğunu bilip bilmediğinizi merak ediyordum."

"Zavallı annen seni doğururken yanında olmayan aşağılık bir piç olduğunu biliyorum."

"Ama adını hiç öğrendin mi?"

Dudakları birbirine sıkıca yapıştı. Söylemeyecek ama sanırım biliyor.

"Geçmiş hakkında soru sormamak en iyisi, Channi," diyor. "O öldü ve gitti."

"Sadece bana bir şey bırakıp bırakmadıklarını merak ediyorum." "Ne gibi?"

"Ne bileyim, şeker hastalığı ya da başka bir hastalık gibi." *Belki de doğru adam beni becerirse kurda dönüşme eğilimi?* Bunu eklemedim ama eklemek istiyorum.

"Sen sağlıklısın, Channi. Her zaman öyleydin. Her zaman da öyle olacaksın. Endişelenecek bir şey yok."

Kendinden çok emin görünüyor.

Onun ne bildiğini bilmek istiyorum. Daha önce sırlarını saklamasına izin vermekten hep memnun olmuşumdur. Anneme ne olduğunu biliyordum ve babamın gelip beni almasını, beni zalim teyzem ve amcamla bıraktığı için üzgün olduğunu söylemesini düşünürdüm ve neden daha önce gelmediğine dair türlü türlü senaryolar uydururdum... Büyüdükçe asla gelmeyeceğini kabul etmeye başladım.

"Daha fazla biraya ihtiyacımız var," diyor. "Neden markete gidip, oradayken bana dergilerimden birkaç tane almıyorsun?"

"Elbette," dedim. "Sen de biraz konserve ister misin?"

Konserve şarabı her zaman sevmiştir. Yine de çok sık şımartmaktan hoşlanmıyor. Kendisini, beyni o kadar kızarmış ki çoğu gün nerede olduğunu zar zor bilen sarhoş kocasından daha yüksek bir standartta tutmaya çalışıyor.

"Bana yağ çalışma."

* * *

Cain'i o kadar çok özölüyorum ki canım yanıyor.

Denholm'den ilk ayrıldığımda başlayan bu sızı zamanla daha da arttı. Aynı hem daha zayıf hem de daha güçlü hissetmeme neden olan fiziksel bir ağrı bu. Zayıf, çünkü enerjimi tüketiyor. Daha güçlü, çünkü ona dönmek için bir itici güç gibi. Adımlarımın binlerce kilometre ötedeki görünmeyen formuna doğru döndüğünü fark ediyorum.

"Ne yapıyorsun!?"

Teyzemin sinirli şaklaması beni tarlada dolanıyormuşum gibi görünen halimden çekip çıkarıyor. Neredeyse bir saattir daireler çizerek yürüyorum, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sürekli kendimi ona geri dönmekten vazgeçirmeye çalışıyorum. Muhtemelen beni asla affetmeyeceğini biliyorum, ancak onunla tekrar birlikte olduğumda ona karşı hissettiklerimi hissedeceğim.

"Bilmiyorum," diyorum. "Düşünmeye çalışıyorum."

"Ne düşünmen gerekiyor? Kafan boş olmalı. Genelde öyledir."

Yıllardır onun iğnelemelerine katlanıyorum, bu yüzden bu iğnenin neden diğerlerinden daha sert vurduğunu gerçekten bilmiyorum. Teyzeme doğru döndüğümde içimde bir şeylerin koptuğunu hissediyorum ve kelimeler ağızımdan dökölüyor. "Senin ne olduğunu biliyorum."

Gözlerini bana dikti. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Senin ne olduğunu biliyorum." Kendimi tekrar ediyorum, bu sefer daha niyetli bir şekilde. "Annemin ne gerektiğini biliyorum. Biliyorum."

Uzun bir süre duraksıyor, sonra homurdanıyor. "Demek büyük şehirde yaptığın şey . İş bulamıyordun. Kuyruğa takılıyordun."

Kaba imalarına göz yumdum, çünkü bu onun bildiğinin teyidi ve önemli olan da bu. Teyzemle kavga etmeye çalışmıyorum. Kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Hayatınızın en iyi, en ateşli adamıyla tanışmazsınız.

ama sonra iyi birine dönuştü - ve sonra onunla yattın, ve sonra bir kurt olduğunu öğrendin, ve sonra standartların altında bir kurt. Ve sonra... şey. Gerisini biliyorum. Ama çok daha fazlasını öğrenmem gerektiğini de biliyorum. Teyzem, onu sevin ya da nefret edin, ihtiyacım olan cevaplara sahip.

"İçeri gel," diyor. "Konuşmamız gerek."

Çok sınırlı bir umutla onu içeri kadar takip ediyorum. Bana sadece bilmek istediklerimi söylemeyeceğini biliyorum. Bu onun için çok nazik ve çok yardımcı bir davranış olurdu. Benimle dalga geçeceğini, bilmemi istediği şeyi söyleyeceğini ve bundan fazlasını yapmayacağını biliyorum. Ama akıllı olursam, bana verdiğini düşündüğünden daha fazla bilgi almam mümkün olabilir. Teyzem kötü biri ama bazen aptal da olabiliyor ve bu onun en iyi özelliklerinden biri.

"Sonunda ne olduğunu biliyor, Dale."

Teyzem acımasız bir zafer edasıyla duyuruyu yapıyor.

"Bu doğru mu Ruby?" Amcamın cevabı, onun neden bahsettiğini bildiğini gösterebilir ya da hiçbir fikri olmayabilir. Bu sadece ezberlediği cümlelerden biri de olabilir. Titreyen elini birasına doğru götürüyor ve höpürdeterek uzun bir yudum alıyor. Bu sestten nefret ediyorum ama bu evdeki çoğu iğrenç şey gibi bundan da kaçınmak zor.

Colton bana gülüyor. Hoş bir ses değil. Eve geldiğinden beri ondan uzak duruyorum. Muhtemelen ev hapsine çıkacak. Bu sefer çuvallamış gibi görünüyor. Şu anda suçlamaları beklemede. Gerçi bu umurunda değil. Hiç umursamadı zaten. Colton benden birkaç yaş küçük ve asla iyi bir çocuk olmadı. İçinde halam ve amcamdan çok fazla şey var.

Beni korkutmak için yatağıma ve kitap çantama ölü kertenkeleler koyardı. Daha , beni gözetledi ve ispiyonladı. Yanlış bir şey yaptığım için değil. Asla yanlış bir şey yapmadım, ama uzaktan iyi bir şey yaptığım için. İyi bir iş yaptığımda teyzeme haber verirdi ve teyzem de özel biri olmadığımı bilmemi sağlardı.

Ağzından çıkacak korkunç şeylere karşı kendimi hazırladım ama biliyorum ki ben ne düşünürsem düşüneyim, onun söyleyeceklerinin daha kötü olma ihtimali oldukça yüksek.

Teyzem, Colton'ın daha yaşlı, daha acımasız bir versiyonu gibi, esprisiz bir kıkırdama çıkarıyor. Elma gerçekten de ağaçtan uzağa düşmüyor.

"Bu sırrı bu kadar uzun süre saklamak bizim için kolay olmadı. Normal olduğunu düşünmene izin vermek. Sanki utanmanız gereken hiçbir yanınız yokmuş gibi dünyada dolaşmanızı izlemek."

"Keşke bana söyleseydin. Büyük bir şok oldu..."

"Oh, eminim öyledir, küçük bayan titiz. Eminim bir hayvan olduğunu öğrenince dehşete . Diğer hayvanlardan hiçbir farkın yok." Zalim bir tonda bana gülüyor. "Ondan sonra seni görmek için para verirdim, postunla kaplı, açlıktan çıldırmış, eşinin boğazını parçalamaya hazır. O zaman seni işaretledi mi? Boynunu o kadar sert ısırdı ki kanadın, sonra içindeki canavarı çıkarıp tekrar insan formuna girene kadar seni dövdü mü?"

Sesinin tonuna bakılırsa başına gelmiş olması gereken bir şeyi anlatırken gözlerim açılıyor. Ona bunun benim başıma gelmediğini söylemiyorum. Ona vahşileştirilmek korunduğumu, sevildiğimi ve nasıl davranmam gerektiğinin gösterildiğini söylemiyorum, ama herhangi bir zalimlikle değil.

"Kimdi o? Pis bir şehir kurdu mu? Bir çete üyesi mi?"

" gibi bir şey," diye mırıldanıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sana bir iyilik yaptı. Her zaman çok yumuşak oldun. Sertleşmeye ihtiyacın . Bu yüzden amcan ve ben şehre gitmeni destekledik. Birkaç şey öğrenmen gerekiyordu. Artık biliyorsun."

Teyzem ancak bu kadar kibar olabiliyor. Sanırım, çarpık bir düzeyde, söylediklerine inanıyor. Dünya ona nazik davranmadı, o da kimseye nazik davranmadı. Aldığını vermeye ve verdiğini almaya inanıyor.

Amcam kendini içkiye verip aklını ve bedenini kaybetmeden önce zalim biriydi. Gerçekten zalim. Bazen onları duyardım. Ağladığını duyardım. Çok kavga ederlerdi, ama onun için üzüldüm, ta ki hıncını hep benden çıkaracağını fark edene kadar. Ben bu besin zincirinin en dibindeyim.

"Bu iyi bir şey. Artık kuzeninle birlikte bir sonraki işine gidebilirsin." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani amcan hastalandığından beri burayı ayakta tutan Colton oldu. Başımızın üstünde bir çatı olmasını sağlayan kişi o."

Çatı akıtıyor ama bunu belirtmek önemsiz olur ve sadece öfkelerini davet eder.

"Colton ne iş yapıyor?"

"Sana göstereceğim," diyor Colton. "Merak etme. Bir sistemim var."

"Uyuşturucu satmayacağım," diyorum. "Sabıka kaydı istemiyorum."

Teyzem bana doğru yaklaşıyor, yüzü yasal kalma çabamı küçümsemekle çarpılmış. "Zaten bir suçlu olmadığını mı sanıyorsun?" İki ince ama güçlü parmağıyla beni kulağımdan tutuyor. Acı verici bir açıyla ona bakmam için beni döndürüyor. "Olduğun şey, dönüştüğün hayvan, bu insanlar dünyasında suç değil mi sanıyorsun? Bizler canavarlarız. Bizler kurtarılamayız. Bizler yırtıcıyız. Ve hayatta kalmak için her yolu deneyeceğiz. Beni anlıyor musun?"

Bir parçam, onun zalimliğine tepki veren korkunç, zayıf bir hayvan parçam var. Ben alfası olmayan bir kurdum. Yalnızım, savunmasızım ve içimdeki canavarın umutsuzca beni takip etmesi gerekiyor.

İnleyerek cevap veriyorum.

"Güzel," diyor kulağımı bırakarak. "Biliyorsun, bu bizim için yepyeni bir dönem. Bir zamanlar olduğumuz gibi bir aile olacağız. Annen çok iyi bir av köpeğiydi."

"Retriever?"

"Yani ona ne alacağını söyledim ve o da aldı. Şimdi Colton, o satışta daha iyi, ama sen güzel bir şeysin ve buradaki çocuklar serttir. Bu yüzden ayak altında dolaşmayacaksın ve kurt formunu ve kurnazlığını kullanarak sana söylediğim şeyi alacaksın. Sonra Colton onu satacak. Nasıl işlediğini görüyor musun? oynayacağı bir rol var."

Başımı salladım.

Suç işlemek istemiyorum. Normal bir hayat istiyorum. Şehre geri dönmek ve hiçbiri kim ya da ne olduğumu bilmeyen insan yığınlarının arasında kaybolmak istiyorum. Cain'e geri dönmek istiyorum, ama biliyorum ki beni şimdi istemeyecek, ne tür bir pislik olduğumu anladıktan sonra değil. Başka birini bulacaktır. Bulacağını biliyorum. Sürüsü, onun bastığı yere tapan dişilerle dolu.

Zihnimin arkasındaki küçük bir ses bana, eğer isteseydi onlara her zaman sahip olabileceğini, beni seçtiğini ve ömür boyu onun eşi olacağımı söylediğini söylüyor. Ama ben onun için yeterince iyi değilim. Etrafıma bakıyorum, geldiğim aileyi ve yeri görüyorum. Hepimizin ne kadar fakir, aptal ve değersiz olduğunu, bu fakirliği, aptallığı ve değersizliği nasıl seçmeye devam ettiğimizi görüyorum. Amcam kendini aptal gibi içti. Teyzemin kurnazlıkları var. Bu şekilde yaşamasına gerek yoktu. Colton bile onlu yaşlarının başında polisler tarafından alınmaya başlamadan önce potansiyel sahibiydi.

Kaçacak olanın ben olacağımı sanıyordum. Ama içinizdekinden kaçamazsınız. Ben kirli topraklardan ve bakımsız bir evden yapıldım. Yoksulluktan ve zulümden yapıldım ve üniversiteye gitmek, büyük ve parlak bir şirkette işe girmek ve patronum tarafından becerilmek bunu değiştirmeyecek.

Bunlar teyzemin söyleyeceği şeyler ama söylemesine gerek yok. Şimdi bunları kendime söylüyorum.

"Bana şu kurt formunu göster" diyor.

Bir komutla varsayabileceğimden bile emin değilim.

"Pek içinde bulunmadım," diye kekeledim.

"Bilmiyorum." "Gerekirse bunu senden zorla çıkarabilirim," diyor.

Ondan daha önce kokladığımı hiç sanmadığım bir koku alıyorum. Saf dişi baskın bir tehdit kokusu. Gerekirse bana zarar verecek.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum.

Banyoya gidiyorum, çünkü evde kapısı kilitli olan tek yer orası. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Derin, karanlık gözler bana bakıyor. Camda bir yabancı var, eskiden benim için daha iyi şeyler düşünen ama şimdi hakkımda hiçbir şey düşünmeyen biri.

Şimdi kendimi bir canavara dönüştürmek rahatlatıcı olabilir. Bu şekilde daha az düşünüyorum. Her şey daha az acıyor. Hayat çok daha basit.

Derin bir nefes alıyorum, veriyorum, acıyı kucaklıyorum ve daha basit, daha iyi bir şey olarak kendi içime gömülüyorum.

Vites değiştirmek acı verir. Ama zaten çok acı çekiyorsanız daha az acı verir. Et ve kemik değiştirmenin fiziksel acısı, pişmanlık ve utanç düşüncelerinin yarattığı ıstıraba tercih edilir. Bazı yönlerden küçülüyorum, bazı yönlerden büyüyorum ve çıplak olmak yerine, ince insan derimin asla şekilde beni koruyan kürk ve kalın bir postla kaplanıyorum.

Ayrıca kapıyı kilitledikten sonra banyoda yer değiştirdiğimi ve kurt bedenimin karşıt parmaklara sahip olmadığını fark ettim. Kendimi buraya kilitledim.

Anlamak bile bir anımı alıyor. Bu durumdayken zihnim çok farklı. Tek yapmam gereken bir mandalı devirmek, bunu da burnum ve pençelerimle yapabiliyorum. Pençelerim kapıyı verimsizce tırmalıyor, eski boyayı çatlatıyor. Mandalı açmak biraz zaman alıyor ama .

Buranın kokusu çok yoğun. Beni tiksindirmesi gerekirdi ama burası benim büyüdüğüm yer. Burası evim. Ailemin kokusunu alıyorum. Bana olan benzerliklerinin kokusunu alıyorum. Bu beni rahatlatıyor. Ama başka bir şey daha var. Koku yokluğu. Eşimin yokluğu. Cain'i özlüyorum. Onu hayatta kalmam için çok önemli bir şeyi özliyormuşum gibi özlüyorum. Onu normal insan formumdayken de özliyordum ama hayvan olmak bu özlemi çok daha yoğun hale getiriyor. Yaşadığım şeyden dikkatimi dağıtacak başka hiçbir düşünce yok. Sadece deneyimin kendisi var. Özlem. İhtiyaç.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Teyzemin sesi çınlıyor ve mutsuzluğumu bölüyor. Onun istediğini yapmak zorundayım. Her zaman onun istediğini yapmak zorundaydım. Hayatta olduğum sürece onun istediklerini yaptım. Hayat böyle işliyor.

Koridordan geçip kendimi halama ve varsayılan olarak Dale ve Colton'a takdim ediyorum.

Hiçbir şeye şaşırmayan bir kadın için oldukça şaşırtıcı olan kısa bir soluk alma sesi duyulur.

"Şu bak!"

Şaşıracaklarını düşünmemiştim. Tıpkı onlar gibi görüneceğimden emindim. Benim hakkımda iğneleyici bir yorum yapacağını düşünmüştüm ama şaşıracığını düşünmemiştim.

"Şuna bak!" Gülerek beni işaret ediyor. Colton da kıs kıs katılıyor. Nasıl göründüğüm umurunda değil. Beni hiç görmüyor. Bu insanlar için duvar kağıdı gibiyim. Ara sıra onlara bira kazandıran bir duvar kağıdı. Dale Amca bile kıkırdamayı başarıyor.

"Ne... Retriever dedim. Gerçekten bir köpeğe benzeyeceğini düşünmemiştim!"

Banyoya koştum ve hemen yer değiştirdim. Çok acıyor. Ağrı kemiklerime kadar işliyor. Derin, soluk soluğa nefesler alırken gözyaşlarım aşağı akıyor. Ağlamamın sebebi fiziksel acı mı, duygusal acı mı, yoksa kurdumu almak mı bilmiyorum.

form, sadece birkaç dakikalığına bile olsa, Cain'i o kadar derinden arzulamama neden oldu ki, sanırım deliriyor olabilirim.

Kıyafetlerimi tekrar giydim ve evin arkasındaki tarlalara doğru topallayarak gitmeyi planladım. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Bende o kadar yanlış bir şeyler var ki, dünyanın en kötü insanları bile içimdeki eksiklikten dolayı bana gülüyor. Kurt formumla alay edilmek aşağılayıcı. Sanki içimdeki özün ortaya çıkması ve onunla alay edilmesi gibi.

Dışarı çıkamadan teyzem gelip beni yakalıyor ve kolumdan tutarak banyodan sürüklüyor. Keşke ona karşı koyacak iradem ya da gücüm olsaydı ama buna hiçbir zaman sahip olmadım ve sanırım hiçbir zaman da .

"Bu mükemmel," diyor. "Her zaman sürük annenin kızgınlık döneminde kaçtığını ve kendisini bir çöp gibi atan bir kurtla çiftleştiğini düşünmüştüm ama bir kurdu bile beklememiş. Beyaz bir DNA çöplüğüyle çiftleşti ve ortaya bu çıktı."

Bu, görünüşümle ikinci kez alay edilişi.

"Sen mükemmelsin," diyor teyzem beklenmedik bir şekilde. "Colton vahşi bir yaratık gibi görünüyor ama sen evcil bir sokak köpeği gibi görünüyorsun. Vurulmadan onun asla giremeyeceği her türlü yere girebileceksin. Çok para kazanacağız."

"Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum."

Bana tokat attı. Sertçe. Tam suratımın ortasına. Acı kulağımda patladı. Vücudum darbeye tepki verirken her şey tizleşiyor ve bulanıklaşıyor.

"Ne yapmak istediğiniz ve ne yapacağınız iki farklı şeydir. Ne yapmak istediğin önemli değil. Senin yapacağın şey ise benim sana yapmanı söylediğim şeydir."

İçimdeki hayvan ve çok daha küçük, üzgün, korkmuş parçam ondan korkmakla aynı hizaya gelerek ondan uzaklaşıyorum. Yapacağım

O ne derse onu yapacağım, çünkü bedenimde ya da beynimde karşı çıkmaya yer yok.

"Şu evleri görüyor musunuz? İnsanlar büyük şehirlerden geliyorlar, senin gittiğın gibi, sonra buraya taşınıyorlar ve araziyi satın alıp üzerine saçma sapan evler inşa ediyorlar. Sonra da yılın yarısında boş oturuyorlar. Bakır için o yerlerin çoğuna gidiyoruz. Bazılarında dekorasyon olarak var. Her neyse. Oraya köpek formunda gidebilirsin ve almaya değır her şeyin kokusunu alabilirsin."

Bunun iyi gideceğini sanmıyorum.

BÖLÜM 11

K^{ira}

Pek iyi gitmedi.

Colton'ın daha önce yüzlerce kez bulunduğu yerdeyim, parmaklıklar ardında oturmuş, teyzemin kefaleti ödemesini bekliyorum. Büyük bir kefalet bile değil, sadece iki bin dolar kadar. Son vurgunumuzda bundan çok daha fazlasını aldık, bu yüzden onu ya da Colton'ı görmem uzun sürmez. Muhtemelen Colton. Kına yakmak isteyecektir.

Günler geçiyor. Bir sürü gün. Colton'ın hücrede geçirdiği günlerden daha fazla, orası kesin. Sanırım polis benim için üzülüyor. Bazen bana yerel lokantadan paket servis getiriyorlar.

Uyuşmuş durumdayım.

Kulübeye kapatılmış bir köpek gibi, irademin saat be saat elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Tamamen insan olduğumu düşündüğümde, daha güçlüydüm. Kimseye ihtiyacım yoktu. Dışarı çıkıp kendi başımın çaresine bakabilirdim çünkü içimdeki hayvan uyuyordu. Ama şimdi durum farklı. Arkadaşlık ve liderlik arzuluyorum.

"Bugün nasılsınız genç bayan?" Nazik bir memur, içinde bir hamburger ve yarı soğumuş patates kızartması olduğunu bildiğim yağa bulanmış bir poşetle kapıma dayanıyor.

Memur Brady altmış beş yaşında. Emekli olmak için yeterince yaşlı ama polis emekliliği onun yaşam tarzını karşılamıyor; onun durumunda bir resmi aile ve bir de gizli aile var. Zaman zaman üzerinde iki kadının kokusunu alabiliyorum, bu da yer değiştirmemin bir yan etkisi. Duyularım çok daha keskin ama yıllardır doğru düzgün sterilize edilmemiş bir hücrede sıkışıp kaldığımı düşünürseniz bu pek de avantaj sayılmaz.

"Ben iyiyim, teşekkür ." Kibar bir gülümsemeyi zorluyorum. Kendime bu durumun beni üzmesine izin vermemem gerektiğini söylüyordum. Kendimi kontrol altında tutabilir ve iyi bir insan olabilirim. Denemek zorundayım.

Sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyormuş gibi üzgün bir iç geçiriyor.

"Kira, seni resmen suçlamadan önce yirmi dört saatin var. Seni bu şekilde tutmaya devam edemeyiz."

"Ama bunu Colton için yapıyorsun?"

"Colton'ın burada kaldığı en uzun süre üç gün. Sen bir haftadır buradasın. Üzgünüm ama davayı erteleyemeyeceğiz."

"Ruby Teyze'ye söyledin mi?"

"Neler olduğunu biliyor. Parayı bulabildiğinde getireceğini söylüyor ama dediğim gibi, burada elimiz kolumuz bağlıyor."

Bana bir tür iyilik yaptığını biliyorum ve yapmak istediğim son şey, istese şu anda dosyayı kolayca mahkemeye gönderebilecek bir polisi kızdırmak.

"Özür dilerim," diye özür dilerim, dalkavukluk yapıyorum. "Onu neyin tuttuğunu bilmiyorum. Size para ödeyebilseydim, ."

"Senin hatan değil tatlım," diyor. "Yapmak zorunda kalacağımız şey için üzğünüm, hepsi bu."

Gülümsemeye zorluyorum. " değil," diyorum.

"Önemli değil." Önemli değil çünkü ben önemli değilim.

Bunun bir önemi yok çünkü parmaklıklar ardına düşmek her zaman gelecek bir şeymiş gibi görünüyor. İçine doğduğum hayattan kaçmak için gösterdiğim tüm çabalar başarısız oldu ve nedenini biliyorum. Çünkü kader. Bundan kaçış yok.

Cain bunun hakkında konuşurdu ama gerçekten anlamazdı. İyi kadere sahip insanlar, kötü kadere sahip biri olmanın ne demek olduğunu anlamazlar. Çöp olmak için doğdum ve çöp olarak öleceğim. Bunu kabullenmemin zamanı geldi. Bununla savaşmak bana sadece acı verdi.

Umut etmekten vazgeçmek iyi hissettiriyor. Sanki içimde tuttuğum bir gerilim kayıyor ve beni özgür bırakıyor.

Hücrede oturuyorum, kığım duvara , ayaklarım yatağın kenarına vuruyor. Sisteme girdiğimde başıma geleceğine şüphe olmayan tüm korkunç şeyleri düşünüyorum. Acaba kaç kurt hapsi boyluyor? Acaba kaç tanesi köpek gibi vuruldu, benim neredeyse olduğum gibi.

Hücre bloğunun kapısının gıcırdayan sesi kötü haberlerin habercisi. Ayak sesleri duyuyorum. Durduklarında başımı kaldırıp bakmaya bile zahmet etmiyorum.

Cain Lupin, "Merhaba ," diye sesleniyor.

Heyecan ve suçluluk dolu bir çığlık atarken, delici mavi gözler parmaklıkların arasından beni çiviledi. Beni bulmuştu! Beni buldu ve benim için geldi! İçimdeki hayvan bir aşağı bir yukarı sıçırıyor, neşeyle zıplıyor. İnsan bedenim ise şoktan titriyor. Benim için geleceğini hiç düşünmemiştim. Benden ellerini çekeceğine emindim.

Memur kapının kilidini açarken, "Bu genç hanımın kefaletini ödemeye gelmeniz büyük incelik," diye söylendi.

"Evet," diye kabul ediyor Cain. "Evet. Öyle."

* * *

Sonraki on dakika tam bir bulanıklıktı. Cain'in gözetiminde hapishaneden çıkarıldım. Aldığım her nefes, onun kokusunu umutsuzca içime çekerken ciğerlerimin derinliklerine çekiliyor. İlk başta kokusunu alamadım. Hücrelerin pis kokusu çok fazlaydı ve sefalet duyularımı .

"Çok özür dilerim," diye sızlanıyorum hapishaneden birlikte çıkarken. "Gitmek istemedim. Gitmek zorundaydım..."

"Sorun değil," diyor. "Sen ve ben çok uzun konuşmalar yapacağız. Şimdi kendini açıklamana gerek yok."

"Ama ben biliyorum. Hapisteydim..."

"Ve hiç şaşırmadım," diyor. "Ama bunu eve gidene kadar sakla." "Eve mi?"

"Denholm," diyor. "Merak etme. Toplantı sona erdi." "Oh.

İyi geçti mi?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Öyle olmadı. Toplantının bir alfa ile eşi arasındaki düğüne öncülük etmesi gerekiyordu. Söylemem yeterli, bu gerçekleşmedi."

"Ah." Kendimi tarif edilemez derecede suçlu hissediyorum. "Benimle evlenmek istemezsin. Kim olduğuma bak."

Cain durdu ve bana sert bir bakış fırlattı. Yetmişli yıllardan beri herhangi bir altyapı ya da bina yenilemesi görmemiş, tozlu, kurumuş bir kasabanın ortasında duruyoruz. St. Infernus, ABD'nin dört bir yanına yayılmış yüzlerce kasabadan biri, yıllar önce kullanım ömrünü tamamlamış yerler. Burada doğan insanlar demode doğarlar ve bunu iliklerine kadar hissederler. Bazılarımız kaçmaya çalışıyor

Ama bu gibi yerler iliklerinize kadar işler. Siz onları terk edebilirsiniz ama onlar sizi asla gerçekten terk etmez.

"Sen benim eşimsin," diyor, sanki bu basit ifade beni kapsıyormuş ve olmadığım her şeyi mazur gösteriyormuş gibi. "Bu kadar basit. Seni asla terk etmeyeceğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Ve seninle evleneceğim."

"Ama ben suç işlemek için kaçtım."

"Evet," diyor acımasızca. "Bununla ilgileneceğiz."

Bu cümle beni inanılmaz derecede geriyor. "Özür dilerim," diye kekeleydim. "Teyzem yüzünden gelmek zorunda kaldım ve sonra teyzem yardım etmemi istedi, ben de..."

"Ben senin teyzen miyim?"

Sorunun zihnimde yarattığı imge nedeniyle kıkırdamayı düşündüğüm bir an var ama bunu komik bir şekilde söylemediğini anlayabiliyorum.

"Hayır."

"Sanırım başından beri sana karşı çok açık oldum, Kira," diyor. "Sen benim eşimsin. Sen benimsin. Başka hiç kimse senin üzerinde herhangi bir hak iddia edemez. Teyzenin geçmişte senin için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama..."

"Annem beni doğururken öldükten sonra beni o büyüttü. Bir anneye sahip olduğum kadar yakın. Hayatımı ona borçluyum."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Sanırım şu teyzenle tanışmam gerek."

Bu iki dünyanın çarpışmaması için her şeyi yaparım. Nereden geldiğimi ve nasıl bir pislik olduğumu görecektir.

* * *

Cain

"Kira. Beni teyzene götür."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana hayır demeyi düşündüğünü anlayabiliyorum. Reddetmesi bir hata olurdu, ama bu hatayı yapabilmesi için ona alan tanıyorum.

"İstemiyorum," diyor. "O pek iyi biri değil ve sana da pek iyi davranmaz."

"Sormuyorum."

Başı aşağı iniyor. Omuzları öne doğru yuvarlanıyor. Çok kederli görünüyor. Kesinlikle pis ve burada maruz kaldığı tek şeyin istismar olduğunu söyleyebilirim. Bir buraya neden geldiğini merak ediyor. Dünyanın en zengin kadınlarından biri olacağı bir durumdan kaçıp gidip pislik içinde acı çekmenin hiçbir mantığı yok. Bundan daha fazlası olmalı.

"Bu ," diyor.

Kasabanın dışına doğru yürüyoruz, sonunda üzerinde çok yıkık dökük bir ev olan küçük bir çiftlik ve ön bahçeyi koruyan yarı vahşi bir sokak köpeği sürüsü buluyoruz. Koşarak geliyorlar, avazları çıktığı kadar havlıyorlar ve ben onlara bakınca hemen kesilen bir gürültü çıkarıyorlar. Tehditkâr bir şekilde yanıp sönen çeneler kapanıyor ve gürültülü havlamalar, sıvışıp giderken ara sıra duyulan sızlanmalara dönüşüyor.

"Vay canına," diye mırıldandığını duyuyorum Kira'nın. Köpekleri idare edişimden etkilendiyse, onu o pis hapisane hücrelerinde çürümeye terk eden aileyi idare edişimden çok daha fazla etkilenecektir.

Eşimle bazı özellikleri paylaşan yaşlı bir kadın evden çıkıyor, ellerini buradan kokusunu alabildiğim bir bulaşık bezine siliyor. Önce Kira'ya sonra bana bakıyor.

"Savunma anlaşması mı yaptın? Kendi aileni mi ihbar ettin?"

Sesi acıyla titriyor. Benim bir çeşit kanun uygulayıcısı olduğumu sanıyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Eminim ki benim durumum

otorite ve hoşnutsuzluk çağırıştırır.

"Hayır, yapmadım..." Kira kekeleyerek bahaneler uydurmaya başlar.

Önüne geçiyorum, hem önünü kesiyorum hem de önümüzdeki dişi kurtla onun arasındaki görüş mesafesini kaldırıyorum. Bu kadının kim olduğunu biliyorum. Resepsiyondaki memur beni bitenler konusunda aydınlatmaktan büyük memnuniyet duydu. Ruby Smith, kirli işlerini yaptırmak için ailesini kullanmasıyla tanınan ve bu sayede elleri temizmiş gibi davranabilen bir dolandırıcı ve suçlu.

"Ben Cain Lupin. Denholm sürüsünün alfası."

Ruby'nin ifadesi hoş olmayan bir şekilde değişir. Etkilenmiş değil. Aynı zamanda korkmuyor da. Bu ifşaatı duyduğunda sürüneceğini düşünmüştüm.

Aksine, yüzünde belli bir miktar tiksinti ve öfke görüyorum, ama bunlar hızla sakarin bir gülümsemenin ardına gizleniyor. Bu onun yüz hatlarına açıkça yabancı bir ifade.

"Ne yapıyordun, seni sürtük?" Ruby sanki benim aracılığım ile konuşabiliyormuş gibi soruyu Kira'ya doğru tıslıyor.

Belli ki teyzesine benden bahsetmemiş. Ağzını kapalı tutmuş ve sırlarını kendine saklamış. Memur bana onun ne kadar metanetli olduğunu, kimseye bir şey anlatmayı ya da bulunduğu eve nasıl girdiğini açıklamayı nasıl reddettiğini anlattı.

Davranışlarından memnun değilim ama kendini taşıma şeklinden gurur duyuyorum. Şu anki haliyle bile Kira'da sessiz bir asalet var.

"Ben yeğeninim eşiyim ve ikimize de saygı duyacaksın."

"Colton! Davetsiz misafirlerimiz var!"

"Ruby Teyze! Hayır!" Kira önümden çekilerek yaşanan kaosu engellemeye çalışıyor ama tabii ki yapabileceği bir şey yok. Köpekleri üzerimize saldıktan sonra şimdi de tek kurdunu üzerimize saldı.

Genç bir erkek kapıdan fırlıyor, sıcak güneşin altında parlıyor. Seyretilik değil, fark ettim. Evcil sayılabilecek bir yanı da yok. Tam bir vahşi kurt, dili keskin dişlerinin arasında sallanıyor, gözlerinde saf cinayet var. Aslında çok etkileyici bir örnek. Bu ailenin, onları bu itibarsızlığa getiren talihsizliğe yenik düşmeden önce, en parlak dönemlerinde oldukça iyi olduklarını hayal edebiliyorum.

Tüm bunları, kurt yaklaşmadan önce düşünmeliyim.

Hareket etmiyorum. Gelmesini izliyorum. Bize ulaşmadan hemen önce cesaretini kaybedip kaybetmeyeceğini merak ediyorum. Ama yaklaştıkça, bunun gerçek bir alfanın düzeltmesini hiç bilmeyen genç bir yavru olduğu anlaşılıyor. Neyden korkması gerektiğini anlamıyor. Bu onu son derece tehlikeli yapabilir.

Kendini toparladı ve üzerime atladı. Ama önünde duran adam artık orada değil. Pençeleri ince havayla temas ediyor. Yere indiğinde ben çoktan onun tepesinde ve alfa formumdaydım. Dişlerim ensesine batıyor ve onu yere yapıştırırken ensesinden kavırıyorum. Boyum onun iki katından fazla. Sinsice dolaşıp suç işlemeye alışkın, sırık gibi genç bir yaratık değilim. Ben bir alfayım. Hakimiyet benim kanımda var.

BÖLÜM 12

K^{ira}

Cain'in kurt formunu daha önce görmüştüm ama ne kadar büyük ve güçlü olduğunu hiç takdir etmemiştim. Devasa ve inanılmaz derecede çevik. Colton'ın saldırısı ilk başta korkunç görünüyordu. Sonra Cain'in kurt haline geçip onu yere sermesiyle beceriksizce, neredeyse palyaço gibi bir şeye dönüştü.

Colton şimdi yerde yan yatmış, affedilmek için inliyor. İnsan cesaretinden eser yok. Artık tamamen hayvani. Muhtemelen bu onun daha iyi bir parçası. Kesinlikle daha zeki yanı.

"Bırak oğlumu!"

Teyzem patikadan geriye kalanlardan aşağı koşarak geliyor ve Kabil'e bulaşık beziyle vurmaya başlıyor. Kendini değiştirmiyor. Olabilecek en gülünç derecede etkisiz şeyi yapıyor. Yüzü öfkeden iki büklüm olmuş ve feryatları, ortada hiçbir neden yokken ciddiye alınmayı bekleyen bir insaninkine benziyor.

Bu, teyzeme olan saygımın son kırıntısını da kaybettiğim ve ondan korktuğum andır. Tanıdığım birini

her zaman önemsiz bir hiçliğe indirgenmekten çok korkmuşumdur.

Cain elbette cevap vermiyor. Colton'ın ona boyun eğdiğinden emin olmak istiyor. Colton ne zaman hareket etmeye çalışsa, Cain hırlıyor, ta ki pes edip kıpırdamadan yatana kadar, sadece arada bir acınası inlemesine izin veriyor. Cain ona neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Yapmak zorunda da değildi.

"onu! onu!"

Teyzem bezini sallamaktan yoruluyor ve onun yerine Cain'i tekmelemeye başlıyor. Bunun sonunun iyi bitmeyeceğini bildiğim için gözlerim açılıyor. Ondan ve ailemden çok utanıyorum. Tek yapması gereken biraz akli başında davranmaktı ama bunu denemeye bile zahmet etmedi. bir deli ve her zaman deli oldu. Sadece onu hiçbir zaman makul ve mantıklı biriyle kıyaslamadım. O her zaman iç dünyanın kraliçesi, aile hayatıma musallat olan şeytan oldu. O her şeyin başlangıcı ve sonu oldu, varlığımın sınırlarını belirledi.

Ama şimdi hiçbir gücü olmayan akli dengesi yerinde olmayan bir manyak gibi görünüyor ve ona neden hiç güç verdiğimi anlamıyorum - beni bir bebekken büyüttüğü ve hayatta kalmamı onu memnun etmeye ve dünyayı onun gördüğü gibi görmeyi kabul etmeye bağlı kıldığı gerçeğinin yanı sıra.

Cain onun tekmelerini görmezden geliyor. Bunlar onun üzerinde bir sineğin file çarpmasından daha fazla bir etki yaratmıyor. Önce Colton'ın gitmesini bekledi, şimdi de onun kendini izin veriyor. Bu saygısızlığı yüzünden onu kolayca öldürebilirdi ama sabırlı biri ve sanırım benim iyiliğim için her şeyi bırakıyor.

Colton insan formuna geri dönüyor ve toprakta sinmiş bir şekilde yatıyor, elleriyle yüzünü ve boynunu kapatıyor, tepeden tırnağa titriyor. Tam da işlerin daha acınası hale gelemeyeceğini düşünürken, geliyor.

Cain, Colton' altından kaçmasına izin verir. Colton olabildiğince hızlı bir şekilde annesine koşar ve onu geçerek içeride saklanır. Bir daha yüzünü göstermezse hiç şaşırmam.

"Bir daha asla benimle ya da oğlumla konuşma!" Teyzem bu sözleri haykırıyor.

Kadın hışımla eve geri dönmeye çalışıyor ama Cain buna izin vermiyor. İnsan formuna geri dönüyor, bu da şu anda teyzemin pis bahçesinde çırlıçıplak durduğu anlamına geliyor. Kıyafetleri tamamen parçalanmış ama umurunda değil. Cep telefonunu ve cüzdanını alıyorum, ikisi de enkazın içinde yatıyor.

"Bazı sorularım var ve bunları cevaplayacaksınız."

Büyüdüğüm pis eve çıplak adımlarla girdi. En iyi zamanlarda bile bundan utanıyorum ve bu en iyi zamanlar değil.

"Evimden defol!" diye bağılıyor teyzem, elindeki bulaşık bezini ona savurarak. "Sorularının hiçbirine cevap vermek zorunda değilim. Sana şey borçlu değilim. Eğer benim sürtük yeğenimle birlikte olmaya karar verdiysen, bu senin sorunun."

Zehirli tiradından sonra uzun bir sessizlik oluyor ve Cain'in seçeneklerini hesapladığını hissedebiliyorum.

"Telefonumu açtın mı, Kira?"

Hiçbir şey söylemeden telefonu ona verdim. Teyzemin huzurunda konuşmak istemiyorum. Beni kötü bir şekilde tarif etti ve enerjisi acı ve zalimce. Cain beni ondan fiziksel olarak koruyabilir ama içimi parçalayacak şeyler söylemesini engelleyemez.

Benden aldı ve bir arama yaptı. "Bardo. Bulunduğum yere yeni bir giysi tedarikine ve beş kişilik bir nakliyeye ihtiyacım var."

"Seninle hiçbir yere gitmiyoruz," diye tıslıyor teyzem. "Colton çoktan kaçtı."

"Sürüm onu ."

Sonra bir baktım, mutfakta yerde boş, solmuş çiçekli bir elbise duruyor ve teyzem gitmiş, söz verdiği gibi kaçmış.

"Ruby? Bira!" Amcamın sesi yan odadan geliyor. Neler olup bittiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. O da benim gibi bu işin ortasında kalmış durumda. Daha önce onun için hiç üzülmemiştim ama sanırım şimdi üzülebilirim. Karısı ve oğlu tarafından terk edildi ve Cain'in her ne olursa olsun ondan cevaplar almaya çalışacağını biliyorum.

"O benim amcam," diye açıklıyorum. "O hasta. Hiçbir şey bilmiyor. Beyni artık pek iyi çalışmıyor. Çok uzun süre çok fazla içti."

"Anlaşıldı," diyor Cain.

Çok çıplak ve çok ama çok yakışıklı. Onu ailemdeki işkencecilerle uğraşırken görmek şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi. Beni ruhumun derinliklerinde gizlenen canavarlara karşı korudu. Bana değersiz olduğumu ve asla bir şey olamayacağımı söyleyen sesi susturdu.

Bardo, Cain'e kıyafet ve destek getirmek için helikopterle gelirken helikopter kanatlarının sesi havayı dövüyor. Cain'in St. Infernus'ta yıllarca dedikodu kaynağı olacak bir sahne yarattığını biliyorum.

Pilot iniyor ve helikopterden adı Bardo olması gereken bir adam çıkıyor. Cain'den sonra gördüğüm en korkutucu adam. Cain'den bile daha uzun boylu ve bir özel kuvvetler askerinin sakalına sahip, soğuk bakışlarından bahsetmiyorum bile. Onu Denholm'da görmüştüm ama orada inanılmaz derecede , göz korkutucu bir şekilde bir arada olan düzinelerce insandan sadece biriydi. Burada, St. Infernus'ta ise aykırı bir tip.

Cain için kıyafetleri var. Beyaz bir gömlek, elbise pantolonu, çoraplar ve ayakkabılar. Birkaç dakika içinde Cain yine milyarder gibi görünüyor.

"Kaçan iki kurt var, biri yetişkin bir dişi, diğeri genç bir erkek. İkisinin de yakalanıp Denholm'a geri getirilmesini istiyorum. Yan odadaki yaşlı adam için ne yapabileceğimize bir bakın."

Bardo başını sallıyor, emirleri sorgulamadan yerine getiriyor. Onun duruşunda bir şeyler var, Cain'in emirleri verirken sahip olduğu güvenden bahsetmiyorum bile, bu bana onun en güvendiği sürü üyelerinden biri olduğunu düşündürüyor.

Cain beni dürtüyor ve ben de baktığımı fark ediyorum.

"Duş almam lazım," diye kekeliyorum. "Ve üstümü değiştirmeliyim."

"Senin için de kıyafet değişikliği olmalı," diyor Cain. "Var mı, Bardo?"

"Evet."

Bardo mecbur neredeyse hiç konuşmuyor. Kesinlikle dehşet verici biri. Eski püskü banyoya kaçıp ılık suyun altında duş almaktan, önceki günlerin pisliğini tenimden ve saçlarımdan arındırmaktan, bir yandan da Kabil'in yer değiştirip sonra yer değiştirmedeği görüntüsünü kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan memnunum. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. O kesinlikle tanıdığım en inanılmaz adam.

Benim için geldi.

Ben koştum ve o da geldi, bunu yapmamayı düşünmüş olsa bile. Ya da belki de düşünmedi. Belki de bana onun eşi olduğumu ve sonsuza dek ona ait olduğumu söylerken söylediklerinde ciddiydi. Belki de kaçamaz. Bu heyecan verici ve korkutucu bir düşünce.

Kapıda bir musluk var.

"İçeri gelsene?" Biraz çekingen bir şekilde sesleniyorum.

"Burada senin için birkaç kıyafet var," diyor içeri girerken.

Bana çok rahat soluk bej bir tulum ve ona uygun spor ayakkabı getirmiş. Bu bir çeşit kıyafet bu muhtemelen maliyeti

Sıradan görünse de binlerce. Banyoda durup kurulanmamı ve kıyafetlerimi giymemi izliyor. Aldırmıyorum. Bunu hak etmediğimi bilsem de varlığı koruyucu hissettiriyor.

"Neden benim için geldin?" Soruyu mırıldanıyorum, çok utanıyorum, onun ilgisini hak etmediğimi biliyorum.

"Sen benim dostumsun."

Onun için gerçekten bu kadar basit.

"Yani bu . Ben senin ve insan çöprü olmamın bir önemi yok mu?"

"Mütevazı bir kökenden geliyor olman seni değersiz yapmaz, Kira."

"Yani, ne yaptığım önemli değil, ben sadece senin eşim ve bu kadar basit mi?"

"Bunun sınırlarını zorlamanızı tavsiye etmem. Sonuçları beğenmeyeceksiniz. Ama evet. Bu kadar basit."

Sustum, sorduğum için kendimi suçlu hissettim. Onun için ne büyük bir karmaşa yarattım. Ve her şey daha da kötüye gidiyor.

"Neden teyzemi ve kuzenimi bulmak istiyorsun? Bundan ne düşünüyorsun?"

"Aileni bilmek istiyorum. Nereden geldiğini. Soyunu. Babanın kim olduğunu. Kim olduğunu."

* * *

Cain

Bana kocaman gözlerle bakıyor. "yer, soyum, babam... Bunların hiçbiri benim kim olduğum değil. En azından öyle olmadığını umuyorum."

Bu yanıt beni bir an için durdurdu. Sürünün benden yapmamı istediği şeyi yapıyordum, Linus'un yapmamı istediği şeyi. Onu türümüzün dokusuna yerleştirebilmek için soyunu bulmaya çalışıyordum.

Onu tanımak dışında her şeyi yaptım. "Kira," dedim,
"seni eve götürme vakti geldi."

Elinden tuttum ve onu görev duygusuyla kaçtığı kokuşmuş, harap kulübeden dışarı çıkardım. Hatasına sadıktır. Bu onun hakkında bildiğim bir şey. Postunun renginden ya da kökeninin alçakgönüllülüğünden başka bir şey.

Helikopter hala bekliyor. Bardo'yu işiyle baş başa bırakıyorum. Yalnız değil. Birkaç düzine sürü üyesiyle birlikte geldim, bu küçük kasabada zamanın ve kanunun unutmuş gibi görüldüğü bir sorun olduğunu biliyordum.

* * *

Kira

Beni ilk kez helikoptere bindirdiği zamanı hatırlıyorum, beni nasıl kucağına aldığını ve inanılmaz derecede güvende hissettirdiğini. Bu, her şeyi mahvetmeden, güvenini kırmadan, sürüsünün önünde kendimi berbat göstermeden ve genel olarak başıma gelen en iyi şeyi mahvetmeden önceydi.

Benim için geldi ama eşinden istediği şeyin bu olmadığını biliyorum. Daha iyisini bekliyordu. Daha iyisini hak ediyordu. Beni teyzemin evinden çıkarırken, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor. Onu hak etmiyorum. Onun için yeterince iyi değilim. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım ve bunu tekrar tekrar yapacağımı biliyorum.

Utanç içinde onu takip ediyorum. Gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum, nasıl hissettiğimi saklıyorum çünkü kimsenin benim için zamanı olmadığını biliyorum.

dramatik, ama çok zor. Helikoptere uysalca biniyorum, yüzümü Cain'den uzak tutmaya çalışıyorum. Bunlardan birine en son bindiğimizde bana sımsıkı sarılmıştı ve bu sefer beni içinde bulunduğum karmaşadan kurtarıyor olmasına rağmen onun yanında oturmak bir reddediş gibi geliyor. Eğer Cain olmasaydı, hala bir hücrede oturuyor olurum ve polisin hakkımda işlem yapıp beni gerçekten hapse göndermemesini umuyor olurum.

Olabilecek en kötü sonuçlardan birinden kıl payı kurtuldum ve hepsi onun sayesinde oldu. Ona çok şey borçluyum. Ona, onca yıl teyzeme borçlu olduğumdan bile daha fazla borçluyum. Tüm hayatımı başkalarına borçluyum.

Helikopter havalanırken, özür dilemeye çalışıyorum.

"Cüzdanınızdan parayı aldığım için özür dilerim. Teyzem aradı ve kuzenimin hapiste olduğunu söyledi ..."

Başını yana eğdi ve bana inançsızlıkla baktı. "Seni bulmak için haftalarımı harcadığımı, sonra da birkaç yüz doları kurtarmak için birkaç eyalet boyunca helikopter uçurduğumu mu sanıyorsun? Helikopteri havada tutmanın saati bin dolardan fazla tutuyor. Bu parayla ilgili değil."

"Ne hakkında?"

"Sen," diyor. "Her zaman seninle ilgili olacak."

Sözleri neredeyse tatlı geliyor ama tavrı o kadar hoşnutsuz ki bunu rahatlatıcı bir şekilde yorumlayamıyorum.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum.

Denholm'a dönüş yolculuğunda pek konuşmuyoruz. Helikopter çok gürültülü bir ulaşım aracı ve kulaklıklarla bile sessiz kalmak daha kolay. Hâlâ suçluluk duygusuyla öylesine doluyum ki, bırakın onunla konuşmayı, ona bakmaya bile dayanamıyorum.

* * *

Uçuş birkaç saat sürüyor. Benim büyük otobüs yolculuğumdan çok daha kısa sürdü. Yolda atıştırmak için atıştırmalıklar ve su var, bu da güzel. İnanılmaz derecede iyi bakılıyorum ve bunun için minnettarım, ancak yine de bunların hiçbirini hak etmediğime dair süregelen bir his var içimde. Beni onun arkadaşı yapan bir doğum kazası gibi görünüyor. Şans ve kaderin bir oyunu. Bunların ikisi de bana karşı hiç nazik olmamıştı. Belki de her şey tersine dönüyordur.

Denholm'u ikinci kez gördüğümde ilkinden daha da etkileyici oluyor. Mekânın ne kadar büyük ve gösterişli olduğunu bildiğim için şimdi daha çok takdir ediyorum. Burası resmen bir kale ve ben de kralın yanında oturuyorum.

Çatıya iniyoruz ve Cain ikinci kez bana atalarının evine kadar eşlik ediyor.

Bu sefer çok daha sessiz. Toplantı sona erdi. Sanırım bazı insanlar burayı işletmek ve sunduğu barınaktan yararlanmak için geride kaldı. Denholm sadece büyük ve süslü bir ev değil. Bence aynı zamanda sürü için bir güvenlik ağı. Burayı ilk ziyaretimde, dışarıdaki normal dünyada zor durumda olabilecek yaşlı insanların burada yaşadığını ve yapıldığını fark ettim.

Cain elini belime koyuyor ve beni daha önce paylaştığımız odaya yönlendiriyor. Bir tür gündemi olduğunu söyleyebilirim. Yüzündeki sertlik, şu anda aramızda olan her şeyle ilgileneceğini gösteriyor. Kibarca sohbet etmek yok. Ara vermek yok.

"Tamam," diyor. "Şimdi senin kötü davranışlarınla ilgileneceğim. Şu kadarını söyleyeyim, arkadaşımı hapisten almak zorunda kalmayı beklemiyorum."

Sözleri nötr bir tona yakındı ama suçluluk duygum o kadar yoğundu ki hemen gözyaşlarına boğuldum.

"Çok özür dilerim. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama teyzem..."

"Bu, teyzeni davranışların için bir mazeret olarak kabul edeceğim ilk ve son sefer. Yıllar boyunca seni manipüle ettiğini biliyorum, ama orada bir bir nokta hangi bir yetişkin için var almak

yaptıklarından sorumludurlar. Biri size söyledi diye suç işlemek yine de suç işlemektir."

Bana acımasızca ders veriyor, beni kurtarmış olmasına ve her zaman kurtaracak olmasına rağmen, bunun sonuçları olduğunu açıkça belirtiyor.

Yatağa oturuyor ve kollarını sıvıyor, dizini sıvazlamadan önce ön kollarını esnetiyor. "Buraya gel, Kira."

Kısa bir an tereddüt ettim.

Kara kaşlar açık renk gözlerin üzerine iniyor. "Eğer bu kadar üzgünsen, bunun için disiplin cezasını hak ettiğini çok iyi biliyorsun. Çok asi ve yaramaz bir arkadaş oldun."

Kendimi asi ya da yaramaz biri olarak görmüyorum ama sanırım asi ve yaramaz biri böyle derdi. Ona gidiyorum, ama her adımda pekmezin içinde yürüyormuş gibi hissediyorum.

Ellerini kalçalarımın koyuyor ve beni bir dizinin üzerine yatırıyor. Diğer bacağı benimkini yerinde sıkıştırıyor. Beni serbest bırakmaya karar verene kadar kucağından inmeyeceğim, bu çok açık.

"Sen benimsin," diyor. "Ve bunu her anlamda kastediyorum. Sen benim eşimsin. Hayatımın aşkıydın. Kendimi sana adadım ve bu da seni asla terk etmeyeceğim anlamına geliyor, kendi kötü seçimlerin için bile. Ama aynı zamanda sana liderlik edeceğim ve cezayı hak ettiğinde seni cezalandıracağımı da çok iyi biliyorsun."

Tüm bunları başım yere dönükken söylüyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum. Ne diyebilirim ki? Çok tatlı, çok sevgi dolu ve evet, sert davranıyor çünkü o alfa. Benim . Benim eşim. Onun ilgisinin hiçbirini hak etmiyorum.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indiriyor. Beni çıplak bırakıyor ve biliyorum ki çok yakında her şey acımaya başlayacak. Acımadan önce söyleyeceği son bir şey var.

"Seni kaybettiğimi düşündüğüm için dehşete düştüm. Bir daha beni senin güvenliğinin için korkutma. Daha önce hiç yaşamadığım bir acı bu.

ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

Sözleri biraz sert ve resmi ama içlerindeki acıyı hissedebiliyorum. Beni özlemiş. Benim için endişeleniyordu. Beni aradı. Ve beni buldu.

Şimdi de bana şaplak atıyor.

Avuçları kıcımla sert ve hızlı bir şekilde buluşuyor ve ayak parmaklarım yere vurana ve başlamadan önce beni soktuğu bacak kilidinde kıvrana kadar bunu yapmaya devam ediyor.

Cain eliyle beni kaldırılabileceğimden daha uzun süre kırbaçlıyor. Beni yüz kereden fazla tokatlamış olmalı ve hâlâ devam ediyor. Bazıları sert, bazıları daha yumuşak, bazıları hızlı, bazıları yavaş, ama her biri acı verici bir sızı ve ağrı yaratıyor, her ikisini de mümkün olduğunca metanetle karşılamaya çalışıyorum.

"O kadının senden ne istediği umurumda değil. Artık senin üzerinde hiçbir gücü yok, anlıyor musun?"

"Onun hiç olmasını istemiyorum. Ama beni o yetiştirdi. Ona borçluyum..."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ne hayatını, ne de özgürlüğünü. Neredeyse hapse giriyordun, Kira. Seni bulmamış olsaydım, hiç umursamamış ve umursama kapasitesi ya da yeteneği olmayan bir kadın her şeyi bir kenara atacaktın. Seni sevmeyen insanların seni sevmesini sağlamaya çalışmaktan vazgeç."

Sözleri tokatlarından daha sert vuruyor.

Tüm hayatımı memnun edilmesi mümkün olmayan birini memnun etmeye çalışarak geçirdim.

Bu asla olmayacak. Asla

umursamayacak.

Annemi ben doğduğumda kaybettim ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne yaparsam yapayım asla bir annem olmayacak. Teyzemi memnun etmek için tüm hayatımı mahvedebilir ve ona hiç sahip olmadığım bir borcu ödeyebilirim.

Bu farkındalıkla içimde sanki taşkın kapılar açıldı. Hayatım boyunca asla ve asla gerçekleşmeyecek bir şeyin için uğraştım. Yeni doğmuş bir bebeğin ağladığı gibi ağlıyorum, aramak için yaratıldığım rahatlığı arıyorum ve bana eşimi getiren aynı kader tarafından bundan mahrum bırakılıyorum.

Cain beni kaldırıyor ve kucağına oturtuyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken beni kendine yakın tutuyor ve beni rahatlatan sıkı bir kavramayla sarıyor.

Ama bu her şeyin sonu değil. Sadece popoma şaplak atıp beni kucaklamayacağını ve her şeyin bitmeyeceğini biliyorum. Beni rahatlattı, bana bir ders verdi ve şimdi ona duyduğum arzuyla sırlıslıkam olmuş durumdayım. O benim alfam ve eşim. O benim rahatım ve korumam. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bana sevgiden başka bir şey göstermedi.

Birden aklıma gerçek aşkın böyle bir şey olduğu geldi. Bunu hak ettiğiniz için elde edemezsiniz. Biri sizde bir şey gördüğü ve sizinle bir bağ kurduğu için elde edersiniz. Bu kazanılmaz. Verilir.

Aletine uzanıyorum, elimi pantolonunun kasıklarına sürterek kumaşın arasından ereksiyonunu hissediyorum.

"Yaramaz kız," diye homurdanıyor,

memnun bir şekilde. "Seni

özledim," diye sızlanıyorum.

"Sikimi , değil mi?" diyor. Başımı sallıyorum.

Yüzümü kendisine doğru çeviriyor, iki parmağını çenemin altına koyuyor. "Söyle," emrediyor. "Sikimi özlediğini söyle."

"Sikini özledim," diye , bu itirafı benden zorla alırken öfkeyle kızarıyorum.

Ödül olarak pantolonundan çıkardı ve bana o kalın et parçasını gösterdiğinde heyecandan içimin kıpır kıpır olduğunu hissettim.

benim için. Gerçekten çok güzel bir aleti var ve onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"O daracık amcığını bunun üzerine koy," diye emrediyor. "Kötü bir kız gibi şaplak yemekten ne kadar göster bana."

Bana söyleneni yapmaya çalışarak kucağında kıvranıyorum. Sonunda, önünde duruyorum, sırtım ona dönük, kıcıımı dışarı doğru bastırmak için kemerli, böylece amımı o kalın horozuna doğru yönlendirmesine yardımcı olabilir.

Kalçalarımı kavlıyor ve yavaşça içime giriyor.

"Aferin kızıma," diye hırılıyor, amım onu sararken. "Bu doğru, benim küçük dostum. Bu ateşli amcığı benden izinsiz almaya nasıl cüret edersin? Bana ait olduğunu biliyorsun. Bu deliğini her gün sikmem gerektiğini biliyorsun."

Beni aletin uzunluğunda yukarı ve aşağı yönlendirirken, yavaşça beni tekrar tekrar doldururken sözleri kaba.

"Çok daha düzenli olarak yetiştirilmen gerekecek," diyor. "Sikilmeye ara vermene izin vermeli miyim yoksa amacının ne olduğunu hatırlaman için seanslar arasında bir oyuncakla amını açık tutmanı mı sağlamalıyım bilmiyorum."

Çok iğrenç şeyler söylüyor ama bu gerçekten benim amacım ve kaderim gibi geliyor. Sanki tarafından becerilmek için yaratılmışım gibi hissediyorum, sanki onun siki girdiğinde kaderim gerçekleşiyormuş gibi. Eş bağının yaptığı şey bu. Beni ıslak, istekli ve alfam tarafından becerilmeye tamamen adanmış hale getiriyor.

"Benimsin," diye hırılıyor, siki içime girerken beni kucağına çekiyor ve bacaklarımı onunkilerin iki yanına gelecek şekilde açıyor. "Sen benimsin."

Üstünde kıvranıyorum, sırılsıklamım ve onun etine ve aşkına karşı çaresizim. Onu içimde istiyorum. Beni tamamen tüketmesini istiyorum. Kendimden vazgeçiyorum, terk ediyorum ve onunla birlikte olacağım geleceği kucaklıyorum.

Cain beni çok uzun bir süre sikinin üzerinde zıplatıyor, amımın biraz acımaya başlamasına yetecek kadar uzun. O noktada biraz sızlanmaya başlıyorum, bu sadece onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor.

"Sen yokken kaçırdığın tüm sikişleri telafi etmek için amının kullanılması canını yakıyor mu?"

"Biraz," diye inliyorum.

"Güzel," diyor. "Seninle işim bittikten sonra da bunu hissetmeni istiyorum. Zavallı, sıırıslıklam, şişmiş, kullanılmış amcığını hissetmeni ve sana sahip olduğumu ve birincil işlevinin benim horozumu almak olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Bununla birlikte beni kaldırmaya ve sikinin üzerine oturtmaya başladı. O kadar kaslı ve güçlü ki, beni söylediği gibi bir oyuncak gibi kolayca kullanabiliyor.

"İşte böyle, sikimi kavra," diye beni cesaretlendiriyor. "Ne kadar sıkı olduğunu hissedebiliyorum. Tekrar gerilmeye ihtiyacın var, değil mi? Doldurulmaya ve düğümlemeye ihtiyacın var."

Beni sikinin üzerine çekti ve içime boşaldı. Feryat figan bir inilti çıkarıyorum, çünkü tabii ki bu iş bitmedi. Amım biraz fazla sikilmiş hissetmeye başlamıştı ve şimdi, düğümü içimde şişerken, vücudumun onu almak için mücadele ettiğini hissediyorum.

"Sikime gel," diyor. "Klitorisini ovala ve benimkini al ve alfan için iyi bir kız ol."

Bana söyleneni yapıyorum, orgazm olmaya çalışmak için amımı ovuyorum. Bu bir eve hoş geldin sevişmesi ama aynı zamanda bir ceza. terbiye ediyor. beni ne kadar acıtabileceğini hatırlatıyor. Ve beni tıpkı kullanılmak için yaratıldığım gibi kullanıyor.

Onun sikine o kadar sert boşalıyorum ki, neredeyse bayılıp yer değiştiriyorum, ama ensemleri ısırarak beni insan formumda tutuyor, acı beni başka bir orgazma şok ediyor, düğümüne saplanmış halde tutulurken, amım tamamen harap olmuş, ama günahlarım tamamen affedilmiş.

* * *

Daha sonra, tek bir azgın canavar yerine iki ayrı varlık olduğumuzda, benimle daha mantıklı konuşuyor.

"Sen buraya aitsin," diyor. "Bana aitsin. Ve hazır olduğumuzda, başka bir toplantı düzenleyeceğiz ve seni sürünün önünde evlendireceğim."

"Yine de beni sevmiyorlar. Yani, bana saygı duymuyorlar."

"Daha ne olduğunu anlamaya başlamadan onlarla tanıştın" diyor. "Sana kendini öğreteceğim. Seni eğitecek başkalarıyla da tanışacaksın. Tarihçimiz Linus seninle çalışmaktan heyecan duyuyor. Bir sonraki konsil çağrıldığında, fazlasıyla hazır olacaksın."

Onun yanıldığını kanıtlamam yaklaşık on dakikamı aldı. Denholm mutfağında tatlı bir şeyler aramaya gidiyorum ve hayatında bu tozlu eski binada takılmaktan başka hiçbir şey yapmamış gibi görünen kadından başka kime rastlıyorum?

"Seni tekrar görmek güzel, Kira," diye sırtıyor Isabella. "Cain çöp toplama konusunda her zaman çok iyiydi."

Bana ne oluyor bilmiyorum. Belki de hormonlardır. Belki de vücudum yeni kurt olmanın getirdiği tüm değişimlere ve kıvrımlara hâlâ alışmaya çalışıyor. Her neyse, onu ısıyorum. Yer değiştirmiyorum. Sadece insan ağzıyla ısıyorum, tam kolunun üst kısmındaki etli yeri.

Şok ve acı dolu haykırışı son derece tatmin ediciydi.

"Beni ısırdı! Beni ısırdı! O bir hayvan!"

Isabella benden kaçıyor, kim olduğunun umurunda olmadığını anladığında tüm o sözde duruşu onu terk ediyor. Kendisine özel biriymiş gibi davranılmasına alışmış olabilir ama ben alfanın eşiyim.

Önemli tavuklar tünemeye çalışmadan önce belki beş dakika boyunca işime devam ediyorum.

"Kira!"

Yarı azarlama yarı düzeltme niyetiyle yapılmış gibi görünen bir hareketle ayaklarımı yerden kesiyor, etrafımda döndürüyor ve sonra tekrar yere bırakıyor. Küçük bir heyecan kıkırtısı çıkarıyorum, çünkü Cain bana her dokunduğunda, en saf heyecan hissediyorum. O ve ben birbirimize her dokunduğumuzda kıvılcım saçıyoruz.

Cain beni omuzlarımdan tutuyor ve alfa yoğunluğuyla bana bakıyor. "Isabella'yı ısırdın mı?"

"Bunu hak etti," diyorum sakince. İçimde ne değişti bilmiyorum ama bir şeyler . Kendime daha mı çok güveniyorum? Yoksa daha mı vahşiyim? Bir şekil değiştiren olarak geçirdiğim zamanın çoğu St. Infernus'taki evimde geçti.

Belki de yetiştirilme tarzımın her parçası bana hizmet etmiyordur. Belki de bir faydası vardır.

Cain'in ifadesi sanki kendisiyle güreşiyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Ona geniş gözlü, masum bir bakış atıyorum. Bunun benim için bir ilerleme olduğunu biliyor olmalı. Hayatımda hiç kendimi savunmamıştım.

"Çok kabaydı," diye ekliyorum. "Çöp olduğumu söyledi."

Yüz ifadesi kararıyor. Bana bir şey söylemek yerine uzanıp başımı okşuyor ve yoluna devam ediyor. Isabella'nın gününün daha da kötüleşeceğini varsayıyorum. Güzel.

Kurban gibi yaşamaktan bıktım. Bu insanların sahip olmam gerektiğini düşündüğü terbiyeye sahip olmayabilirim, ama bu beni zayıf yapmaz.

* * *

Cain

Eşime yapılacak herhangi bir saygısızlığın korkunç sonuçlara yol açacağını çok ama çok açık bir şekilde ifade ettim ama tabii ki Isabella bunu test etmek zorunda kaldı. Kadının hiç akli yok. İyi bir aileden geldiği ve pek çok kişi tarafından eş olarak arandığı için bu sürüdeki diğerlerine zorbalık edebilmek için çok uzun zaman harcadı - sadece istediği kişiler tarafından değil. Eş bağının belirginleşmesini bekliyor. Hepimiz onun eş bağının belirginleşmesini bekliyoruz. Talihsiz bir erkek onu ne kadar çabuk kendine alırsa o kadar iyi.

"Yani bana gelip eşimin seni incittiğinden şikayet ediyorsun ve onunla konuştuğumda yine ağzını açtığını fark ediyorum. Gerçekten de bunun sonuçlarından muaf olduğunu mu düşünüyorsun Isabella?"

Isabella dramatik bir kahraman edasıyla pencereden dışarı bakıyor. Hayatını ana karaktermiş gibi yaşayan biri varsa, o da odur. Uzun siyah saçlarını savuruyor ve bana yaralı bir bakış atıyor.

"Dişlerini üzerime geçirdi, Cain."

"İlk adımı kullanma. Bu ayrıcalığı kaybettin."

"Anlamıyorsunuz. Beni *ısırdı*. Isırdı demiyorum. Yani benden bir parça koparmak istedi. Ve gözlerinde... gözlerinde bir şey vardı."

Isabella sarsılmış durumda, ki bu şaşırtıcı çünkü hiçbir şey onun üzerinde bir etki bırakmıyor gibi görünüyor. O, Abel ve Bardo'nun hayatlarının belası, benim dışımda sürümüzdeki en zorlu yetim.

"Bir ."

Bana ısırtığı gösteriyor. Kolunun etli kısmına iyi yerleşmiş. Derin görünüyor. Birkaç yerde deriyi parçalamış. İçinde acı verme niyetini görebiliyorum ve yara izi kalma ihtimali bile var.

Bir gurur patlaması hissediyorum. Küçük dostum tam anlamıyla dişlerini göstermeye başladı. Bu kötü bir şey değil. Yer değiştirip saldırmadı. O

Gereksiz yere acımasız ve tamamen saygısızca olan bir yoruma biraz karşılık verdi.

"Görünüşe göre hak ettiğini aldın."

"O senin düşündüğün gibi biri değil," diye sızlanıyor Isabella. "Beni anlamıyorsun. Beni ısırdığında, dişleri kanımla buluştuğunda, bunu hissettim. O bizim gibi değil."

"İlk tanıştığımız andan itibaren bu çok açıktı."

"Hayır. Yani hepimiz onun aptal bir evcil köpek yavrusu olduğunu düşündük ama değil. Sana söylüyorum, Cain. Elinde çaresiz küçük bir sulugöz yok. O başka bir şey."

"Sanırım bunu eş bağında fark ederdim."

"Olmayabilir. Eş bağları bizi kör eder. İnsanların her türlü hatayı ve kusuru görmezden gelmesini sağlayacak kadar güçlüdürler. Kelimenin tam anlamıyla yaptıkları şey bu. Onunla bir eş bağımız yok ve sana söylüyorum, onda yanlış olan bir şeyler var."

Isabella gerçekten çok sert konuşuyor. Gözleri kocaman, ses tonu ciddi. Korkmuş görünüyor ve sesi korkmuş benziyor ama şunu söylemem yeterli, eşimin benim için ya da Denholm için yaratılmaktan başka bir şey olduğunu öne süren geri bildirimlere açık değilim.

"Bu durumda, ondan uzak durmanızı ve fikirlerinizi paylaşmaktan kaçınmanızı tavsiye ederim. Her ikisini de kolaylaştırabilirim. Linus'a rapor verebilir ve kütüphanenin sınıflandırılmasında ona yardım edebilirsin. Kitapları taşımak için genç ve güçlü birine ihtiyacı olduğunu söylüyordu."

"Bana el mi yaptırıyorsun?"

"Seni zindana göndermediğim için şanslısın. Bunu hak ediyorsun. Bir daha eşime düşmanlık edersen, olacağı budur. Bir hücrede otuz gün. İtiraz hakkın yok."

Gözleri daha da büyüyor. "Ama ya yanlışlıkla olursa?" "Eşimden uzak dur, Isabella."

Dönüp uzaklaşıyorum, bunu bir şekilde onun yanına bıraktığının farkındayım, ama her kelimeyi kastediyorum. Isabella uyarıldı. Eğer eşimle bir ters düşerse, gerçekten acı çekecek.

"Linus'a rapor ver," diyorum omzumun üzerinden. "Ona seninle ne isterse yapabileceğini söyle."

Nefesinin altından "Oh gag," diye mırıldandığını duyuyorum.

Çenem gerildi. Sürünün alışkanlıklarını bir gecede değiştiremem. Isabella uzun zaman önce halledilmesi gereken bir sorun. Gerçek şu ki, onun için üzülüyoruz. Küçük kız kardeşlerinin hepsi yirmili yaşlarının başında eşlerini buldular. Isabella yirmi beş yaşında ve karşılıksız arzularla yavaş yavaş deliriyor. Bu yüzden bu kadar sinir bozucu. Kafasında medeni bir dil kadar sıkıştırılması ve becerilmesi gerekiyor.

* * *

Gölge Bardo'yu buldum. Aziz Infernus'tan döndü ve o zamandan beri yapacak pek bir şeyi olmadı. Son zamanlarda meydana gelen tüm rahatsız edici olaylar yüzünden onu yakınımda tuttum. Denholm'da genelde bu kadar muhafız olmaz. Eşimin kalede olacağını öğrendiğimde onları çağırdım. Her pencereyi, her kapıyı, her girişi ve çıkışı izliyorlar. Görevleri onun tekrar gitmesini engellemek.

Bazıları Kira'nın bir tutsak olduğunu söyleyebilir ama ben onun bunu fark etmemesi için elimden geleni yapıyorum. Yıldızlı bir kafes olabilir ama en azından rahattır.

"Bardo, lütfen Isabella'ya göz kulak olur musun? Sürüde kavga istemiyorum ve diğer dişiler arasında sorun çıkaracağını biliyorum. Onun yoldan çekilmesini ve beladan uzak durmasını istiyorum."

"Yolun dışında yapabilirim. Beladan uzak, o da değil."

"Onu Kira'dan uzak tutun ve Linus'a rapor verdiğinden emin olun.
Onun iyi meşgul olmasını istiyorum."

Bardo başını sallar. "Anlaşıldı."

BÖLÜM 13

K^{ira}

Ben mutluyum. Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten bir yere ait hissediyorum. Cain, Denholm'un benim için sıcak bir yer olmasını sağlamak için elinden geleni yaptı. Isabella'yı haftalardır görmüyorum, önceki ev hayatımla ilgili bana laf attığından beri görmedim.

Artık gerçekten önceki hayatım gibi hissediyorum. Her gün Cain'in yanında uyanıyorum ve her gece onunla yatıyorum. O var olmanın ne demek olduğunu yeniden tanımladı. Ona kendimi kanıtlamak zorunda değilim ve ona hiçbir şey borçlu değilim.

Tüm bunlar bir peri masalında sonsuza dek mutlu olmak için gereken malzemelerdir.

Ama yüzeyin altında bir şey var, sırt yüzgecinin suyu kesmesini engelleyecek kadar derinde yüzen bir köpekbalığı gibi. Tam olarak anlamasam da hissedebiliyorum. Onu görmezden gelmek ve mutluluğa yaslanmak için elimden geleni yapıyorum.

Bunu mahvetmek istemiyorum. Cain için iyi bir eş olmak istiyorum ve sonunda bunu başarabildiğimi hissediyorum. seks yapıyoruz ve her seferinde ona biraz daha aşık oluyorum ve bana kendimi ne kadar iyi hissettirebildiğine hayret ediyorum.

Muhtemelen sadece anksiyetedir. Muhtemelen iyi hissetme konusunda iyi değilim. Sağlıklı bir ilişkiye girdiğinizde, insanların size iyi davranmasına alışık olmadığınız için işlerin biraz tuhaflaşabileceğini duymuştum. Muhtemelen bu his de bundan kaynaklanıyor. Sadece rahatlamalı ve dünyaya ve sanırım kendime gvenmeliyim.

* * *

"Nasıl hissediyorsun, Kira?"

Abel Denholm'a geldi. Sık sık gelip gidiyor ve son zamanlarda Cain de bana yeterince güveniyor, o da bazen gelip gidiyor. Ynetmeleri gereken çok uluslu bir şirket var ve herkesin zamanını fazlasıyla aldığımı biliyorum. Kimseye rahatsızlık vermemek için çok abalıyorum.

Günün en sevdiğim ğn olan kahvaltı vakti geldi. Buradaki aşılar, bugün çikolatalı kruvasanları da içeren tatlı bir serpme hazırlamayı kendilerine görev edinmişler. Biraz kilo almışım ama Cain'in umurunda değil. Bunu söylediği için değil, gösterdiği için biliyorum. Bana olan arzusu her geçen gün artıyor.

"Güzel, teşekkür ederim," diyorum kırıntıları samamaya çalışarak. Habil'i biraz korkutucu buluyorum. Cain'i de hâlâ korkutucu buluyorum. Bu adamlar canavar. Kabil bana karşı yumuşuyor çünkü ben onun eşiyim, ama Habil'de bu yumuşaklık yok. Onun yerine bir kibarlık ve saygı var, ama tam olarak hürmete varmayan bir saygı.

"başlamış gibi görünüyorsun," diyor. "Burası çok güzel," diyorum.

Havadan sudan konuşmak şimdiden garip gelmeye başladı. Nedenini bilmiyorum. Gözlerinin arkasında yüzen bir şey görüyorum. Benim içimde yüzen şey gibi bir şey. Belki de kurt olmak bazen böyle hissettiriyordur.

Ya da belki bir şey o oluyor. Bir şey
I ihtiyaç içindikkat et.

Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

* * *

Cain

Planlarım artık bir evlenme teklifi, bir düğün ve belki de çok şanslıysam bir yavru köpek gibi daha sıradan planlara dönüşüyor. Evet, Kira evcil bir dilute, ama eminim bu onu mükemmel bir anne yapacaktır.

Ne yazık ki, Lupin industries ne zaman izin versem dikkatimi dağıtmayı başarıyor ve eşimle evlenmeyi planlıyor olsam da, hem işte hem de evde işlerin yoluna girmesi için zamana ihtiyacım var. İşyerinde bazı huzursuzluklar yaşıyoruz, büyük ölçüde son zamanlarda birkaç anlaşmalı sözleşmenin düşmesine neden olan bir tür kurumsal sabotaj nedeniyle. Bunu son zamanlarda dikkatimin çok dağınık olmasına bağlıyorum.

Şu anda bile aklımın bir köşesi, Abel'in aptalca bir şekilde acele bir konsil çağrısı hiç de yararlı olmadığını ve belli bir muhakeme eksikliğine işaret ettiğini düşünüyor. Bu yüzden ne işte ne de evde elimi dümenden çekemiyorum. Kendimi ikiye bölebilseydim, bölerdim.

Evlendikten sonra Kira'yı ofiste çalışmaya geri getireceğim ama şimdilik sürüyle birlikte olmasının onun için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Onlar tarafından sosyalleştirilmesi gerekiyor, bu da bazen bir iki gün ayrı kalacağımız anlamına geliyor. Bugün de o günlerden biri.

Onu

özlüyorum

. Hem de

çok.

* * *

"Benim alfam mı?"

Lupin Tower'daki ofisimde masamın arkasında oturuyorum, şehrin tamamı uzanıyor. Burası insanların bana saygılı bir tonda Bay Lupin diye hitap ettiği bir yer. Bana 'alfam' demiyorlar ve anakronik takımlar giymiyorlar.

Linus burada. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Isabella'nın kokusunu da alıyorum. Bu kesintiyle bir ilgisi olduğu anlaşılıyor.

"Kira'nın bir sorunu mu var?"

Aklım hemen eşime gidiyor. Bazen Kira'nın etrafında dönüp duran düşünceler dışında başka bir şey düşünemiyor gibi oluyorum.

"Yanlış bir şey yok," diyor Linus. Ofisime giriyor, ardından da kendisinin daha genç bir versiyonu, oğlu Will geliyor. Will yirmili yaşlarının sonunda, babasının gözlerine ve saç uzunluğuna sahip. İkisi de resmi klasik kıyafetler giymiş, 1800'lerin macera kitaplarından fırlamış gibi görünüyorlar. Denholm'daki kütüphaneye mükemmel bir şekilde uyuyorlar. Burada, modern ofisimde, tamamen bağlam dışı görünüyorlar.

"Will sürü kayıtlarını modernize etmemde bana yardımcı oluyor," diyor Linus. "Eskiden üzerinde aile ağacının yazılı olduğu eski bir parşömenden biraz daha fazlasıydı. Sonra daha fazla bilgi içeren bir deftere geçtik ve..."

"Yanlış bir şey yok da ne demek?"

"Kayıtları dijital ortama aktarıyor ve DNA örnekleriyle eşleştiriyoruz," diyor Will, daha uzun konuşan babasından görevi devralarak. "Kayıp eşinizle ilgili olarak, efendim, salondaki masanın altına sıkışmış kürkünün bir kısmını bulmayı başardık. Onu analiz etme cüretini gösterdik, durumunda orada bir tür ipucu vardı ona

orada kaybolması. Kaybolduğu sırada bunu dile getirmeden yaptık, herhangi verimli sonuca yol açıp açmayacağını bilmiyorduk. Gizlice denemek ve başarısız olmak daha iyidir..."

"Yani onun gerçekte kim olduğunu, neden bir seyreltik olduğunu, ailesinin kim olduğunu keşfetmeye çalışıyordunuz, çünkü bu sürüdeki herkesin umursadığı tek şey bu muydu?"

Sesim acı geliyorsa, öyleyimdir. Kira teyzesi onu çağırdığı için kaçtı ama sürünün de onun gitmesinde eşit rolü vardı. Bunu hâlâ tam olarak atlatabilmiş değilim. Ona saygısızlık ettiklerinde bana da saygısızlık etmiş oldular. Ve hâlâ Isabella' kokusunu alabiliyorum ama aslında burada olmadığını düşünmeye başlıyorum. Will kesinlikle onun kokusuyla kaplanmış. Sanırım bu bana kütüphanede neler anlatıyor. Linus'la herhangi bir iş yapmıyor. Will'le uğraşıyor.

Will, "Hayır, şey, evet," dedi. "Belki de. Ama bunu duymak isteyeceksiniz. Kanıtlarla geldik."

Bu genç adamı takdir ediyorum. Bir alfa tarafından hırılanmak kolay değil. USB belleği kurcalarken parmaklarında hafif bir titreme var.

"Anlat bana."

"Eşiniz seyreltik değil," diyor. "En azından, daha önce olması gerektiğini düşündüğümüz şekilde değil."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Genellikle daha açık bir kürk rengi, yalnızca bir tam kanlı ebeveyne sahip olan şekil değiştirenlerde görülür" diyor. "Bu, diğer ebeveynden aktarılan pigmentasyon eksikliğinin bir sonucudur. Yani melez bir kurt, kurt formundayken her iki ebeveynin karışımı gibi görünmek yerine, şekil değiştiren kanı taşıyan ebeveynin açık bir versiyonu gibi görünme eğilimindedir."

"Bunu biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Evet. Ve bu, seyreltik kürkün o kadar yaygın bir nedenidir ki, bunun için başka herhangi bir nedeni göz ardı ederiz. Ancak bir kurt aslında tam kanlıysa ancak ebeveynlerinden biri albino ise daha açık bir kürk rengine sahip olması da mümkündür."

Sanki damarlarımdaki kan donuyor. Ardından bir korku dalgası geliyor. Ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken olurken, ima odanın üzerine buz gibi çöküyor.

"Kuzey Amerika'da hiç albino kurt yok." Bu yorumu yaparken sesim boğuk çıkıyor.

Kuzey Amerika'da hiçbir zaman albino kurtlar olmamıştır, en azından resmi olarak.

Ama bir zamanlar beyaz bir kurt

vardı. "Bunu başka kim biliyor?"

"Sadece biz, alfam."

"Isabella biliyor mu?"

Will'in bakışları hemen kayganlaşıyor. "Kulak misafiri olmuş olabilir..."

Lanet olsun.

* * *

Kira

"Bunu denemelisin," diyor Abel, cebinden altın sargılı bir ikramlık çıkararak. "Bu geleneksel bir tatlı."

Cain'in kardeşine kaba davranmak istemiyorum. Burada çok fazla soruna neden olduğumu biliyorum. Cain'in bana güvenebilmesi için uyum sağlamalıyım, böylece ben de kendime güvenebilirim.

"Ne tür bir geleneksel tatlı?"

"Bence beğeneceksin," diye gülümsüyor. Kocaman, beyaz, korkutucu dişleri var ve istemediğinden emin olduğum bir şekilde üzerime abanıyor.

Şekeri aldım ve paketini açtım. Biraz meyan kökü gibi kokuyor ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey. Anason mu? Bunu tek başıma asla yemezdim ama Abel bana beklentiyle bakıyor ve ben de kibar olmak istiyorum.

Ben de ağızma attım. Tadı harika değil. Biraz tatlılık var, ama aynı zamanda çok fazla acılık da var. Tadı çok güçlü ve neredeyse anında dilimin üzerine ve ağızımın içine yayılıyor. İstesem de tüküremiyorum çünkü erimiş, gofret gibi.

Ağızımdaki tadı temizlemek için suya uzanıyorum ama elim asla bardağa ulaşmıyor. Dünya bulanıklaşıyor. Tüylü.

Biri bana dokunmaya çalışıyor. Abel değil. Tanıdık bir et tadı alıyorum. Isabella.

"Ow! Onu kontrol altına almama yardım et."

Kontrol edilmeye hiç niyetim yok. Paniklemiş, uyuşturulmuş ve bana yaklaşan herkese ya da her şeye saldırmaya hazır bir şekilde yer değiştiriyorum. Bir dahaki sefere onu ısırdığımda, bu kör insan dişleriyle olmayacak. Onu kurt çenemle parçalayıp açacağım ve her anından zevk alacağım.

Hayvan formum hâlâ bana ne verildiyse onun etkisi altında ama yine de kendimi iyi idare ediyorum. Zıplıyorum, ısıriyorum ve diğerleri beni kontrol altına almaya çalışırken kahvaltı masalarını deviriyorum.

Sorun şu ki, hem Abel hem de Isabella'nın kendi canavar formları var ve kısa sürede onları alıyorlar. Abel devasa siyah tonlu bir kurttur ve Isabella daha küçük olmasına rağmen, hayvan enkarnasyonunda da insan formunda olduğu kadar acımasızdır.

Beni yere yatırıyorlar, Isabella boynumun ve karnımın altını ısıyor, Abel üzerime atlıyor ve beni vücudunun cüssesinin altında sıkıştırıyor. Kıvrandım ve savaştım, kaçmak için elimden geleni yaptım. Eğer bir pencereye ulaşabilirsem, kendimi oradan aşağı atacağım.

Ama yapamıyorum. İlaçlar sistemime sızıyor, beni güçsüzleştiriyor ve beni tutanlar bunu daha önce de yapmışlar. ve dostumu çağırıyorum. Ama o burada değil. Beklenmedik bir şekilde düşman bölgesine dönüşen yerde tek başımayım ve bana ne yapacaklarını kimse bilemez.

* * *

Şaplak!

"Uyan!" Sert bir kadın sesi yüzüme acı veren bir tokatla birlikte geliyor.

Gözlerimi açtığımda kendimi bir tür bankın üzerinde bağlı buluyorum. Yüzüstü yatıyorum, ama bankın kendisi işkencecimin bana bakmasına izin verecek kadar yukarı eğilmiş. Çıplağım çünkü vardiya tüm kıyafetlerimi yırttı. Taktiksel hata. Ayak bileklerim ve el bileklerim yerinde kelepçeli, arka bacaklarım bankın etrafında genişçe açılmış. Bu müstehcen ve yakışsız bir pozisyon. Bunu cinsellik için yaptığını sanmıyorum. Bence bunu bana saygısızlık etmek ve aşağılamak için yaptı.

Ne haltlar dönüyor burada? Abel beni sakinleştirdi ve şimdi bir tür zindanda mıyım? Duvarlar taştan ve titrek ışıklarla aydınlatılmış. Isabella bana tekrar tokat atıyor, bu sefer diğer yanağıma, doğal olarak acımasız yüz hatlarında memnun bir ifade var.

"Bana bak, seni küçük sürtük."

Şaşkın ve sinirli bir şekilde ona bakıyorum. Muhtemelen korkmam gerekirdi ama sanırım bana verilen şey azaltıyor.

"Sen buraya ait değilsin," diyor. "Bunu hepimiz biliyoruz. Sen de biliyordun. Bu yüzden gittin. Uzak durmalıydın."

"Benden neden bu kadar korkuyorsun?" Aklıma gelen ilk soruyu soracak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Senden korkmuyorum."

"Korku kokuyorsun,"
diyorum.

Abel gülüyor, görünüşe göre Isabella ile konuşma şeklimden hoşlanıyor. Onun arkasında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yüzünde ilginç bir ifade var, sanki bu durumdan hoşlanmıyormuş ama gerekli olduğunu hissediyormuş gibi biraz suratsız, biraz da teslim olmuş.

"Sende bir sorun olduğunu biliyordum. Yanlış olduğunu biliyordum," diye tıslıyor bana. "Artık senin ne olduğunu biliyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum, ama ben neyim?"

Aptalca bir şekilde soruyu ona mırıldanıyorum. Benden nefret ediyor çünkü her zaman Cain'i becermek istemiş. Onun değil de benim eşim olduğu için kıskanıyor ve şimdi o kadar aptalca bir şey yaptı ki muhtemelen onu öldürecek.

"Neden buradasın, Habil? Kabil seni öldürecek."

"Cain geliyor," diyor. "Bunu onun için yaptık. Senin ne olduğunu biliyor. Hayatta kalırsan şaşırırim."

Bu ne ?

* * *

Cain

Keşke helikopter daha hızlı uçabilseydi. Will bana Isabella'nın işleri kendi eline almaya karar verdiğini söyledi, ki bu sadece kötü sonuçlanabilir. O dışı kurt Denholm'a geldiğinden beri Kira'ya zarar vermek için bir bahane arıyordu.

Beyaz Kurt bu noktada bir efsane. Pek çok insan ona hiç inanmıyor. İkinci Soğuk Savaş sırasında, gizli vahşiliğiyle tanınan bir Rus casusuydu. İstihbarat tarafından ulusal güvenliğe yönelik en büyük tehditlerden biri olarak biliniyordu. Hükümetin bildiği bu. Bilmedikleri şey ise onun bir şekil değiştiren olduğu. Bir kurt.

Karşılaştığı her şekil değiştireni öldürerek bir terör saltanatı kurdu. Anlatılanlara göre binden fazla kurdu öldürmüştü. Denholm sürüsü, kısmen onun daha küçük, daha az iyi korunan sürüleri ayıklamadaki ve tüm soyları yok etmedeki etkisi nedeniyle bugünkü halini almıştır.

Bir dişiyle çiftleştigiine dair hiçbir belirti yok. Ama... omurgamda başka bir karıncalanma oluyor. Eşiyle burada tanışmış olabilir. Ve aralarındaki bağın görmezden gelemeyeceği kadar büyük olması da mümkün. Karşı koyamadığı için onu çiftleştirmiş olabilir ve benim Kira'ya karşı bu kadar sık ve bu kadar büyük bir yumuşama göstermemle aynı nedenden dolayı hayatta kalmış olabilir.

"O bizim Cengiz Han'ımız," diyor Will. "Eğer onun soyundan birini gözaltına aldıysak, bu kesinlikle çok önemli."

O ve Linus genetik çizgilerden heyecan duyuyorlar. Ben başka bir şey için endişelenmeye başlıyorum. Eğer bir casusun kızını Denholm'da serbest bıraktıysam, hiçbir şey en başından beri görüldüğü gibi olmayabilir.

İçimde bir çukur açılıyor, korkunç, esneyen bir potansiyel kayıp hissi. Kira her zaman çok tatlı, her zaman olduğu gibi görünüyordu. Sevimli, küçük, evcil bir seyreltilmiş, şeker ve tatlı arzulayan ve tüm hevesi ve şehvetiyle bana boyun eğen. Ya hiç masum olmadıysa?

Eşler arasındaki bağlar çok özel bir koşul dışında kopmaz: ihanet.

* * *

İndiğimde Abel beni bekliyor. Aklımdaki soruyu sormama gerek kalmadan cevaplıyor.

"O zindanda. Gerçekte ne olduğunu öğrendiğimizde onu kontrol altına almanın en iyisi olacağını düşündük. Onu hiç telaşlanmadan indirmeye çalıştım ama o karşı koydu."

Ona biraz kızgınlıkla bakıyorum. Abel'in hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Onu kendi haline bırakıp benim gelmemi bekleyebilirdi ama tabii ki her zamanki gibi acele etti. Isabella'nın Kira hakkındaki paranoyası yayılıyor ve bu hiç de sağlıklı değil.

Kira'yı zindanda çıplak bir şekilde zincirlenmiş buluyorum. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor ve yüz ifadesi tam bir sefaletten umuda dönüşüyor. İçinde bulunduğu pozisyon bana tamamen uygunsuz geliyor. Neredeyse cinsellik içeriyor. Ama bağlandığı şey bir ceza sehpası ve bunun bir sebebi var. Eğer gizli casus kanı nedeniyle herkesin onun işlediğini düşündüğü çeşitli suçlardan suçluysa, o zaman bana biraz zaman kazandırmış oldular.

"Kıyafetlerini kim çıkardı?"

"O yaptı. Yer değiştirdi. Kaçmaya çalıştı." "Neden yeniden giydirilmedi?"

"Bu ona daha fazla dokunmayı gerektirirdi. Ayrıca. Bakın attıklarını karıştırdığımda ne buldum," diyor Isabella. "Ve bunu yapmakta haklıydım, çünkü bunu buldum."

Göründüğünden çok daha önemli olduğunu düşündüren bir gösterişle bir kalem çıkarıyor. "Bu bir dinleme cihazı," diyor.

"O benim değil!" Kira feryat ediyor. "Yalan söylüyor! Geldiğimden beri benden kurtulmaya çalışıyor!"

"Evet. Gördüm. Çünkü senin ne olduğunu gördüm. Sen bizden biri değilsin. Sen sulandırılmış kan değilsin, çok daha kötü bir şeysin. Sen yabancı bir kansın."

Isabella kalemi tıklıyor ve benim sesim, boşluk gibi hissettiren bir alanda tiz ve küçük bir şekilde çalışıyor. "Sözleşmeler sabah hazır olacak, ancak Yunanistan anlaşmasıyla ilgili maddelerden haberdar olmadıklarından emin olmamız gerekecek..."

"Bunu ben yapmadım," diyor Kira. "Ben yapmadım. Bana bir baksana. Teyzem için bir ev bile soyamadım ve sen bunca zamandır casus olduğumu mu düşünüyorsun? Seni kaydettiğimi mi sanıyorsun?"

Çaresizce bağlanmış, saygınlığı elinden alınmış ve ne onun ne de benim anlayabileceğimizin ötesinde çokluklar içeren eşime bakıyorum. Konuşurken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Abel, Isabella'yı buradan çıkar. biraz zamana ihtiyacım var."

* * *

Kira

Beni hemen bırakacağından emindim. Onun yerine, etrafımda dolanıp bana baktı. İsteydi. Pahalı kol düğmeleri ucunda parlıyor. Şimdi beni hep heyecanlandırıyorlar çünkü onları ilk kez birlikte olduğumuz zamanla ilişkilendiriyorum.

Abel ve Isabella gitti, Tanrı'ya şükür. Bana çıplak bakmaları hiç de rahat bir duygu değildi. Kendilerince sebepleri olduğunu biliyorum, pratik sebepler ve Isabella'nın beni küçük düşürme fırsatını kaçırmak istememesi.

"Gitmeme izin vermeyecek misin? Bana ne yaptıklarına bak."

"Sana bunu yapmaya hakları yoktu," diye homurdanıyor Cain bana doğru. "Ve bunun için acı çekecekler. Ama bana bu şekilde sunulduğun için çok lezzetli görünüyorsun."

Küçük bir heyecan nabızı hissediyorum, kalçalarım biraz eğilerek klitorisimi üzerine banka bastırıyor. O haklı. Isabella'nın

Bana bunu yapmaya kesinlikle hakkı yok, ama şimdi burada, bu pozisyonla ilgili bir şey var.

Parmaklarını hafifçe saçlarımda gezdiriyor, sonra onları yumruk yapıp başımı kaldırarak ona bakmamı sağlıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor. "Muhtemelen senin de uzun zamandır merak ettiğin bir şey. Babanın kimliği artık bir sır değil."

Bu açıklamayı yapma biçiminde midemi sıkıştıran bir şey var ve bu sıcak bir şekilde değil. Kötü bir şey ortaya çıkarılmış gibi hissediyorum. Ve bu yüzden beni her şeyimden soyulmuş ve bir ceza bankına bağlanmış halde bulduğunda aklını tamamen yitirmedi. Belki de onun gözünde yanlış bir şey yapmışımdır. Belki de ben yanlış bir şeyim.

"Kim o?"

"Genetik testler babanızın Beyaz Kurt kod adlı bir Rus casusu olduğunu ortaya çıkardı. Seksenli ve doksanlı yıllarda Amerika'da faaliyet göstermiş. Aynı zamanda çok sayıda Amerikan kurdunu öldüren bir şekil değiştirendi. Kendisinden bugün bile korkuluyor ve bu yüzden sizi kontrol altına almak için bu kadar aşırı önlemler alındı."

"Nedeni bu değil," diyorum, bu vahşi bilgiyi sindirirken bile. "Isabella beni öldürmek mi yoksa becermek mi istediğini bilmiyor. O bir deli."

Cain kıkırdar. "Belki de. Ama babanın kimliği işleri karıştırıyor. Göründüğün kadar zararsız değilsin aşkım. Damarlarında bir efsanenin kanı akıyor."

"Canavar demek istiyorsun," dedim. "Kulağa korkunç bir insanmış gibi geliyor. Hâlâ hayatta mı?"

"Doksanlı yılların sonunda ortadan kayboldu," diyor Cain. "Muhtemelen senin doğumun sırasında. Bu sizi korumak için yapılmış bir girişim olabilir ya da tantanasız bir şekilde öldürülmüş olabilir. Bu yaygın bir uygulamaydı."

Rus casuslarını kimseye haber vermeden ortadan kaldırmak için. Onları ömür boyu askeri hapishanelerde hapsetmek de aynı şekilde yaygın bir uygulamaydı."

"Yani ona bir şey olmuş olabilir mi?" Bağlarıma ve Cain'in beni hâlâ tuttuğu kısıka karşı kıvranıyorum. Bu, *Who Do You Think You Are*'ın hayal edebileceğim en çarpık versiyonu.

"Evet," diyor Cain.

"Bu senin... bizim... artık senin eşin olmadığım anlamına mı geliyor?"

Parmakları saçlarımı biraz daha sıkıyor. "Sen her zaman benim eşim olacaksın. Ne olursa olsun."

Fermuarını indiriyor ve sikini ortaya çıkarıyor. "Üzgünüm aşkım ama bu pozisyonda karşı konulmaz oluyorsun."

Sikini ağızma sokuyor, yavaş ve ustaca vuruşlarla beni kullanıyor. Bu çarpık. Bu yanlış. Ama bu çok ateşli.

Zindanın serin havasını, çok eksik hissettiren çıplak seksimin üzerinde hissediyorum. Oraya hiç dokunulmamıştı. Açıkta bırakıldım ve şimdi onun menisinin küçük ipuçlarını tadarken ihtiyaçtan damlamaya başlıyorum.

Bir süre ağızımı sikiyor, siki acı verecek kadar sertleşene kadar o parçamı sahipleniyor. O kadar seksi, o kadar hükmedici ki. Benimkine bakarken çakmak çakmak gözlerinin parlaması, amımın hiçbir şeyi kavramamasına neden oluyor.

"Her ne isen, endişelenmene gerek yok. Seni kontrol edebilirim," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" En ufak bir fırsat bulduğumda, dudaklarım onun sikinden kurtulduğunda soruyu soruyorum.

"Sen küçük bir evcil hayvandan daha fazlasısın. Dünyanın en hain şekil değiştiricilerinden birinin tek çocuğusun. Onun adı hala lanetli.

bu ulusun her yerinde. Varlığınız sürüyü ve diğerlerini heyecanlandıracak. Bazıları sizden korkacak. Sizin de benzer eylemler yapabileceğinizi düşünecekler. Kan, kanı tanımlar. Ama size endişelenmemenizi söylüyorum. Ne olursan ol, seninle başa çıkabilirim."

Etrafımda dolaşıyor ve kıcımlı tokatlıyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun, dostum?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Babamın günahları yüzünden beni reddetmeyeceğinin farkına vardıkça, yeni duygular devreye girmeye başlıyor. Uyarılmam bir duygu, ama hissettiğim tek duygu bu değil. Cain ağzımı kullanarak benimle alay etti. Sikini istememi sağladı ama bu neredeyse haksızlık. Onu arzulamadan edemiyorum. Ama aynı zamanda tüm bunların ne kadar boktan olduğunu da fark etmeden edemiyorum.

Ne düşüneceğimi biliyorum.

Sanırım kendi sözde evimde uyuşturulduğum için öfkeliyim. Sanırım insan formundayken bir hayvan gibi zaptedildiğim için öfkeliyim. Bence Abel ve Isabella acı çekmeyi hak ediyor.

"Bu ses tonunda bir tavır mı seziyorum?" "Hayır," diye tekrar yalan söyledim.

Ona gerçeği söylemeyeceğim çünkü meseleleri kendim halletmeye niyetliyim. Herkesin sürtüğü olmaktan bıktım. Benden daha iyi olduklarını düşünen insanlar tarafından zorbalığa uğramaktan yoruldum, oysa onlar açıkça, kanıtlanabilir bir şekilde çok çok daha kötüler.

"Mutlu olmadığını biliyorum," diyor saçlarımı okşayarak. "Sürünün yöntemlerinin sana adaletsiz ve hatta belki de acımasız geldiğini biliyorum."

Alt dudağımı ısırıyorum ve sessiz kalıyorum. Onun sikini istiyorum.

Her zaman onun sikini istiyorum. Az önce babamın inanılmaz derecede tehlikeli olduğunun söylenmiş olması bana aslında zayıf olmadığımı hatırlatıyor. Uyum sağlamak için zayıf rolü yapıyorum ama görünüşe göre hiçbir yere uyum sağlayamayacağım. Ne teyzemin evinde, ne de burada. O yüzden siktir et.

"Söyleyecek daha çok şeyin olduğunu ."

"Neden çeneni kapatıp beni becermiyorsun?"

Kaşları saç çizgisine çarpıyor, sonra biri iniyor ve diğerini açık bir hoşnutsuzluk ifadesiyle yukarıda bırakıyor. "Alfanızla böyle mi konuşuyorsunuz?"

"Görünüşe göre," diyorum, şımarıklığa boyun eğerek. Artık ne önemi var ki? İyi olmayı denedim ama genetik olarak bunun için yaratılmamışım gibi görünüyor. Onlara beklediklerini vereyim bari. Olmak için yaratıldığım ele avuca sığmaz biri olabilirim.

"Sanırım seni becereceğim," diyor. "Bence seni yerine oturtmak ve kime ait olduğunu hatırlatmak için ihtiyacın olan şey tam olarak bu."

Arkamda dolaşıyor ve bağlı kıcıma birkaç kez vuruyor. Aslında beni cezalandırmıyor. Tokatlanmayı sevdiğimi biliyor. Zevki için vücudumun her parçasıyla nasıl oynayacağını biliyor. Uyuşturulmuş, bağlanmış ve aşağılanmış olsam da hala ona ait olduğumu biliyor ve kıcıma şaplak atıp üzerimde hak iddia ettiğinde teslim olacağımı biliyor.

Onun verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum. Görünüşe göre hayattaki kaderim bu. Bazı insanlara onurlu davranılır ve rızaları sorulur. Ben bağlandım, kırbaçlandım ve Tanrım evet, lütfen... becerildim.

"Benim tatlı, lezzetli, tehlikeli küçük canavarım," diye mırıldanıyor sikini amıma sokarken.

Sanırım bu keşif onu her şeyden çok heyecanlandırmış olabilir. Beni küçük sevimli bir melez olduğumu düşündüğü zaman kabul etti, ama

Artık bundan daha fazlası olduğumu biliyor, heyecanı hissediliyor.

Cain'in her zaman gle eşleşmek istediğinden şüpheleniyorum. Beni evcil bir sulandırılmış olarak seviyordu, ama şimdi benimle heyecanlanıyor. Beni o kadar enerjik sikiyor ki, bağlı olduğum bank şikayetle gıcırđıyor. Klitorisim defalarca pürüzsüz deriye sürtünüyor, sadece iyi hissetmek için yeterli sürtünme, ama beni boşaltmak için yeterli değil.

ekiliyor ve bol miktarda uyarılmamın bir kısmını amımdan uzaklaştırdığını hissediyorum. Sonra başparmağının kıçımın girişine bastırđını hissediyorum. Aleti tekrar içime giriyor ve başparmağı kııma kayarak beni orada geriyor.

Çoğu kız babasının gerçekte kim olduğunu bu şekilde öğrenmez. Çoğu sarılıp sohbet etmeyi ve anlayış göstermeyi bekler. Ben perişan ediliyorum, amım sikiliyor, kıımla oynanıyor, zihnim kaamayacağım bir zevk ve arzu sarmalına giriyor.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın? Yoksa daha önce defalarca gördüğüm o küçük, kötü asi mi olacaksın? Asi bir kaçak mı? Küçük mahkum?"

Cevap veremiyorum ve o da cevap istemiyor. İstediği şey onun sikini ve boşalmasını kabul etmem ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Beni becermesine izin veriyorum. Onun sikini iyi bir kız gibi alacağım ve benden beklediiği gibi itaatkâr ve düzgün bir şekilde boşalacağım.

Aleti içimde derinlere doğru ilerliyor, sonra yavaşça çekiliyor. Aynı anda başparmağıyla kıımı sikmeye devam ederek duruma biraz daha ahlaksızlık katıyor. Yine, amımı açıyor ve beni tamamen dışarı çekmeden ve beni tekrar boş bırakmadan önce dolduruyor. Bir kez daha derinlere iniyor. Benimle alay ediyor. Beni çılgına çeviriyor. Bana ne yaparsam yapayım ya da nasıl davranırsam davranayım, kontrolün her zaman onda olacağını gösteriyor.

"İstediğin bu muydu?"

"Daha fazla, lttfen," diye yalvarıyorum.

"Oh, daha fazlasını mı istiyorsun? Daha sert mi istiyorsun? Adını unutana kadar sikilmek mi istiyorsun?"

"Evet!" İnledim.

"O zaman iyi bir kız olmalısın ve benim için boyun eğmelisin. Benden çok ama çok nazıkçe istemelisin."

Oh, Tanrım. Beni gerçekten yalvartacak.

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Lütfen sik beni. Lütfen bana gel. Lütfen..."

Bana acımadan vurmaya başladı. Beni daha önce hiç becerilmediğim kadar sert ve hızlı beceriyor.

Cain beni nasıl tamamen vahşi küçük bir hayvana biliyor ve ben onun bu yönünü seviyorum. İşler ne kadar kötü ya da olursa olsun, onun siki sahiplenilmek, becerilmek, kullanılmak ve sahiplenilmek dışında tüm düşünceleri kafamdan kovmak için orada ve aman tanrım, geliyorum...

Daha sonra beni bağlarımdan kurtarıyor ve kollarında kıvrılmış yatıyorum, horozunun düğümü tohumunu vücudumun içinde güvenli bir şekilde tutuyor. Acaba henüz doğurdum mu, zavallı annemin beni doğurduğu gibi ben de onun bebeğini doğuracak mıyım diye merak ediyorum. Acaba hayatta kalacak mıyım, yoksa onun gibi ben de doğumun tehlikelerine yenik mi düşeceğim?

Yaşam ve ölüm her zaman orgazma çok

yakındır. "Yatağa gitmek istiyorum," diyorum.

"Duş al."

Cain sırtımı sıvazlayarak, "Bence kendi güvenliğin için burada kalman en iyisi," diyor. "Sana rahat bir oda ayarlayacağım."

"Ya burada kalmak istemezsem?"

Cain durgun bir esneme bırakır. "En iyisi bu olur."

Doğrulup yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Peki ya yine de gitmek istersem?"

"Şimdilik burada kal, Kira."

Burada neler olduğunu anlıyorum. Beni kontrol etmekten endişe etmediğini, Rus kanımdan korkmadığını anlatmayı yeni bitirdi. O diğer sürü üyeleri gibi değil, vs. vs. ama şimdi beni zindanlara hapsediyor. Hâlâ onun eşi olabilirim ama aynı zamanda onun tutsağıyım.

"Peki ya Abel ve Isabella?" "Ne

olmuş onlara?"

"Bana ne yaptıklarına bak. Bana ilaç verdiler. Beni ."

"Aşırı hevesliydim," diye itiraf ediyor. "Ama içinde bulunduğunuz pozisyon bir sorgulama pozisyonuydu. Eğer bir casus olsaydınız, bu uygun bir muamele olurdu."

"Ben casus değilim."

"Elbette. Ama bunu bilmiyorlardı."

"Isabella sana o aptal kalemle seni kaydettiğimi söylemeye çalıştı!"

Kaleminden bahsedince yüz ifadesi kapandı. Benim tarafımda olduğunu sanıyordum ama birdenbire bana gerçekten inandığından o kadar da emin değilim. Aklında benimle ilgili şüpheler var. Beni sevdiğini söylüyor olabilir ama bana muhtemelen bir casusa davrandığı gibi davranıyor.

"Sadece birkaç günlüğüne," diyor. "Daha fazla bilgi edinene ve işler yoluna girene kadar."

"Ya bir yerleşmezsem?"

Yanıma oturuyor, bir elini arkasına doluyor ve beni sıkıca öpüyor, belli ki kafamdaki tüm düşünceleri kovmaya çalışıyor. Ama işe yaramıyor. Onun tadını alıyorum. Onu hissediyorum. Onu seviyorum. Ama o bana güvenmiyor ve bu öpücüğünde de var.

"Asi genç kurtlarla nasıl başa çıkılacağını bilirim," diyor öpüşmeyi kestiğinde. "Ve sen de tam olarak bu kategoriye giriyorsun."

"Senin eşin olduğumu sanıyordum. Bu sürünün alfa dişi kurdu olmam gerektiğini sanıyordum. Burada bir zindandayım."

"asma," diyor. "Bunun nedeni senin yanlış bir şey yapmış olman değil. Her şeyi doğru yapmış gibi görünmem gerektiği için. Çok yakında bu işin aslını öğreneceğiz. Sabırlı olman gerekiyor."

Sabırlı olmak istemiyorum. Teyzemin entrikaları sayesinde tutsaktım, şimdi de onun sayesinde tutsağım. Sikeyim böyle işi. Bununla ilgili her şeyin canı cehenneme. İçimdeki karanlığın yükselmeye başladığını hissediyorum. Bir ömür boyu nefes almama izin verildiği için minnettar olmam gerekiyormuş gibi muamele görmenin ulaştığını hissediyorum.

Ama onunla tartışmıyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve her şeyi kabul ediyormuş gibi görünüyorum.

Buna pişman olacak. Hepsi pişman olacak.

BÖLÜM 14

K^{ira}

Birkaç gün boyunca zindanda tutuluyorum. Günlerin biri, içimde tuttuğum sessiz, kaynayan öfkeyi artırıyor. Bana bir dost gibi davranılmıyor. Bir suçlu gibi muamele görüyorum. Burası ile St. Infernus'taki ilçe hapishanesi arasındaki fark, burada kimsenin bana paket servis getirmemesi. Kaba.

Cain her gün beni ziyarete geliyor ve işlerin yolunda gittiğine dair güvence veriyor. Soruşturmalar devam ediyor. Sürüye danışılıyor. Bahanelerin ardı arkası kesilmiyor. Her gün kendimi tatlı tutmakta ve hayvan formuma girip kendimi onun yakışıklı boğazına fırlatmanın eşiğinde değilmişim gibi davranmakta zorlanıyorum.

Tam da o gün kıyamet kopar.

"Bunu yapamazsın!"

Bunu kendim de söyleyebilirdim, ama bu benim şikayetim değil. Başka bir hücreden gelen tanıdık bir ses. Yüksek bir ses, bir öfke çılgılığı ve beni olduğum yerde donduruyor.

"Bu Colton mı? Neden burada?"

"Ailenize ev sahipliği yapıyorum. Bardo onların yerini tespit etti ve ben de şimdi Beyaz Kurt hakkında herhangi bir bilgileri olup olmadığını görmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim."

Bu bir ev sahipliği durumu gibi görünmüyor. Colton kızgın ve korkmuş gibi. Sorgulama gibi geliyor. Kuzenim için üzüleceğimi hiç düşünmezdim, ama şu anda bir çıkmazı paylaşıyoruz ve bu konuda akrabalık hissediyorum.

Bir saniye sonra, kavga eden kurtların eşsiz sesini duyuyorum. Hırlama ve havlama sesleri. Cain bir odadan , kapı kilitleniyor. Bunu biliyorum çünkü kapıyı açmak için ileri atıldığımda kol çalışmıyor. Her seferinde deniyorum ama çıkış yok. Bu zindanlar gerçek zindandan yapılmış. Büyük yeraltı kayalık duvarları ve ağır metal kapılar. Elektrik ve kameralarla biraz modernize edilmişler ama özünde korkunç yeraltı hücreleri ve bana temiz hava ve özgürlük özlemi .

Sanki kavga daha da kötüleşmiş gibi miyavlama ve gümbürtülerde kısa süreli bir yoğunluk artışı olur. Sonra her şey aniden duruyor. Koridorda ayak sesleri duyuyorum ve hücredeki kapı tekrar açılıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor Cain, her zamanki rahatlığıyla.

Saçları dağılmış, gömleği hafifçe yamuk duruyor ve kolunda kan olabilecek bir şey var.

Ona bakıyorum, korkuyorum. Colton'a vurduğu ya da onu incittiği için değil, geçen her günle birlikte onu daha az tanıyormuşum gibi hissettiğim için. O benim dostum, deyip duruyor, belki de öyledir ama neler yapabileceğini gerçekten bilmiyorum. Onun dış görünüşü sert, içi yumuşak bir adam olduğunu sanıyordum. Ama şimdi o yumuşak içinin kesinlikle acımasız bir şey için ince bir örtü olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Beni sonsuza dek burada tutamazsın," diyorum. "Ve bunun için Colton'ı suçlayamazsın. O benim kuzenim. Ruslarla ya da casuslarla hiçbir ilgisi yok. Sadece huzur içinde meth satmak istiyor."

"Eminim biliyordur," diye kıkırdıyor Cain. "Ama bildiğinin farkında olmadığı bir şey biliyor olabilir."

"Yengem de burada mı? Peki ya amcam? Hasta bir ihtiyarı mı sorguya çekiyorsunuz?"

"Benim ne yaptığım hakkında endişelenme," diye homurdanıyor Cain. "Kendin için endişelen."

"Neden?"

Hayatımda daha önce hiç meydan okuyan biri olmamıştım, ama bu tedavi gerçekten içimdeki meydan okumayı ortaya çıkarmaya başladı.

"Çünkü sen ve ben birbirimizi tanımaya devam etmeliyiz. Seni küçük tatlı bir şeker bağımlısı olarak tanıyorum, ama sadece bu , değil ? Bundan daha büyük, daha karanlık bir potansiyelin var, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum. Belki bu lanet hücreden çıkarsam ."

"Bu kadar tavır yeter," diye tersliyor Cain. "İçinde bulunduğun durumdan hoşlanmasan bile saygılı bir şekilde konuşmanı bekliyorum."

O zaman onunla teyzem arasında ne fark var? İkisi de benden sineye çekmemi ve özgürlüğümü kaybetmeye katlanmamı bekliyor. İkisi de bana sahip olduklarını ve öyle ya da böyle bedenimi kullanma hakkına sahip olduklarını düşünüyorlar.

"Tanıştığımızda her şey çok hızlı gelişti. İçgüdülerimizi takip ettik" diyor.

"Evet," diyorum usulca.

"Kibirliydim. Kimse tarafından alt edilemeyeceğime inanırdım. Sürümün alfası ve şirketimin CEO'su olduğum için, bana kahve getirmesi gereken üniversiteden yeni mezun bir çalışandan daha zeki olduğumu düşünüyordum."

"Ama... sen öyle misin?"

"Öyle miyim, Kira?" Yine başını eğiyor ve yine o hesapçı gözleri içime bakıyor, farkında bir unsurun ölçüsünü alıyor gibi görünüyor.

Rasyonel, mantıklı, hatta belki de soğuk olmak istediğini söyleyebilirim. Ancak aramızdaki kimya, daha beyinsel kaygılarımızdan bağımsız olarak kıvılcımlanmaya devam ediyor. Soğukkanlılığımı korumam gerektiğini bilmeme rağmen zihnim bulanıklaşmaya ve arzuyla ısınmaya başlıyor.

"Yapma," diye gürlüyor.

"Ne yapmayayım?" Masum görünmeye çalışıyorum. Zaten masumum. Onun alanında var olmaktan başka bir şey yapmıyorum. Aramızdaki kimya hiç olmadığı kadar güçlü. Kendimi kaptırdıkça korkumu kaybetmeye başlıyorum. Onu geçtiğimi biliyorum ama aramızdaki bağ kopmuş değil. mi bilmiyorum.

"Bana öyle bakma. kokma."

Gözlerimi yere indiriyorum. "Özür dilerim. Bir şey yapmaya çalışmıyorum."

Gerçekten bir şey yapmaya çalışmıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey Cain'i becermek - en azından öfkem bunu istiyor. Vücudum farklı bir hikâye anlatıyor. Onun varlığına elimde olmayan şekillerde tepki veriyorum. Eşlik bağı güçlü bir şey ve ikimizin de buna karşı koyabileceğini sanmıyorum.

* * *

Cain

Bu genç kadının sadece sürüme sızmak için değil, aynı zamanda bir eş için sahip olduğum tüm içsel bağlanma alanlarını işgal etmek için ustaca bir plan uyguladığına dair artan korkuyla günler geçirdim. Aptal olduğum için kendimi azarladım. Kardeşim, Isabella ve diğer sürüler

Üyeler beni tehlikede olduğumuza ikna etmeye çalıştılar.

Ama onu şimdi ve burada görmek, gözlemlemek... Bu cehalet ve öfke gösterisinin altından kalkabilmesi için dünyanın en iyi oyuncusu olması gerekirdi. Kızgınlığının altında yatan korkunun kokusunu alabiliyorum. Birisi rol yaparken böyle bir şey olmaz.

Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onu Aziz Infernus'tan kurtardığımda, bir daha asla bu şekilde acı çekmeyeceğine dair kendime söz vermiştim. Ama işte yine hapsedildi, bir suçlu ve dışlanmış biri gibi muamele görüyor. Daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Onun gözlerine baktığımda, bir casusluk planını başarıyla gerçekleştirmiş ve ailesinin yanına dönmüş birini görmüyorum. Hayatındaki herkes tarafından ihmal edilmiş ve acımasızca davranılmış gibi görünüyor ve herkes beni de içine almaya başlıyor.

Onu bir tür süper casus olarak gösteren korku dolu teoriler onun gerçekliği karşısında buharlaşıyor. Ne zaman onun yanında olsam, onun her zaman düşündüğüm kişi olduğunu biliyorum. O masum ve savunmasız ve bir gündemi olanlar tarafından kullanıldı.

Koruyucu içgüdülerim onu kollarıma alıp öpmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istememe neden oluyor. Ama zihnim bana hala çözülmesi gereken bir gizem olduğunu söylüyor ve eğer şimdi içgüdülerime teslim olursam, hiçbir cevap bulamadan, başladığım yere geri döneceğimi, objektif düşünemeyecek kadar eşime vurulmuş olacağımı söylüyor.

"Son birkaç haftanın olaylarını gözden geçirmek istiyorum. Teyzenizin sizi aradığını ve eve gelmenizi istediğini söylemişsiniz?"

Kira iç geçiriyor, çünkü bu soru ona daha önce defalarca soruldu ve her seferinde cevapladı.

"Colton sürekli tutuklanıyor, çünkü aileye para kazandıran kişi o. Dışarı çıkıyor, suç işliyor ve zaman zaman yakalanıyor."

"Sanırım size de böyle oldu?"

Kira başını sallıyor, yüzünde açık bir utanç maskesi var. "Teyzem kim olduğumu bildiğimi anladı, çünkü çoğunlukla ona söyledim. Kurt formuna girebildiğimi öğrendiğinde de bana Colton gibi çalışmam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım."

Bu teyzenin gereken çok şey var. Kira'nın kurt benliğiyle tanışması zaten zordu, sürümle olan etkileşimleri ve bu yönünü tam olarak anlamasına yardımcı olmak için sahip olduğum sınırlı zaman nedeniyle karmaşıktı. Şimdi ise benden bir şeyler öğrenmek yerine, sadece kendini ve durumu manipüle edebileceği birçok yolu önemseyen bir kadın tarafından etkilendi ve yozlaştırıldı.

"teyze... tam bir baş belası. Şeytan."

"Kötü Rus'un babam olduğunu sanıyordum."

Şımarıklık yapıyor ama soyunun her iki tarafının da yabancı kökenli olması mümkün. Ancak Colton'ın kurt formu düşünüldüğünde bu pek olası görünmüyor. O standart bir Amerikan şekil değiştiren. Pis, kavgacı bir pislik ama içinde hiç seyreltik yok. Yakın ailesinin Rus soyunun kaynağı olduğunu sanmıyorum. Bence annesi bu ülkede hiç bulunmaması gereken biriyle talihsiz bir buluşma yaşadı ve bence bunu muhtemelen hayatıyla ödedi.

"Sadece özgür olmak istiyorum," diyor Kira. "Sana bu kadar sorun çıkarmak istememiştim. Eğer gitmeme izin vererseniz, söz sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Sürünün benim..."

"Sessiz ol."

* * *

Kira

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri şiddetle parlıyor. Aramızdaki bağın daha da güçlü bir şekilde alevlendiğini hissediyorum. Şu anda içinde çok karanlık bir şey var.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor. "Asla, anlıyor musun?"

"O zaman ne yapacağız? Sonsuza kadar burada yaşayamam."

"Bir zindanda tutulup yetiştirilen ilk eş sen olmayacaksın," diyor. "Sadece benim soyumda bu üç ayrı kez oldu. Bu nedenle burada bir doğum odası ve bir çocuk odası var."

Ona bakıyorum ve böyle çılgınca şeyleri nasıl rahatça söylediğine hayret ediyorum. "Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Eş bağı koparılamaz, ancak bazen bir eşe güvenilemez. Bu durumda, gerektiğinde kontrol altına alınabilir ve yetiştirilebilir."

Gerektiği gibi yetiştirilir.

Ve benim gizli canavar olmam gerekiyordu. Cain beni kendi malı olarak görüyor. bazen çok iyi, ama bazen de kötü. Benim de onunki kadar geçerli olan farklı bir fikrim olabileceği aklına gelmiyor.

"Cain," diyorum, sesim yumuşak ve tehlikeli derecede sakin. "Evet, aşkım?"

"Eğer bunu bana yapmaya kalkarsan, seni öldürürüm."

* * *

Cain

Şaka yapmıyor. Tehdit bile etmiyor. Bilgilendirmek için yalın bir gerçeği ifade ediyor.

Bu beni yeniden düşünmem için yeterli bir sarsıntı oldu.

Acaba deliriyor muyum diye düşünmeye başladım.

Bu durumla ilgili her şeyin başından beri delice olup olmadığını merak etmeye başladım.

Tanıştığımızdan beri eşim için çok şey değişti. Onda daha önce fark bir güç var. Çok acı çekti ve tüm hayatı boyunca uykuda kalan yanlarını keşfetti.

Sürü ondan korkmakta haklı.

Onu bu zindanda tutmuyorum çünkü ona zarar vereceklerini hissediyorum. Onu burada tutuyorum çünkü onun güzel gözlerine baktığımda, Kira onu ısırduğunda Isabella'nın öfkelendiği şeyi görüyorum. Eşim diğer kurtların sahip kapasitelere sahip. Bu sürünün çoğu bana kolayca boyun eğiyor. Kira onu becerdiğimde boyun eğiyor, hepsi bu.

Yeni dönüştüğü zamanlarda bile kendi seçimlerini yapıyordu. Yabancılardan şeker çalmak için parka kaçtı. Onu Denholm'a getirdiğimde, odamızda kalmayı reddetti ve evin her yerinde talihsiz bir casusluk görevine çıktı. Sonra teyzesinin çağrısına kulak vermek için kaçtı ama bunun sadece kadın çağırdığı için olduğuna ikna olmadım. Kira o zaman da kendi kararını verdi. Sonra Isabella'yı ısırды ve Abel'in sakinleştiricisine karşı savaştı.

Tüm bu eylemler tek başlarına kolayca rasyonalize edilebilir, ancak birlikte, uysal ve hatta belki de zayıf görünmesine rağmen, vücudunda doğal olarak itaatkar bir kemik bulunmayan genç bir dişi kurdun resmini oluştururlar.

"Ben ciddiym," diyor açıklamasını takip eden sessizlikte. "Biliyorum," diye cevap veriyorum.

"Benimle ne yapacaksın? Sana asla ihanet etmediğimi anlaman ne kadar sürecek?"

"Bana ihanet etmediğini biliyorum," diye cevap veriyorum. "Kuzeninle konuştuk. Ve teyzenle. Senin mirasın hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ve babanın tarihimizdeki en kötü şöhretli kötü adamlardan biri olması senin suçun değil."

"Peki ben neden hala buradayım?"

"Çünkü seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Seni bu zindandan çıkardığım an, çılgınlığın yeniden başlayacağını biliyorum."

"Benim yüzümden değil," diyor.

"Hayır, senin yüzünden değil," diye cevap veriyorum. "Asla zarar verme niyetinde değilsin, ama birkaç skandalın parçası oldun. Ve Isabella'yı tekrar görecektir olursan onun için endişeleniyorum."

"O zaman onu ve kardeşini de gönder. Bana ilaç verdiği için onu affetmeye niyetim yok. Buna gerek yoktu. Ben tehlikeli değilim."

"Az önce beni öldüreceğini söyledin."

Suratını asıyor. "Sadece beni sonsuza kadar kilit altında tutmaya çalışırsan. O zaman adil olur."

"Geleneksel itaatkâr bir eş, ister alfasının zindanında olsun, kaderini kabullenmeyi öğrenirdi..."

"O zaman geleneksel , değil mi? Bırak gideyim, Cain. Bırak da bir hayatım olsun." Onu nasıl reddedebilirim ki?

Sabırlı davrandı. Benim olabileceğimden daha sabırlı ve daha anlayışlı. Hayatını yaşamayı hak ettiği konusunda haklı. Alabileceğimiz çok fazla önlem var. Eğlendirilebilecek çok fazla şüphe var. Başından beri sürü ona karşı önyargılı davrandı ve bu o zaman da adil değildi, şimdi de adil değil.

Bana bu şekilde seçim yaptırmaya devam edemezler. Sırf başkalarının hayatını kolaylaştırmak için onu hapsedemem. Belki eskiden olsa bu bir alfanın ayrıcalığı olurdu ama ben bundan daha iyi olduğumu düşünmek istiyorum. Ve böyle düşünmeye devam etmek istiyorsam, bundan daha iyi olmalıyım.

"Benimle gel," diyorum elinden tutarak. "Seni buradan çıkaracağım."

Onun geniş gülümsemesi, doğru kararı verdiğimi bilmem için ihtiyacım olan tek ödül.

Zindan merdivenlerini çıkarken yolumun tıklandığını görüyorum.

Habil tepedeki geçitte duruyor ve bölgeden çıkmamızı engelliyor.

"Lütfen kenara çekil kardeşim," diyorum sesimi sakın tutarak.

"Hayır. O gidemez."

"Yapabileceğine karar verdim," diyorum. "Kenara çekil."

Abel başını sallar. "Sürü konuştu, Cain. Bunu sen de biliyorsun."

"Sürü, eşimle ilgili konularda konuşmaz. Ben konuşurum. Çekil yolumdan."

Habil kendini daha da sağlamlaştırır, çenesi kararlılıkla dikleşir.

"Yapmayacağım, Cain. Bu onun ve bizim iyiliğimiz için. Bunu biliyorsun."

"Öyle bir şey bilmiyorum. Onu bulduğumdan beri bana ve eşime sorun çıkardığını biliyorum. Toplantıyı erkenden ayarladığını biliyorum. Biliyorum..."

"Sürünün onunla tanışması için heyecanlıydım!"

"Saçmalık. İşleri sabote etmek istediniz çünkü onun sulandırılmış olduğunu biliyordunuz. Bizi küçük düşürmek istedin. Bunu görmezden geldim. Başka hiçbir şeyin göz ardı edilmesine izin vermeyeceğim."

"Onu bu zindanların dışında tutamazsınız," diyor Abel. "Damarlarında kötülüğün kanı var. Sen görmesen de o bir canavar. Geri kalanımız görebiliyoruz. Onun Denholm'daki varlığı damarlarımızda akan zehir gibi. Üzgünüm kardeşim ama onu feda etmek zorundasın. Tek yolu bu."

"Onu kurban etmek mi?"

"Bir sonraki dolunay için hazırlıklar yapılıyor. Kanı incelenecek. Boşa gitmeyecek. Ve sen de Rus kanından bir eşe sahip olmanın utancını yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Öfkem soğuk bir şeye dönüştü. Abel haddini aşmaktan fazlasını yaptı. Alfa gibi davranmaya başladı.

Bir anda her şeyi çok net gördüm. Eşimi dikkat dağıtmak için kullandı ve şimdi onu yok ederek beni de yok etmeyi planlıyor. Eşlerini kaybeden alfalara ne olduğunu biliyor. Bir zamanlar oldukları adamların kırık kabukları olurlar. Bir alfayı alaşağı etmenin en kesin yolu eşine saldırmaktır. Zindanlarda bir alfa eşine yer olmasının birçok nedeninden biri de budur. Abel bu planı yapan ilk kişi değil.

Acaba Isabella'nın kulak misafiri olduğu ilk korkunç sözlerin arkasında o yok muydu, ev içi sulandırıcının ne olduğunu öğrendiği ilk gün. Acaba Isabella'yı kendi çıkarları için kullanmadı mı? Bir alfanın eşine karşı hareket etmek için kesinlikle cesurdu.

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum," diyor. "Seni seviyorum kardeşim ve bu durumu senden daha net . Kaderin lütfunu kazanmak için uygun bir kurban sunmalıyız. Onun ölmesi gerekiyor. O zaman ondan kurtulacaksın ve sürü onun lekeli kanından arınacak."

O anda bunun asla bitmeyeceğini anladım. Kira'yı asla kabul etmeyecekler. Onu o kadar baltaladılar ki, asla sürünün bir parçası olamayacak.

"Bırak ben yapayım," diyor. "İzin ver de onun acısına son vereyim."

"Çekil yolumdan. Geri çekil. Beta olarak yerini kabul et. Kabul edilemez şekilde davranıyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Rus bir fahişeyi beceren ben değilim."

Her erkeğin bir sınırı vardır ve her alfa kırılma noktasını bilir. Ben kendiminkine ulaştığımda, tüm öfkem kayboluyor. Ne yapılması gerektiğini biliyorum. Ve yapacağımı da biliyorum, çünkü başka alternatif yok. Özgür irade bu anda bir yanılsama. Bu an kadermiş gibi geliyor. Kaçınılmaz. Aşk bunun gelmesini engelleyemez. Dikkatli kararlar sadece geciktirebilirdi. Kardeşim bana ve sevdiğim kadına karşı durmaya karar verdi. Konumumu bir hapishaneye, aşkımı da beni bir yana bir bu yana çekiştirecek bir manivelaya dönüştürdü.

Şimdi bitiyor.

Kira'yı çok dikkatli bir şekilde

yere bıraktım. Yer

değiştiriyorum.

Saldırıyorum.

BÖLÜM 15

K^{ira}

Her yerde kan var. Daha önce köpeklerin dövüştüğünü görmüştüm ve Cain'in kuzenim Colton'la uğraştığını da gördüm ama şu anda olan şey ölümüne bir dövüş. İki kardeşten gelen hırıltılar ve hırıltılar vahşinin de ötesinde. Vahşi, korkunç ve ürkütücü.

İnsan formumda çok savunmasızım, bu yüzden değişiyorum, değişim bir anlık çaresizlik ve korkuyla üzerime geliyor. Burada hepimiz hayvanız ve bizi kendi vahşi içgüdülerimizden kurtaracak hiçbir şey yok. Köşeye sinmişken, burnuma ve kürküme sıçrayan sıcak kurt kanını hissediyorum.

Kabil'in öfkesi İncil'den. Çenesi eti yırtıyor, kemiği kırıyor. Bir alfanın sınırlarına ulaşması böyle bir şey işte. Bir kavgaya tanıklık etmiyorum. Bu düpedüz bir cinayet.

Kabil benim için, özgürlüğüm için, güvenliğim için kendi etini ve kanını öldürüyor. Her zaman hak ettiğimi söylediği her şey için, bana vermeye çalıştığı ve bu kurtlar izin için başarısız olduğu her şey için.

Hızlı bir şekilde yapılıyor ve yapılırken gördüğüm manzaralar beni asla terk etmeyecek. Gözlerimi kapattığımda, uyuduğumda ve bazen neden yokken onları göreceğim.

* * *

Kaçtık, ikimiz de kardeşinin kanına bulandık. Ben şoktaydım, sanırım o da öyle. Az önce olan şey hayatımda gördüğüm en acımasız şeydi.

Önce kurt, sonra insan kılığına girerek uzun süre koşuyoruz. Gördüklerimi gördükten sonra, insandan çok hayvan olduğumu hissediyorum. Eskiden gerçek benliğim olduğunu sandığım insan formu, şimdi zaman zaman giydiğim bir kostüm gibi geliyor.

Abel'in gerektiğinde kötü bir durumdan kaçabilmesi için önceden yerleştirilmiş para ve erzak zulaları var. Bunları toplayıp Kuzeybatı Pasifik'ten mümkün olduğunca uzaklaşmak için kullanacağız.

Zindanlarda yaptıklarından bahsetmeyecek. Araba kiralarız, bir süre kullanırız, sonra tekrar değiştiririz. Sadece nakit harcıyoruz. Saç rengimizi, giyim tarzımızı değiştiriyoruz. Kaçak olarak kaçıyoruz, çünkü biz buyuz.

Çöl, pencerenin önünde parıldıyor. Camlar kapalı ve sıcak hava arabanın içinde püfür püfür esiyor, benzin istasyonundaki yiyeceklerin atılmış ambalajlarıyla oynuyor. Cain yanımda, sakalları yarım santim uzamış, gözleri büyük güneş gözlükleriyle kapalı. Bir milyarderin bu kadar kolay kılık değiştirebileceğini düşünmezdim ama gözlerini kapattığınızda, Cain Lupin tıpkı diğer uzun boylu, keski çeneli, siyah saçlı adamlar gibi görünüyor.

"Senin için üzgünüm..."

"Yapma," diyor soğuk bir şekilde. "Onun için bir daha tek kelime etmeyeceğiz."

Çenemi kapattım ve Kabil'in benim için feda ettiği her şey için yas tuttum. Benim canavar olmam gerekiyordu, ama o asıl canavar oldu.

benim için. Kesinlikle her şeyden vazgeçti ve bunu ona telafi etmemin hiçbir yolu yok.

* * *

"Abel Lupin'i öldürmekten aranan kaçak milyarder Cain Lupin hakkında bilgi verenlere verilen ödül iki katına çıkarıldı."

Bir televizyon sunucusu heyecanlı bir tonda bizim için devam eden av haberlerini okuyor. Lupin Cinayeti ülkedeki, hatta muhtemelen dünyadaki herkesin dikkatini çekmiş durumda. İnternette hakkımızda bitmek bilmeyen komplo teorileri, memler, makaralar, hikayeler ve evet, kolluk kuvvetleri var. Bu noktada, fast food restoranlarında çalışan cep telefonlu genç kızlardan polis memurlarından daha çok korkuyoruz.

Boktan bir otel odasında oturuyoruz ve *FLORIDA IS JUICY* yazan uyumlu kazaklar ve eşofmanlar giyiyoruz. Ben kızıl bir peruk takıyorum, Cain ise kafasını tıraş etmiş ve kalın çerçeveli gözlükler takıyor.

Aramızda açık bir kutu portakal suyu duruyor. Yarisını aramızda içtik, doğrudan kartondan.

Kaçak olmanın, zevk aldığımı itiraf etmekten korkacağım bir çöküşü ve özgürlüğü var. Denholm'daki boğucu ortam her zaman boğazıma sarılmış, nazikçe ama ısrarla sıkkan bir çift el gibi hissettirdi. Lupin Industries'de çalışmayı ve büyük Cain Lupin için iyi bir asistan olmayı ne kadar istesem de bu asla gerçekleşemezdi.

"Onu burada arıyorlar. Onu orada arıyorlar," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Cain kahkahalarla gülüyor. Ona bakıp küçük bir gülümseme deniyorum. O da gülümsüyor.

"Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama..." "Buraya gel," diyor, ses tonu baskın.

Bana söyleneni hemen yapıyorum, ayağa kalkıp yanına gidiyorum. Uzanıyor ve beni kucağına oturmam için aşağı çekiyor.

"Yaptığım şeyi yaptım çünkü olması gerekiyordu" diyor. "Ve bundan pişman değilim. Bunu başka bir şekilde de yapabilirdim. Bunu başkasına yaptırabilirdim. Olayı sahneleyebilir ve kaza gibi gösterebilirdim..."

O konuşurken eli bacaklarımın arasına uzanıyor. Etek giyiyorum, bu yüzden parmakları iç çamaşırlarımın köşebentini kolayca buluyor ve beni orada okşamaya başlıyor. Benimle oynarken bu konuşmayı yapmak yanlış geliyor ama Cain böyle yapmak istiyorsa, o zaman böyle yapabilir. Ben onunum. O benim için her şeyden vazgeçti, ben de onun için her şeyden vazgeçeceğim.

Parmak uçları klitorisimin etrafında dönüyor, sonra pürüzsüz kumaştan aşağı inerek vücudumun girişine hafifçe bastırıyor.

"Bunu bu şekilde yaptım çünkü tüm tarafları tatmin etmenin yolu buydu. Bunun neden bilmesi gerekiyordu. Bunu yapmam gerekiyordu çünkü çok uzun süredir köşeye sıkışmış durumdaydım. Ve sizin de bunu görmeniz gerekiyordu, böylece sonunda size her şeyi vermeye hazır olduğumu anlayabilirdiniz. Artık yarım önlemler yok. Artık kıskançlık ve açgözlülük arasında gidip gelen bir sürü kötü niyetli, yapmacık yabancıyı ilk sıraya koymak yok. Seni bulduğumda dünyam değişti."

İç çamaşırlarımı yana kaydırıyor ve beni yavaşça, şehvetli bir şekilde parmaklamaya başlıyor. Kalçalarım kucağında dans ederken beni kullanması için açıyor.

Onun bağlılığı sonsuzdur. Benim için kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapar. Bu da benim onun için her şeyi yapmak istememe neden oluyor. Kalçalarımı açıyorum ve kendimi ona veriyorum. Sırtımı eğiyorum ve kıkırmam onun sikine sürtüyorum. Bir alfanın eşinin yapması gerektiği gibi boyun eğiyorum.

Kapı çalınca ikimiz de irkildik.

"Aldırma," diye inliyorum, zevkin bir an bile durmasını istemiyorum.

"Kim olduğunu görmeliyim," diye gürlüyor, amımı okşuyor ve iç çamaşırımı uygun yerine geri koyuyor.

Kapıya gidiyor ve gözetleme deliğinden bakıyor. Bir an tereddüt ettiğini, sonra kilidin zincirini çıkardığını görüyorum. Yemek siparişi verdi mi? Yemek siparişi hakkında konuştuğunu hatırlamıyorum.

Odamıza bir adam girdi. Ellili yaşlarının ortalarında, güçlü yapılı, saçları ağarmış. Üzerindeki kurt kokusunu hemen alıyorum ve geri çekiliyorum. Kimseye güvenmeyiz, ama onda özellikle güvenmediğim bir şey var, o yüzlerden birine sahip olmasına rağmen. Genel, güvenilir türden. Herhangi biri ya da herhangi bir şey olabilir, matematik öğretmeninden marketteki kasiyer yardımcısına kadar.

Cain onu içeri aldı, ama o Cain'e bakmıyor. Bana bakıyor.

"Kira," diyor hafif aksanlı bir sesle. "Çok güzel büyümüşsün. Tıpkı annen gibi."

"Biliyordum," diye homurdanıyor Cain nefesinin altından ve kapıyı kapatıp kilitliyor.

"Benim adım Ivan," diyor. "Ve tahmin edebileceğiniz gibi, ben sizin babanız Kira'yım. Başınıza gelenleri duyunca çok üzüldüm Bay Lupin. Başınız sağ olsun. Ben de üç kardeşimi öldürmek zorunda kaldım. Zamanla kolaylaşıyor."

Ona bakıyorum, önceki uyarılmışlığım çok tatsız bir koitus interruptus vakasına dönüşüyor.

Yirmi üç yıl sonra hayatıma girip sanki beni sonsuza dek tanıyormuş gibi benimle konuşmaya başlaması tam bir çılgınlık. Ama annemi hamile bırakan, onu ölüme terk eden ve dünyadaki en kötü insanlar tarafından yetiştirilmeme izin veren bir adamdan başka ne bekleyebilirdim ki?

"Sen Beyaz Kurt'sun," diyor Cain. Sesinde saygı var.

"Son zamanlarda olmasa da bana böyle diyorlar," diyor babam. Önce Cain'e, sonra da bana gülümsüyor. Sanırım kollarına koşmamı, ona sıkıca sarılmamı, ona baba dememi ve varlığı için minnettar olmamı bekliyor. Kendini beğenmiş bir havası var, sanki burada bulunarak hepimize bir iyilik yapmış gibi.

"Siktir git buradan."

"Kira!" Cain şok içinde adımı söylüyor.

"Bunca zaman sonra, yaptığın onca şeyden sonra buraya gelemezsin." Cain'e döndüm. "Onun tam bir canavar olduğunu söylememiş miydin? Herkes ondan korkuyor mu?"

Sonra bir baktım, sırtımı duvara dayamışım. Boğazıma bir bıçak dayanmıştı. Her şey o kadar hızlı oldu ki ne benim ne de Cain'in tepki verecek zamanı vardı. Bu adam yaşlı olabilir ama bir yılanın reflekslerine sahip.

"Ben tam bir canavarım," diye mırıldanıyor bana doğru. "Ve kendi yavrum tarafından saygısızlığa , bu yüzden ben kesip atmadan önce o dili kınına sok."

Dost canlısı tezgahıta enerjisi gitmiş. O gözlerin ardında kötü niyetli bir cinayetten başka bir şey yok. Sanırım bunu yapardı. Ona saygısızlık etmeye cüret edersem beni sakat bırakır. Bunun için ondan daha çok nefret etmeliyim, ama içimdeki karanlık parçanın, hayatım boyunca yüzen parçanın yerleştiğini hissediyorum. Onun için sakinleşirken derin bir nefes alıyorum.

"Bunların hiçbirine alışık değil," diyor Cain. "Onun için çok tedirgin edici bir dönem oldu. Onu affedin."

Ivan gülüyor, kılıcını kınına sokuyor ve beni bırakmadan önce yanağıma okşuyor, neredeyse bir tokat olacak kadar sert ama tam değil.

"Kızları evcilleştirmek zaman alır," diyor Cain'e dönerek. "Benimkinin bir ömür boyu süreceğini tahmin ediyorum. Ama buraya yavrumla tartışmaya gelmedim. Buraya sana yeni bir hayat sunmaya geldim."

"Ne demek istiyorsun?" Cain de benim gibi .

"Kardeşini öldürdün. Kanun seni avlıyor. Sürü senin peşinde. Şimdilik birkaç adım öndesin ama ikimiz de bunun kalmayacağını biliyoruz. Düzgün bir çıkışa ihtiyacın var. Gerçek bir çıkış. Yavrumun eşi olarak, ikinizi de Rusya'ya gelip sürümle birlikte yaşamanız için davet etmek istedim. Suçluların iadesi anlaşması yok. Hemen ayrılacağız."

Ivan planını kısık sesle anlatıyor.

Cain'in karar vermekte zorlanışını izliyorum ama bunun gerçek bir karar olmadığını da biliyorum. Bu da seçimin sadece bir yanılsama olduğu o kader noktalarından biri. Kaçmaya devam edebiliriz. Onun parasını uzak yerlere seyahat etmek için kullanabiliriz ama her zaman arkamızı kollayacağız çünkü kurtlar sürü halinde avlanır ve kolayca avlanabiliriz. Korunmaya ihtiyacımız var. Beyaz Kurt'a ihtiyacımız var - ve işte, tam da en çaresiz olduğumuz noktaya gelmişken, kaderin bizim için yaptığı küçük planda son darbeyi vurmak için geldi.

"Teşekkür ," diyor Cain. "Bu çok cömert bir teklif. Kabul ediyoruz."

Gözlerimi kısıyorum. "Biz mi?"

Sorunun havada asılı kalmasına izin verdim. Baba sorunlarım olduğunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi bunun sadece onları şımartacak zamanım için olduğunu düşünmeye başlıyorum. Şimdi babam benimle aynı odada olduğu için ona bağırarak ve ne kadar berbat bir insan olduğunu söylemek için çok genç bir dürtü hissediyorum. İyi gitmeyeceği açık ama yine de istiyorum.

"Güzel, o zaman anlaştık. Gelin."

Ivan gerçekten her şeyi bırakıp gitmemizi bekliyor. Sanırım gerçekten bir şeyimiz yok, ama yine de.

Ivan'ı uzun zaman önce bizim için hazırladığı belli olan tuzağa kadar takip ederken Cain nefesinin altından bana "Babana saygı göster," diye öğüt veriyor... Ben

Yani, bizi eylemlerimizin sonuçlarından kurtarmak için dışarıda bekleyen araba.

"İstemiyorum ve istemeyeceğim."

"O zaman şımarık küçük bir kız gibi tokat yiyeceksin," diye beni uyarıyor. "Ivan, uluslararası kolluk kuvvetleriyle aramızda duran tek şey. Onun iyi bir baba olmadığını biliyorum ama medeni bir dil ."

"Hayır. ."

Şımarıklık yapıyorum çünkü bir seçenek olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

Arabaya bindik ve Ivan bizi özel bir havaalanına götürürken bir zamanlar gizli babamın beni çaresiz bir durumdan kurtarmak için geldiğine dair kurduğum tüm çocukça fanteziler gerçek oldu.

"Benden nefret edebilirsin," diyor özel jetine yerleşirken, sürüsünün birkaç silahlı üyesiyle birlikte, hepsi de özenle Cain ve ben orada değilmişiz gibi davranıyor. Denholm kurtlarının beni görmezden geldiği zamanların aksine, bunun bir saygı gösterisi olduğunu düşünüyorum.

"Ama?"

"Ama ne?" Ivan güler. "Benden nefret edebilirsin. Sen benim kanımdansın. Etimin etisin. İhtiyacın olan ya da sahip olmak istediğin tüm korkunç, çarpık duygulara sahip olabilirsin. Amerika'dan ayrılıyoruz. Güzel bir gün geçiriyormuş gibi davranmanıza gerek yok."

Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. Komik olabiliyor, sanırım. Belki de annem onu bu yüzden seviyordu. Bekle, ondan hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi. Eş bağı, ne olursa olsun hamile kalana kadar onu becermesine izin vermesini sağlıyordu.

"O iyi bir kız," diyor Cain.

"Hayır, değil!" Ivan güler. "Bunu yüzünde görebiliyorum. Kokusundan . İkiniz de Rusya'yı seveceksiniz. Bu Rusya için yaratılmış.

Bizim gibi insanlar, Kira. Bu Amerikan dünyası, asla sana göre değildi. Çöküş sana iyi gelmiyor. Rusya sert bir yerdir. Eşin ihtiyacın olan şeyi öğrenecek. Mutlu olacaksın."

Kısa bir an için tüm bunlara ne diyeceğimi düşünüyorum. Cain'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, içime işliyor, hoş olmamı talep ediyor. Ve sonra babamı karşımda görüyorum, oldukça çekici bir şekilde oturuyor, arkadaş canlısı maskesini geri takmış. Şu anda iyi bir kız olmak için her türlü sebebim var.

"Siktir git."

Hay Allah. Sanırım başarısız oldum.

"Kira!" Cain adımı tekrar söylüyor ve Ivan'dan önce beni yakalıyor. "Bu kadar yeter!"

Bir kahkaha attım, babam tarafından da yankılanan bir kahkaha.

Cain kışıma dikkatimi çekecek kadar sert bir tokat atıyor ve kahkaham dudaklarımda sönüyor. O anda Cain'in de Ivan kadar tehlikeli olduğunu fark ediyorum. Belki daha da tehlikeli. Cain tüm hayatı boyunca iyi adamlardan biri olduğunu düşünerek yaşadı ama artık öyle değil. O çok kötü bir adam. Şu anda etrafım çok kötü adamlarla çevrili. Hiç bu kadar sevilmemiştim. Ve hiç bu kadar güvende olmamıştım.

Son

AFTERWORD

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), satın aldığınız siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz.

Yorumlar bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu yorumlar hem de yapıcı eleştiriler)

Müşterilerimizin okumak istediği içeriği sağladığımızdan emin olmak için daha da çok çalışmamız gerekiyor.

Fırtınalı Gece'den daha fazla kitaba göz atmak isterseniz Yayınlar, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitemizi ziyaret edin:

<http://www.stormynightpublications.com>

SIMILAR STORMY NIGHT BOOKS BY LOKI RENARD

Evcil Hayvanı

Dünyayı yöneten milyarder krallar hakkında bir haber yapmak umuduyla gizlice beni aradı ama Charlotte bakışlarımla ilk kez karşılaştığı anda onun benim evcil hayvanım olmak için doğduğunu anladım.

Kıçı kemerimden yara bere içinde bana doğru gelirken, çaresiz çığlıkları bana onun da bunu bildiğini söylüyor.

Ama yeni tasmaını ve kuyruğunu göstermeyi öğrendiğinde, bana ait olduğuna şüphe bırakmayan sadece çıplak kalçalarından damlayan uyarılma değil. Zevkim için kullanıldıktan sonra kucağımda kıvrılma şekli, mükemmel vücudu benim için yaratılmış gibi benimkine karşı kendini şekillendiriyor.

Sanki onun
sahibiymişim
gibi. Sanki ona
sahipmişim
gibi. Çünkü
sahibiyim.

[Amazon'dan satın alın](#)

Acımasızca Kırıldı

Vadim'i satın aldığımda onu kullanmayı ve artık amadığında elden çıkarmayı planlamıştım, ancak kimseden emir almıyor ve birkaç dakika içinde aşağılayıcı bir teslimiyete zorlandım.

Sadece beni alt etmedi. Beni tamamen çıplak bıraktı ve sonra ben dövüşürken, küfrederken ve çığlık atarken bile iri yarı canavar beni yere yatırdı ve beni öyle bir cezalandırdı ki merhamet için yalvardım.

Ama Vadim merhamet etmez.

Kendini benim efendim yaptı ve ne zaman itaatsizlik etmeye cüret etsem sonunda acı çekiyorum, üzülüyorum ve utanç verici bir şekilde kullanılıyorum. Sorumluluk bendeymiş gibi davranabilirim ama biliyorum ki ben kırılana kadar durmayacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Mülkiyet

Babamın parasının beni özel yaptığını sanırdım. Sonra Darko Lijander bana aksini öğretti. Beni çırılçıplak soymaktan, ona efendi diyene kadar tokatlamaktan ve beni istediği gibi kabaca sahiplenmekten çok daha fazlasını yaptı... Bana gerçek gücün neye benzediğini mümkün olan en utanç verici şekilde gösterdi.

Evimden alınıp beni bekleyen helikopterine götürülürken, çırılçıplak, kızarmış ve zaten çok ama çok iyi kullanılmış bir haldeyken, benim için neler sakladığına dair hiçbir fikrim yok,

Ama bir şey çok açık.

Ben artık onun malıyım.

Amazon'dan satın alın

Satın aldım

Ethan Keller bana gerçek gücün neye benzediğini gösterene kadar bilginin güç olduğunu sanırdım.

Şirketi hakkındaki gerçeği biliyordum ve dünyaya anlatmaya hazırdım ama onun başka fikirleri vardı. Bana rüşvet vermedi. Bana şantaj yapmadı. Sadece ona ait olduğuma karar verdi ve iş bitti.

Kaçmaya çalışırsam, yakalanır ve geri getirilirim. Eğer , merhamet dilenecek kadar sert ve düşündükçe yüzümü kızartacak kadar utanç verici bir şekilde . Ama beni çırılçıplak soyduğunda ve beni istediği gibi kabaca ve kullandığında, bedenim gerçeği ondan saklayamaz.

Sahiplenilmeye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Amazon'dan satın alın

Utanç Verici Bir Şekilde Paylaşıldı

Başım en son bu kadar derde girdiğinde, beş seçkin asker beni kurtarmak için her şeylerini riske atmıştı. Sonra bencilce bir seçim yaptım ve bu onların kariyerlerine mal oldu. Şimdi bedelini ben ödemek zorundayım.

Başka seçeneğim yoktu, bu yüzden teklif ettikleri anlaşmayı kabul ettim. Korumalarına karşılık, bu kaba, savaşta sertleşmiş adamlar artık benim sahibim. Sadece bir geceliğine değil, sonsuza dek paylaşacaktım.

Beni soyacaklar, cezalandıracaklar ve ben acı çekene, utanana ve tamamen tükenene kadar beni tekrar tekrar kullanacaklar. Tam olarak hak ettiğimi alacağım ve her anından nefret edeceğim... ya da en azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

Amazon'dan satın alın

Utanç Verici Şekilde Kırık

Yedi yıl önce on sekizinci yaş gününde kibirli, çileden çıkarıcı derecede seksi kaba adam onu küçük bir kız gibi tokatladığından beri Ellie, Mason'dan uzak durmak için elinden geleni yaptı.

Malone, Ellie'nin sürünerek gelip bir iyilik isteyeceği son kişidir. Ancak kardeşi yanlış kişilere borçlanmış ve hayatı tehlikedeyken Ellie, Mason'ın ona yardım edebilecek tek kişi olduğunu biliyor.

Mason araya girmeyi kabul eder, ancak özel bir güvenlik milyoner sahibine dönüşen kaba, savaşta sertleşmiş eski denizci, parlak zırlı bir şövalye değildir ve yardımının yüksek bir bedeli olacaktır. Koruması karşılığında Ellie, vücudunu her yerde kullanılmak üzere tamamen Mason'a teslim etmek zorunda kalacaktır, istediği zaman ve şekilde.

Sabırlı olmayacak. Nazik olmayacak. Onun gibi bir erkek için fazla iyiymiş gibi davranarak geçirdiği onca yılın bedelini ödetecek. Adam onu çıtırçıplak soyarken, sert bir şekilde cezalandırırken ve sonra her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde onu tekrar tekrar alırken acı, aşağılanma ve çaresiz, çaresiz ihtiyaçla inleyecek, yalvaracak ve ağlayacak.

Onu hayal edilebilecek en utanç verici şekilde kıracak ve bunun için ona yalvaracak.

Amazon'dan satın alın

Milyarderin Evcil Hayvanı

Yirmi yedi yaşındaki Ellie Jones'a göre, şirket tarihindeki en genç CEO olmakla kalmıyor, aynı zamanda en iyisi. Amerika'nın en zengin adamlarından biri olan Daniel Treville şirketi satın alıp yeni bir yöne doğru götürmek istediğinde, Ellie savaşmadan güçten vazgeçecek değildir.

Ancak Daniel hafife alınacak bir adam değildir ve Ellie ona karşı çıktığında kendini yakışıklı milyarderin dizlerinin üzerinde acı verici, aşağılayıcı bir çıplak popo şaplaklaması için çekilirken bulur. Yine de öfkesine ve utancına rağmen, Daniel'in sert cezalandırması onu inanılmaz derecede tahrik eder ve onu kendi masasında uzun ve sert bir şekilde aldığı anda, şimdiye kadar yaşadığı en ateşli şeydir.

Ancak Daniel'in Ellie için planladığı, iyi ve sert bir şaplaktan çok daha fazlası vardır. Aklında sadece onun şirketine değil, ona da sahip olmak vardır. Ellie CEO olarak kalacak, ama aynı zamanda onun seksi, itaatkâr evcil hayvanı olarak yeni bir role sahip olacak ve çok yakında

Ellie kendini parlak kırmızı, iyi şaplaklanmış poposundaki bir kuyruk dışında çıplak bulur ve yeni efendisini düzgün bir şekilde memnun etmeyi öğrenir.

Daniel'ın baskınlığının onu arzuyla tutuşturduğu gerçeğini inkâr edemese de, Ellie'nin hâlâ elinde bir iki şey vardır ve onu hizada tutmak için çok çalışması gerekecektir. Ama Ellie meydan okumayı fazla ileri götürüp boyundan büyük işlere kalkıştığında, Daniel'ı sonsuza dek kaybedecek midir?

[Amazon'dan satın alın](#)

MORE STORMY NIGHT BOOKS BY LOKI RENARD

[Hukukun Sert Eli Zor Bir](#)

[Hasta](#)

[Şövalye Tarafından](#)

[Evcilleştirilen Kısa](#)

[Tasma Doktor En](#)

[İyisini Bilir Asinin Eşi](#)

[Denizcinin Hayvanı](#)

[Doktorun Esiri](#)

[Korucu ve Kaçak Doktorun Evcil](#)

[Hayvanı](#)

[Uzaylı'nın Alfa'nın](#)

[Esiri Evcil Hayvanı](#)

[Barbar'ın Evcil](#)

[Hayvanı Düzeltici](#)

[Tedavi](#)

[Ayı Tarafından](#)

[Evcilleştirilen Alfa'](#)

[Evcil Hayvanı](#)

[nınGelinini](#)

[Yüceltiyor](#)

[İtfaiyecinin Kadını Savaş](#)

[Lordunun Evcil Hayvanı](#)

[Krallar Tarafından Alfalar](#)

[Tarafından Alınan Emri](#)

[Uzaylı'nın Tasması](#)

[Ejderha'nın Evcil](#)

[Hayvanı Uzaylının](#)

[Hastası 'Ejderha'nın](#)

[Esiri](#)

[Ejderha Kralının Evcil Hayvanı](#)

Uzaylı'nın Tasması
Ejderhaların Tasması
Ejderha Lordu' Evcil
Hayvanı Evcil Prensesi
Onun Tarafından
Kırıldı Uzaylı
Tarafından
KırıldıVahşiler
Babanın Kırbacı (Kelly Dawson ile) Esir
Kaba
Doyumsu
z Satılmış
İçgüdü
Kırık Prenses
Kirli Canavarlar
Çekiç Tohumlu
Yıkık
Uzaylı
Tarafından
Satılan Vahşi
Canavar

LOKI RENARD LINKS

Loki Renard'ı bülteni, Facebook sayfası, Amazon sayfası, Goodreads profili ve BookBub profili aracılığıyla aşağıdaki bağlantıları kullanarak takip edebilirsiniz:

<https://dl.bookfunnel.com/g9h432r0zb>

<https://www.facebook.com/loki.renard.9>

<https://www.amazon.com/~e/B004O9Z7EC>

http://www.goodreads.com/author/show/4262126.Loki_Renard

<https://www.bookbub.com/authors/loki-renard>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.